

X. E. 46

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைபிடியவசன்கை-20.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசமபந்தகுருபயோகம்.

சி த் த ர ன் த ஞ ா ன் ன ப் ப ா த ம்.

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம்.

இது

“வைதிக சைவசித்தாந்த அண்டமுதம்”

ஸ்ரீ லக்ஷ்மி

சோமசுந்தரநாயகர்வாணால

இப்பற்பட்டு,

ஸ்ரீ நாயகரவர்கள்மாணக்கரும

நீண்டிவனம் P. W. D. ஸ்கூலிலும்

ஆகிய

கு. சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்கள்

வேண்டுகொண்டதன்பேரில்

ஸ்ரீ நாயகரவர்கள்மாணக்கரும

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தலைநிலையிலும்

ஆகிய

நாகபட்டினம்

வேதாசலம்பிள்ளையவர்களால்

Madras City & C. N. Press

வெளியிடப்பட்டது

1900.

உ

சிவமயம்.

அறிவிப்பு.

துரைசாமிமூப்பனார் என்பவரின் “பகவத்கீதைவசனம்” என்றொருநூல் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இதிலுள்ள சிவநிந்தைமுதலிய அஷ்டபயகளை நிராகரித்து, யாம் செய்திருக்கும் “கீதார்த்தப்பிரகாசிகை” யை எவருமுணர்ந்தின்புறுமாறு விறைவிட வெளியிடுவேம்.

இங்ஙனம்,

சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

1947

சிவமயம்.
கிருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஞ்ஞானம்பந்தகுருப்பயோநம:

சித்தாந்தஞானபோதம்.
ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம்.

காப்பு.

சக்கரனதுமானென்று வாய்பினந்து சதுரிழந்தின்னல்சேர்ந்தள்ள
மங்குவார்செய்கை மாளவுஞ்சிதை மணந்தராகவரைபரமென்று
சங்கைசெய்தழியுமானஉருக்கந் தளாந்துவீழவுஞ்சிவஞானம்
பங்குறையன்னையந்தருளையான பதம்பணிந்தேத்திவாழ்த்திடுவாம்.

நூல்.

“ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயாவதாரதிபிகை, ஸ்ரீராமவைபவநிர்
தாமணி” எனனும் இரண்டு சிறுநூல்கள் பரங்கிப்பேட்டை
இலக்குமணப்பிள்ளை யென்பவரால் சில வருஷங்களுக்கு
முன்னர் வெளியிடப்பட்டன. அவற்றை யாமிப்போது
பார்த்தோம். பரபட்சநிராகரணமும், சுபட்சஸ்தாபநமுமாக
வெளிப்பட்டவவை கேவலம் சிவநிந்தையாகத் தோன்றின
மையால், அவற்றினுபாசத்தை பெவர்க்கும் விளங்கக்கூட
டிச் சிவோத்கர்ஷத்தை நிதுத்துவது எமக்கின்றியமையாப்
பெருங்கடனைத் துணிந்து, அவற்றின் மறுப்பாகிய இந்த
நூலை (ஸ்ரீ நூல்கள்கேடமார்த்தம்) வெளியிட்பெகரித்தா
மென்க.

ஸ்ரீவயட்ச நூல்களின்முகத்தில் “முகவுறை” என
மகுடஞ்சூட்டி, இரண்டு பண்டிதர்கள் தூவாசியரைப்பிளி
ந்து பேசியிருக்கின்றனர். அவருள் முத்தியலூர் பா. வேல்
வடராமநாயகரென்பவர். இந்த நாயகர் தூலாசிரியருக்குமேல்

தமது ஸாமர்த்தியங் காட்டினர். எங்ஙனமெனின், “ஸ்ரீஆஞ் சயோவதார தீபிகையும், ஸ்ரீராமவைபவ சிந்தாமணியும் அவதாரத்தையும், வைபவத்தையுமாத்நிரவ கூறுகின்ற நூலாகக்கொள்ளற்க. மூரொன்றுவிரித்தன்முதலிய குற்றங்களுக்குள்ளாகாமல அறியவேண்டிய பலவிஷயங்களை யுப கொண்டிருக்கின்றன” என்று புன சாக்கிரதையாகச சில வரிகளைக் கீறியைத்தனா. தமது தோழா இலக்குமணப்பிள்ளை எடுத்த விஷயத்தைச் சிவநிரதையாலேயே நிரப்பியிருக்கின்ற ராகையால், அச்சிவநிரதையை மூரொன்று விரித்தலாகக் கொள்ளக்கூடாதென்று இவா கூறியது பெருவஞ்சமென்க. சிவ பரஞ்சுடரை வந்திககுஞ சாம்பவாகளுக்குமனம் புண்ணாகத்தக்க அஸவகதங்களை நிரைத்தவிட்டு, இவை மறொன்று விரித்தலாகாது என்று மகிழ்ந்தது ஏழைமதியாகாது கொல்லோ? “திருமால் கண்டபேரண்டமாகவதரித்துச் சரபத்தைக் கிழித்தெறிந்தன்” என்று நூலாசிரியா தமதுசுவடியி லெழுதிவைத்திருப்பது எவ்வாறு கொள்ளத்தக்கதோ? ஒரு கிராம பாதுகாவலனைப் பூஷிக்கத்தொடங்கியவன், அவனைப்பூஷித்தத் தன்மட்டினில்லாது ஏக சக்ராதிரியாய் விளங்குமொரு அரசவள்ளைச் சுட்டியிகழ்தலடுக்குமோ? அனை? அரசவள்ளலொருவனைப் புகழ்த்தொடங்குகால, எவன் பாதசேவைசெய்யும் கிராம பாதுகாவலனை அவ்வரசனுக்கு அடிமைபென்றது சாலாதோவெனின், நன்றுகூறவலாய். ஆஞ்சநேயன குரங்கு. இராமன் மனுஷ்யன். சிவன் தெய்வம். சிவன் புகழைக் கூறுகையில் இராமனையும், இராமன் புகழைக் கூறுகையில் ஆஞ்சநேயனையும் அடிமைகளென்றல் பொருந்தும். ஆஞ்சநேயனுக்குக் கீழிட்டவன் இராம னானால், இவ்விருவருக்குக் கீழிட்டவன் சிவனாகலாம். இவரதுவிஷ்ணுவைப் புகழுகையில், இலக்குமி - அநந்தன் - கருடன் - அதமான் - விஷ்வக்தீண்டர் - ஆழ்வார்கள் - ஏனைய விஷ்ணுபரிஜயங்கள் முதலியவர்களைச்சுட்டி, இவர்களால் விஷ்ணுமூர்த்தி

வந்திக்கப்படுகின்றனர் என்று இவர் துதிப்பாராயின், அது மரறொன்று விரித்தல என்னுங் குறறத்தின்கீழ் டங்காது. விஷ்ணுவினது சுறுப்புமயிர் கிருஷ்ணன், வெள்ளையோ பலராமன், பரசுராமன் உதைபட்டான். இரகுரார்பன் உதைத்தான் என்று கூறுவனவும் மற்றொன்று விரித்தலாகாது கிருஷ்ணன் குந்திகாஸில் வீழ்ந்தான், இராமன் முனிவர்காஸில் வீழ்ந்தான், கைகேசிகாஸில் வீழ்ந்தான், கண்டவர்காஸில் வீழ்ந்தான், கண்ணன் வேடனமயாலிறந்தான், இராமன் சரயுநதியில் வீழ்நகிறந்தான் எனபனவும வைஷ்ணவர்களெசாண்டாடும விஷ்ணுமகிமையாகநிலைத்தலால் இவையும மரறொன்று விரித்தலாகாது. இவ்வாறு கூறிக்கொள்வதொழிந்தது அத்துகடந்து விவகரித்தது அஸாமஞ்சஸமாயினதறிக. “கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன்வாழ்வு குடிக்கெடினும்” என்றும், “மாலயனயந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ் சாலமயல்பாத்தது தலையசைப்பர்” என்றுஞ் சிவஞானிகளொதுக்கிவாழமுறபவாழ்வினையுடைய பசுபிராணிகளிற்சேர்ந்த விஷ்ணுவையும், அவரது அவதாரங்களையும புதமுகையில் ஸர்வசேது. பசுபதியாகிப சிவ பரஞ்சுடரைக் குறைமதிகொண்டுகழ்வது பாவத்தின பயனையாமெனக,

இனி யிம்முகவுரைக்காரா நாலாசிரியர் நூல்செய்ததற்குச் சில காரணங்கூறினா. அதனையும் ண்டநுவதித்து மறுத்தொழிபாம. கம்பரையாவது அவர் நூலையாவது யாரேனு மிகழ்ந்தால் நாலாசிரியர் பொறாராம். சைவருட் சிலர் அவரது அபிமகத்திறகு விரோதமாக இகழ்ந்தமையே அவரை நாலெழுத்தாண்டியதாம பரமசந்தோஷம். அவரெழுதியநூலை இம்முகவுரைக்காரா மெச்சினாரேயன்றி யாம் துச்சமாவே கழித்தோம். சைவர்களிகழ்ந்தார்களென்று கோபித்தெழுந்தவா அவ்விசுச்சியை முன்னரெடுத்துக் காட்டாமல “சம்பாட்டாழ்வாரைப் பாரசைவரென்றும், அவர் செய்யுளிய இராமாயணத்தைத் திருத்தொண்டர் புராணமென்றும்

பெரியபுராணம்போன்ற சைவநூலென்றும் சைவராகிய தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் நன்குபுகழாநிற்க” என்று சைவர் புகழ்ந்தமையை யெடுத்துக்காட்டிய தென்னையோ? கம்பன் ஜாதியில் ஓச்சன். ஓச்சர்கள் சிவசம்பந்தமான காளி பூஜைசெய்பவர்கள். சிவ ஸம்பந்தத்தால் பிராமணர்கள் மஹாசைவரென்று பெயர்பெற்றதுபோலச் சிவஸம்பந்தத்தால் ஓச்சர்கள் பாரசைவரென்று பெயர்பெற்றனர். இதனால், கம்பனைப் பாரசைவனென்று எம்மவா கூறியது சால்புடையதே. கம்பனைக் கம்பநாட்டாழ்வாரென்று கொண்டாடு மெதிரிக்கு அவனைப் பாரசைவனென்றுகூறியது புகழாவதெங்ஙனம்? இவரது பதின்மராழ்வார்களை யாம் சைவரென்று கூறினால், அதனை யிவரிகழ்வாகவேயன்றோ கொண்டுவருந்துவர்? இதனையுய்த்ததுணராமல், முதலியாரைப் புகழ்ந்த கம்பன் காளிகோயிறபூசகன் என்று நிஜம்பேசிய தாமோதரமபிள்ளையவர்களை இவர் குறைகூறியது பெருங்கொடுமையாயாம். கம்பன் தன்னோடிசுவியவொருவனது குதிரையைச் சுட்டி “மாகாளியம்மேகேள்-குதிரைமீளக் கொண்டபோ” என்றும், அவ்வெதிரி தன்னைப் பணிந்ததோது “குதிரைமீளக்கொண்டவா” என்று ம்பாடித் தனது குலதெய்வத்தைக் கொண்டாய வாய்மையை யிவரறியார்போலும் அன்றியு மிவர் காளியைக் குறைவாகக்கொண்டார். சிவசக்திகளில சிவனான குரோத சக்தி காளி, அவரது புருஷரூபசக்தி விஷ்ணு. காளியும், விஷ்ணுவும் சிவ சக்திகளேயாக, இவர் காளியை யிகழ்ந்தது விஷ்ணுவையே யிகழ்ந்தபடியாம். கம்பன் காளியாகிய சிவ சக்தியையும், இவர் விஷ்ணுவாகிய சிவ சக்தியையும் வந்திப்பவர்களாயின னைபவத்தை இனியாயினுந்தெரிந்துகொண்டு, காளியையும், காளிபூசையையும், காளிபூசகரையும், காளிபூசகரைப் பிரஸ்தாபிப்பவரையுங் குறைந்தமதியாகிழந்து பரிபல மெய்தாது ககிப்பாராக. “ஓச்சன் ஓச்சன்”

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௫

“सुहृन्वकायं सुहृन्वदुः” என்ற பிரமாண வசனத்தையும், “वासुदेवः परः स्युषीः” எனவும், “यौनिष्ठनामकः” எனவும் போந்த சுருத்திகளையுள் கவனித்து இன்புறுவாராக. நிற்க.

இவர் மெச்சிய தொழுவூர் முதலியார் இராமாயணத்தைப் பெரியபுராணம்போன்றது என்று கூறியதுட்ப மிவரறிந்திலர். பெரியபுராணம் சிவனடியார்கள் பெருமையைக் கூறுவது. இராமாயணம் சிவனடியானாகிய இராமன்புகழைக் கூறுவது. பெரிய புராணத்தைப்போல இராமாயணமும் சிவபருதயரது புகழைக்கூறவந்த பெருமீதமுடையது என்று கொண்டு, அதனைத் தமிழிலனிரித்த தமிழ்க்கவியைக் கொண்டாடிய திவரறிந்திருந்தால், யாவரினுங்கொடியவர் தொழுவூர் முதலியாரென்று தூற்றிவருந்துவர். இராமனைப் பிரஸ்தாபித்தமையால அவன்மமபிமார் (இலக்குமணன் முதலினோ) சீதை-அனுமான் முதலிய வானரவீரரையுங் கொண்டுக. இராமேசுவரத்தில இராமலிங்கம்-இலக்குமணலிங்கம் - சீதாலிங்கம் - அனுமலிங்கம் இதயாதிக்களைக்கண்டு தெளிக. இராமேசுவர யாத்திரையுடையார ஊருக்குட் பிரவேசிக்குறபோதே இலக்குமணன் தீகைவகித்திருந்த தலைமயிசைச் சிரைத்துக்கொண்ட (சௌளஞ்செய்துகொண்ட) இடத்தில நாங்களுஞ்சங்கறபகூறி சௌளஞ்செய்துகொண்டு, அங்குள்ள இலக்குமணனிர்த்தத்தில ஸ்ரானஞ்செய்து ஸந்தி முடித்துக்கொண்டு, அவனங்குப் பிரதிட்டித்திருக்கும் இலக்குமணலிங்கத்தை தரிசித்து இஷ்டகாமியார்த்தங்களையடைந்து போவது பிரத்யக்ஷம். அனுமான் காசிக்குச் சென்று இலிங்கங்கொண்டுவருவதற்கு முன்னர் இலக்கினம் தீயிப்பிப்போகாவண்ணம் சீதையினுமசெய்து கொடுக்கப்பட்ட னைகதலிங்கத்தை (மணலிலிங்கத்தை) அவ்வனுமான் பிடுங்கி அப்பாலெறியத்துணிந்து, தனதுவாலே அநிகமகரீட்டி.

அவ்விஷங்கத்தைப் பல சுற்றுகளா நெருக்கிப்பிடித்து இழுத்து அசைக்கிப்பாடத்து அசைக்கமுடியாமல் மேலே கிளம்பி நெடுந்தாரம்பாயந்து ஓரிடத்தில வாலறுந்து இரத்தங்கககி வீழ்ந்து பரிபவப்பட்டுத் தெளிந்து, அவ்விடத்தில் தன்பேரால சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து உய்யும் வகை தேடியதும் பிரத்யக்ஷம். இவைகளையெல்லாம் விசாரிக்கிற ஸாதகர்களுக்கு இவர்களது வைபவங்களைப் பிரகாசப்படுத்த வெழுந்த இராமாயணம் சிவனடியார்திய்சரித்திரம் என்று கொள்வதிலேராசங்கையும் ஜநிக்க ஹேதுவிலலாமையால, தொழுஞா முதலியாரது ஹ்ருதயத்தை நமதனபாதெளிந்த மகிழ்வாராக, இவரினி யிந்தப் பிரத்யக்ஷங்களைப் பொய்யென்று சாதிக்கமுந்துவா. அப்போது யாம இராமாயணமே பொய்யென்று கூறுகிறோம். இராமாயணநூல சொழகட்டடம். யாம காட்டிய திருக்கோயில்கள்-பிரதிஷ்டைகள் கறகட்டடம் இரண்டும் மெய்யென்பதே பிராமாணிகர்களது சமமதம். இவா மெச்சிய சமணுகருப் பிராணாதாமாய் விளங்கும் வானமீகததில் இராமனாதியர் சிவஸைவகர் என்பது பஹுளமாய விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வகளுக்குத் தப்பாததங்கூறிக்கொண்டு நமதுபூவபட்சியினது இனத்தவா மனப்பாலகுடிதது மாழ்குவார். அதைக் காட்டிலு மிவாறுழைந்து ஜீவிப்பதற்கு வேறு சந்தவழிகிடையாது. அவ்வாபாசங்களெல்லாம யாம முன்னரே வெளிப்படுத்தியிருக்கும் பிரபலநூல்களால மூலதோஹானியாயின. அவைகளை யீண்டுவிடிகிறபெருகும். நிறக.

திரிமூர்த்திகளில், பிரமனுக்கு உலகில கோயில்குளங் கள்-பூசை-தேர் - திருவிழாக்களில்லை. மாரி - மதுனாகிரை முதலினோர்க்குள்ள மரியாதையும் பிரமனுக்கிலலாத காரணம் யாது? அவனைநோக்கி அவனது சிவாபராதத்துக்காக ஸ்ரீ சிவபெருமான் (உனக்கு) “பூசையும் கோயிலும் போக வென்றனன்” என்றதனாலறியலாம். இந்தப் பிரமாண அததைக் கடக்க முடியாமலேயன்றோ அவனுக்கு ஒரு

பிரதிஷ்டையு முலகிலிலலாதொழிந்தது? உண்மை நூற்று
 ணிவினபடிப் பிரமனுக்குக் கோயிற்பிரதிஷ்டைகளொழிந்த
 வாறபோல உண்மை நூற்றுணிவன்படிச் சேதுவில் இராம
 னாதியரது சிவ பிரதிஷ்டைகள் நிலைபெறாயின. இராமேசுவ
 ராலயத்தைச் சைவர்கள் கறபித்துக் கொண்டார்களென்று
 இவா கூறுகிறபடிப் பிரமனது கோயிலை யிவரினத்தவ
 ருலகிற பரபிச் சைவர்களது கொட்டபடங்கப் பிரமனுக்
 குக் கோயிலில்லையென்ற..அபவாதத்தைமாறறி ஏனோ சிறந்
 திடக்கூடாது? இராமேசுவராலயம் சறபனையன்று. பிரம
 னுக்குக் கோயிலிலலாமற்போனதுங் சறபனையன்று. யாவும்
 பிரமாணசித்தமென்றறிச இவ்வுண்மை தெளிநதார் தொ
 முஞா முதலியார த வாட்மைசண்டு இனபுறுவரென்க, நிற்க.

இவா இலக்கணகொத்தகடையா காரப பிரஸ்தாபித்து
 அவரைச “சைவ வேளாளாககாசிரியா” என்றும், “சைவசம
 யாசாரியரி லொருவா” என்றும் விசேடங்கூறி, அவருக்கு நா
 ராயணய எனனு மந்திரத்தில ராவும், நமசிவாய என்னு மந்
 திரத்தில அவ்வுஞ்சோந்து, ராம மந்திரமாயினது தெரியா
 ரையால் “ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணத்தை நளனகதை-அரிச்சந்திரன்
 கதை என்பனவற்றோடு சேர்த்திகழ்ந்து பட்டணத்துப்பிள்ளை முதலி
 னோபாடல் நனகுதுதிப்பாரா” என வொன்று கூறியோய்நதார்.
 இவா தெரியாத விஷயங்களிலெல்லலாந் தலைதுறுத்துக்கொ
 ணடவதிப்படுகிறா இலக்கணக கொத்துடையார் (சுவாமி
 நாத்தேசிகா) சைவவேளாளாக காசிரியரெனபதும், சைவச
 மபாசாரிய ரென்பதும் கேவலம் அஸங்கதம். அவரொரு சாம்
 பவாகரேசா. சைவமங்கலநதழைத்த அவரை யாம வந்திப்
 போம். “சிவனடியாரைச் சிவனை உணங்கி” என்பது பிர
 மாணம். இவரைச சைவசபாசாரியா என்று கூறியது
 சைவஸம்பிரதாயந் தெரியாமையேயாம். இவா சைவசம
 யாசாரியராயிருந்தால், பட்டினத்தடிகளைத்துதியா. பட்டி
 னத்தடிகள் இவரின் றிக்கவர். அந்தப் பட்டினத்தடிகளுஞ்

அ சித்தாந்தஞானபோதம்.

சைவசமயசாரியரி லொருவராகார். பசுநூல்களிற்பயின்று காலங்கடத்து மெதிரிக்குப் பதிநூல்கள் வந்திக்குஞ் சைவ மாபியலுணரப் பெறாமை அதிசயமன்று. நிற்க.

நாராயணய வென்பது அஷ்டாக்ஷரானு. ஒம் நமோ நாராயணய வென்பது அஷ்டாக்ஷரம். நமசிவாயவென்பது பஞ்சாக்ஷரம். இதுபோல அவர் அஷ்டாக்ஷரத்தை யெழுதிக்காட்டு தெளிவிழந்தனர். ஒம் நமோ நாராயணய என்பதில் ராவும், 'நமசிவாய' எனபதில் மவ்வும் "ராம" என்று அமைந்தது என்று விளக்காரல, நாராயணய என்பதில் 'ரா' ஒழிந்தால் "நாயணய" என்றும், நமசிவாய் என்பதில் 'ம' ஒழிந்தால் 'நசிவாய' என்று சொற்புக் கெட்டுப் பயன்செய்யாமை போதருமென்றும் இவா தெரிவித்த விசாரத்தக்கு நாம யாது பரிசளிக்கலாமென்று பெரியோர் யோசிக்கின்றனர். அஷ்டாக்ஷரத்தி விரண்டாவ தெழுத்தும், பஞ்சாக்ஷரத்தி விரண்டாவதெழுத்தும் 'ராம' என்று வெளியாகியது என்று இவரினத்தவாகுறி மகிழ்வா. இவ்வாபாசங்களை இலக்கணக கொத்துசகாரர் அறிவிலலை யென்று இவர் பரிதாபப்பட்டது ாண்டெனலுயது? அதவா இவர் கூறியதை யொப்புவோம் அதனால யாது விசேடம்? புராணம் என்பதில் ராவும், அமரம் எனபதில் மவ்வுஞ்சேர்ந்து ராமமந்திர முண்டானதாக யாம சொல்லுகிறோம். இதைக்காட்டிலும் நமதனபாகுறியதி லுசிதமென்றீ? நாராயணவாசகம் விஷ்ணுசொற்பும, நமசிவாய வாசகம் சிவசொற்புமரசையால விஷ்ணுவம்சமும், சிவரம்சமுஞ்சேர்ந்து இராமனாக அவதரித்த வதிசயம் சால் புடைத்தாமெனின், அப்போது இராமனைக் கேவலம் விஷ்ணுவென்றும், இராமமந்திரம் கேவலம் விஷ்ணு மந்திரமென்றும் பூர்வபட்சிகள் கூறுவது கூடாது. அன்றியும், சிவனே குரங்காகப் பிறந்து இராமனைச் சுமந்தானென்று நூலாசிரியர் (இலக்குமணப்பிணை) சாதிப்பதுகூடாது.

சிவன் காசியில் இராமந்தரத்தை ஜபிக்கின்றாரென்பதுங் கூடாது. இமமதத்தினர் கூறுவனவெல்லாம் பெய்யென் பதையேயன்றே மேலுபசங்கள் தெரிவிக்கின்றன? இவ்வுண்மை தெளிந்தவர்கள் இவர் தேடிய ராமநாமவைபவத்தை யெங்கனோ மதிப்பார்கள்? இவரது ஆபாசஞானம் ஏனோ எம்மவர்க்குண்டாகவில்லை பென்று இவர் பரிதாபப்படுகிறார்? எமசகு அது வேண்டாம்! வேண்டாம்!!

இனி இலக்கணக்கொததுக்காரர் கமபராமாயணத்தை நளன்கதை - அரிச்சந்திரன கதையோடு சேர்த்து இகழ்ந்தா ரென்று இவா வருந்தினாரன்றே? இலக்கணக்கொததுக் காராகல்விக்குமுன கமபன்கலவி எமமாதிரிம? இலக் கணக்கொத்தே அதனை யாக்கியோராபெருமையை நிறுத்து மே! பிரபுலிகலிலை - காஞ்சிப்புராணம்- விநாயகபுராணம் என்பவை கமபன பாடலகளைப பழித்துக்கொண்டிருக்கின்ற னவே! கல்வியறிவு மிகுகூடியார்க்கே யன்றே இவ்வுண்மை விளங்கும்? இதனால், கமபனதுநூலை இலக்கணக்கொ த்துக்காரர் மதிக்கவில்லை பென்று இவா வருந்தியது இவர து கல்வியின்றொறவையே காடடியது. பட்டினத்தடிகள் சிவாதுபுதிப பெருஞ்செலவராகையால, அவரது பாடல் களைத் தாமுய்யுமொருடடுத துதித்து மகிழ்ந்தனர். கம் பன் அதுபுதிமாறா? அவனது நூலையோரிலக்கியமாகச் சிந்தாமணியைப்போலச் சைவரும், வைஷ்ணவரும் கொண் டிருக்கின்றார்கள். சைவர்நிறக. வைஷ்ணவர்களாவது அதனைத் தமது பாராயணநூலாகக்கொண்டு அதுவைநிக் கின்றார்களா? கமபநாடடாழ்வார என்பதேயன்றி உண்மையாழ்வார் நூல்களை வந்திப்பதுபோல வைஷ்ணவஜனங் கள் வந்திப்பதைக்காட்டிக சமடனையும், அவனது நூலையும் இவர் பெருமைபடுத்தவாழட்டும். இராமன்புகழ் விரிந்து கிடந்தும், ஆக்கியோனது குறைவைகோக்கியே யன்றே

சிஷ்டஜனங்கள் கமபராமாயணத்தைப் பூஜையிலவைத்துப் போற்றாராயினர்? வான்மீகி பகவான்செய்த இராமாயணமேயன்றே வைஷ்ணவர்களுக்கு மாத்திரமன்றி ஸ்மார்த்தர் மாதவர்களுக்கும் நித்திய பாராயணமாகி அதிக பூஜ்யமாய உலகில் பிரசித்தியடைநகிருக்கின்றன? அநேகம் விஷ்ணு ஸ்தோத்திரங்கள் தமிழிலிருந்தபோதினும் அவற்றைத் திருவாயமொழிமுதலிவற்றேறும் இவர் ஸாமயங்குறுவாரா? கம்பன் பாட்டையாவது ஆழ்வார்கள் பிரபந்ததேபோடு இவரொப்புரைத்து மகிழ்வாரா? இங்ஙனமாக, படடினத்தடிகள் பாடலைத்தடுத்த இலக்கணக்கொத்துக்காரரை யேசிய நமதன்பர்மதுகைக்கு யாம் அதிக வியசனப்படுகிறோம்.

இனி இவர் நளன்கதை - அரிச்சந்திரன்கதைகளோடு இராமன்கதையென்று சாநானியமாயக் கூறி யொதுக்கினார் என்று மனஸ்தாபப்பட்டதும் அஸங்கதமாம். நளன் - அரிச்சந்திரன் - இராமன் என்பவர்கள் அரசர்கள். இராமன் தெய்வத்தினைவதாரமாயினும், அவதரித்தபோது நளன் - அரிச்சந்திரன் என்பவர்களைப்போலப் பெண்டையிழந்து காட்டிலுழன்று சோர்ந்தும், அழுதும், பல துன்பங்களடைந்து வருந்தியகதையை இவர் மறுக்கமுடியுமோ? நளன்கதை நைஷதம். அரிச்சந்திரன்கதை அரிச்சந்திரபுராணம். இராமன்கதை கமபராமாயணம் இலக்கணக்கொத்துக்காரர் கூறியது தமிழ் நூல்களையே யாகையால், யாமாண்டு வான்மீகத்தைச் சுட்டியுரைத்திலமெனக். இலக்கணக்கொத்துக்காரர் அந்த நூல்களை யொன்றுசேர்த்ததற்கு வியசனப்படுகின்ற இவர் பாரதம் சபாபாவத்தினை, யயாதி-நகுஷன-புரூவன் - மார்த்தா - சோமன் - இராமன் - இலக்குமணன் - பிரதார்த்தன் என்பவர்கள் இயமலீலாகத்தில் இயமனை யுபாஸித்துக் கொண்டிருந்தார்களென்று கூறியபற்று எனைகத்திதேடினார்? அளவுக்கதாமாக இராமனையும், கம்பனையும் மதித்தமையினாலேயே இவருக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்வந்தது ஸம்

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். கக

பவித்தது. இனிக கம்பனொரு குறம்பாடிக்கவிராயனேயன் றி வேறிலலை. அவன் நூறுபொன் வாங்கிக்கொண்டு கண்ட வர்களபேரிற் சவிபாடிச் சீவித்துவநகான். இராமாயணம் டாடியதும சடையபப முதலியாரிடம கைக்கூலிவாங்கிக்கொ ண்டேயனறி வேறிலலை. இவனை யொருகாலத்தி விவனது அந்நையொழியுபாறு உலகபாதாவாகிய ஓளவைபார் “ எட்டேகாலட்சணம் யேமனேறுமபரியே, மட்டிறபெரியம்மை வாகனமே - முட்டமுட்டக், கூறாயிலலாவீடே குலராமன றுது வனை, யாரைடா சொனறையது ” என்று வைது ஒதுக்கிய திவ் யசரித்திரம உலகில அறியாதாரிலலை. அடா அவலசட் ணமே! அடா ஒருமைசகடாவே! அடாகமுதையே! அ டா குட்டிச்சகவரே! அடா குரங்கே! என்று பட்டமபெற் றொதுங்கிய ஸாமானியசுவையப பூவபட்சி பரிநதுவெளி வந்தது அவநக்குப் பரிவகதையே யுண்டுபண்ணியத றிக. விரிக்கிற பெருகும

இனிமீவா சைவாசள் காபனைப பினனு மிகழ்ந்தவிதத் தை யெடுத்ததுக்கூறினா எங்ஙனமெனின், “முந்திய - நாவி னொரையின்படி நானறமிழ்ப் - பாவினுலிதுணர்த்திய பண்பரோ” என்று அவா பாடியதுமாதிரிமே யன்றித் தமது வர யில வந்தவாரே பாடினா. நந்திதேவரவதாரமாகிய அனு மானைச் சிவாவதாரமென்று பாடினா. வானமீகத்துள்ளே அனுமானைச் சிவாவதாரமென்று யாண்டுங்கூறவில்லை. இஃ தொன்றோ, கம்பராமாயணத்தில இதுபோன்ற வேறுபாடு கள் எத்தனையோ உள்ளன ” என்று இகழ்ந்தார்களாம். சை வாகொடுத்துக் காட்டியது நிஜமாயிருக்குமாயின், அது இ கழ்ந்தாகாது. கம்பன ‘முந்தியநாவினொரை’ என்றது வா ன்மீகத்தை. அதன்படி ‘நானறமிழ்ப்பால்னூலி துணர்த்திய டண் பரோ’ என்று கம்பன் கூறினன். இதனால், கம்பன் வான்மீ கத்தின்படியே தமிழ் இராமாயணத்தை (கம்பராமாயணத் தை) இயற்றியதாக வெளிப்படுகின்றது. கம்பராமாயணம்

வான்மீகத்தின்படி யிராமல முரணிததோன்றுமாயின, கம்பன் தான்செய்துகொண்டபிரதிஜைஞைபைக் கடந்தவனாக விவேகிகளிகழத தட்டில்லை. கம்பராமாயணம வான்மீகத்தோடு பலவிடங்களில முரணியிருக்கக்கண்டே கம்பன் தனது வாயிலவந்தபடியே பாடினான் என்று சைவாசிரமிகழ்ந்திருக்கலாம். கம்பனது குற்றத்தை யெடுத்துக்காட்டி, இது குற்றமென்று தெரிவிப்பது அவனை யிகழ்ந்ததாவது யாங்ஙனம்? 'வான்மீகத்துள்ளே அனுமானைச் சிவாவதாரமென்று யாண்டுக் கூறவில்லை' என்று சைவர்கூறியது சந்திரம. வான்மீகத்துள் அதுமான் சிவாவதாரமென்று கூறியிருந்தால், சைவர்கூற்று வெறுக்கூற்றும் வான்மீகத்துள்ளே அதுமான் சிவாவதாரமென்று காட்டாதவரையில எதிரிகளே போடுங்கரணங்கள் பயன்படமாட்டா. பாரதம் அதுமானை நந்தி தேவ ரவதாரமென்று கூறிபது சந்திரம். இதனோடு உண்மைநூல்கள் முரணாக ஶ்ரீமதேவமேயம் என்று சாஸநம்பண்ணப்பட்ட. வேற்றத்தையுடையது பாரதம். இஃகப்பாரதம் வியாஸபாரதம், வேறு அனைகாரதங்களுண்டாயிருப்பினும் அவை பூஜ்யமாகா. இந்தப் பாரதத்தோடு இராமாயணத்தைச்சேர்த்துப் பாரதராமாயணங்கள் என்று உலகந்நுதிக்கும். இந்த ராமாயணம் வான்மீக ராமாயணமேயாம், வியாசமுனிவா-வான்மீகமுனிவர்களாகிய முனிசிரேஸ்டர்களது வாக்குகள் யாண்டும் நானமபெறா பாரதத்தில அதுமானை நந்திதேவரென்றும, இராமாயணத்தில சிவனென்றுங் கூறுமாயின், ஒன்றையொன்று விரோதித்தழியும். அப்படிக்கில்லை. இராமாயணத்தில அனுமானை நந்தி அல்லது சிவனென்றுகூறாமல், தேவர்களில ஒருவரது அவதாரமென்றுகூறி, மாருதியென்று யாண்டும் பிரஸ்தாபித்திருக்கின்றது. இந்த மாருதிப்பிரயோகம் பாரதத்திலுஞ்செய்யப்பட்டு நந்தியவதாரம், வாயுவினது அவதாரம் என்று கோள்வதற்கான வாய்மைகளை விளக்கி யிருக்கின்றது. இ

வைகளுக்கு விரோதமாக அதுமானைச் சிவாவதாரம் என்று கம்பன் கூறுவதற்கவகாசமில்லை. இல்லாததொன்றைக் கற்பித்துச் சொன்னமையால, பொய்பேசினான் கம்பனென்று இப்போது யாழு மிகழ்கின்றோம். இதற்கு நூலாகிரியர்தானென்ன செய்யலாம்? முகவுரைக்காரர் முகஞ்சேர்ந்து தான் என்னலாபம்? நல்லது பாரதக் கூறியபடியே வான்மீகத்துள் நந்தியையும், ம்ருத்தையும் ஏன் படிக்கவில்லையெனின், ஒன்றோடொன்று விரோதிக்குமாறு விஷயங்களைக் கூறுவது மாத்திரமே குற்றமன்றி ஒன்றிற் சொல்லாத விஷயங்களை மற்ரொரு நூல் விரித்ததுரைப்பது குற்றமாகாது. ஒரு நூலிலேயே புரோவாதத்திற் சொல்லாததை அதுவாதத்திற் சொல்வது வழக்கம். சீதையைப்பற்றிய புரோவாதப் பிரசங்கத்தில அவர் கணையாழி கொண்டிருந்தாரென்று பிரஸ்தாபமில்லை. அதுவாதமாகத் தமது கணையாழியை இலங்கையில் அதுமானிடங் கொடுத்தாரென்று பிரஸ்தாபித்தது குற்றமாகாது. இதனைத் தெளிந்த மகிழ்ந்திடிக. இந்த நியாயப்படி வான்மீகர் சொல்லாத சிவாவதாரத்தைக் கம்பர் விரித்ததாகட்டுமே எனின், வான்மீகரினுங் கம்பன் சிறந்தவனாகவேண்டும். அல்லது ஒசதவனாகவாவது சிறக்கவேண்டும். வான்மீகருக்குமுன்னே கம்பன் ஒரு மசகப் பிராணியாம். அன்றியும்வனது பிரவசனம் வேறு உத்தம நூலோடு விரோதித்தல கூடாது. பாரதத்தோடு பகை கொண்டொதுக்கியவதனை வான்மீகத்தினது ஹ்ருதயத்தை விரித்தது என்று வந்திப்பது பாரத ராமாயணங்களை இகழ்ந்து பிழைப்பவனுக்கே சிறக்கும. இவ்வாறு வியவஸ்தையுண்டாக விசாரிக்கும் சாதுக்கள் சந்திரியில் நமதன்பரது முகவுரை முகங்கவிழ்ந்தவுரையா யொதுங்கியதற்கு. இவர் நிற்க.

இவருக்குத் துணையாக வேரொருரண்பர் (வை - மு - சடகோபராமாதுஜாசாரி என்பவர்) மற்ரொரு முகவுரையெழுதியதில் “ இப்புத்தகங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதா

யத்தி லூக்கமுடையவாகளும் பிறசமயிகளும் ஒவ்வொருவரும் வாங்கிப்படித்து இவற்றிலுள்ள அருமை பெருமைகளையும், விஷய வைலக்ஷணயத்தைபும நனகு அயிர்த்து ஆனந்தித்த உயவாராயின் மிக நனறாமெனபதே எனது அபிப்பிராயம்” என்று சந்தோஷித்தார் இந்நிலை “பிறசமயிகளும்” என்றது முக்கியமாய்ச் சைவரையேயாம். இவா தெரிவித்தவாறு சைவராகிய யாம அந்தச் சுவடிகளைப் பார்த்துத் தெளிந்த உண்மையை அண்டுப் பிரகாசப்படுத்தினோ மாகையால, இதனைக் சித்த ஸமாதானத்துடன் நமது சுவாமிகள நடுநிலைகோணமல பார்த்து இன்புறுமாறு பிரார்த்தித்து இம்முகவுரைக்காரரிருவரும் புகழ்ந்தோதய நூலாசிரியா வண்மையை இனிச் சிறிதாராய்ந்துளமதுணமையை நிறுத்தவாம்.

முகவுரையின்பங்கம் முடிந்தது.

இனி நூலாசிரியா வண்மையைச் சிறிது யோசிப்பாம். இவரது சுவடிகளில், முதற்சுவடியினுடையில சம்பரா மாயணத்திலிருக்கும் ஆஞ்சநேய ஸ்தோத்திர மெழுதி, அதற்கோ ருளாயெழுதி மகிழ்ந்தார். பஞ்சபூதங்களிலே யொன்றாகிய வாயுவினால (புத்திராகப) பெறப்பட்டவன எனவும், பஞ்சபூதங்களிலே யொன்றாகிய அபபுவென்னுஞ் சமுத்திரத்தைத் தாண்டினவன எனவும், பஞ்சபூதங்களிலே யொன்றாகிய ஆகாயமாகமாக இலங்கைக்குச் சென்றவன் எனவும், பஞ்ச பூதங்களிலே யொன்றாகிய பிருத்தி யென்னும் பூதவிபெற்ற சீதையைக் கண்டவன எனவும், பஞ்ச பூதங்களிலே யொன்றாகிய அகனியென்னும் நெருப்பிட்டுப் பசுவருளா யெரித்தவன எனவும், அதுமானைப் புகழ்ந்து நமதன்பெழுதிய வுரை சாலபுடைத்தே. இந்த வுரையைச் சாமான்யரு முணர்வார்கள். இவ்வாறுளா யெழுதிய பூர்வபட்சியார் அவ்வுரையின் முடிவில், “எனவே வாயுபகவானுக்கு அதுமானாகவந்தோன் யாவனெனில் உருத்திரமூர்

த்தி யென்க” என்று விசேடமகூறினார். எடுத்துக்கொண்ட பாடலில் சிவனுக்கு இவரிடங் கண்டவிதம் யாங்ஙனம்? பாலகாண்டங் கூறுகிறதென்றார். அப்படியானால், அந்த ஸந்தாபத்தில இவா சிவனைக் கண்டுபிடித்தது இவரது குரங்குக்கு மாஹாதமிய முண்டுபண்ணாட்டும் எடுத்துக்கொண்ட பாடலில், தமது கருததுச் சிவிக்ருபானால் “எனவே” என்று நியாயங்கற்பிக்க முந்தலாம். இவருக்குள்ள சிவக்வேஷமே யன்றோ இவரை யிவ்வசங்காதம வாத்ததின்ழிந்து கேடு சூழ்ந்திடச்செய்தது? நிற்க.

இவர் “வானுளோரனைவரும்” எனனும் பாடலில், விஷ்ணுவானவா தேவாகளைச் சுட்டி, நீவிர “வானரங்களாக் காளினும்வரையினும் கடித்தத்தினுஞ் சேனையோடவதரித்திடுமின்” என்று கூறிய ஸந்தாபத்தில், “எண்டுச் சேனையென்றது பிரமதகண சிவகணங்களை” என்று விசேடங் கூறித்தார். இந்தக் கற்பனை கம்பனதன்று அவனது வார்த்தை “சேனை” எனறதே. இந்நப பூர்வபடசியார வினே பிரமதகண சிவகணங்களை வருவித்துக்கொண்டு அதனைக் கம்பன் றலையிலேற்றி, அவனுக்குப்பரிபவமூட்டியது பரிதாபமென்க.

கம்பன் பாரதவாஜ ராமாயணத்தைத் தழுவி அவ்வாறு தொகுத்துரைத்தானென்றார். அவன தொகுத்ததுமின்று, விரித்ததுமின்று. இவரே விரித்துக்காட்டினார் இவா விரிவு யாவருக்கோ ஓப்பு? இவரினத்தவரிடையில விரித்துக்கொள்ளாட்டும். சம்பன் வான்லீகரது தாட்டாமனையைத் தடவியுய்பவனாகவும், அவனது அபிமதமலலாத பாரதவாஜரது ஸம்பந்சத்தை இவரொட்டவைப்ப தெங்கனோ? அதவா பாரதவாஜரை எடுத்துக்காட்டவந்த பூர்வபடசியார் “இறைவன் அரணையும், அயனையும் நீலிர் உமது கணங்கனோடு வானரங்களாய் அவதரியுங்கொள்” என்று கூறியதாக அம்முனிவர் பிரசங்கித்தாரென்று சொல்லியதை அந்தப்படியே நிறுத்தாமல் “எண்டுச்சேனையென்றது பிரமதகண சிவகணங்களை” என்

றது என்னையோ? சிவனானது சேனைகளைப் பிரஸ்தாபித்தவர் அபன்சேனைகளைப் பிரஸ்தாபிபாதவாறென்னை? பாரத்வாஜர்தாமென்னை பிரமதகணம சிவகணம என்று பிரஸ்தாபித்தாரா? பிரமதகணம சிவகணம என்றால் சிவனைப்போய் நேரே பிடிக்குமென்று இவாதலை கவிழ்ந்து போகின்றாரென்க. பிரமதகண சிவகணங்களிலொரு பூதத்தினுறறலுக்கு முன்னிற்கமாட்டாம லோடும்யலபினா இவரது நாராயணரென்று இவரறிந்திலா?பாலும. ஒரு சிவபூதம விஷ்ணுவினது சக்கரத்தை. விழுங்கியபோது அதன் முன்னின்ற கோணங்கிக் கூததாடி மகிழ்வித்து அந்தச் சககரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதும், ஒரு பூதத்தால் சண்டையில் சிகையறுப்புண்டு மானமழ்ந்ததும் விஷ்ணுவினது மகிமையென்று இனிபேனு மிவரறிந்து அடங்குவாராக.

அன்றியும்,

“ மாயுமாயர் தந்த சங்குகோடிகோடிமருவ்வே
 தியின்வாயினூர் திந்தந்த சிங்கநாதமூதவே
 சாயுமென்னில்காலாமே திந்தந்தகொம்பிசைக்கவே
 யாயிரங்களிற் றெருத்தணந்ததேரிலேறினான்.”

என்னும் பாடலால் பிரமதகணங்கெலவ்வியல்பின் வென்று விவேகிகளற்வாகள். இறந்திற்று பிறக்கின்ற அநேக கோடி விஷ்ணுக்களுடைய கையிலிருக்கிற சங்குகளை அநேக பூதங்கள் வாயிலவைத்து ஊதிவரவும், இறந்துபோன அக்னிபும் - வாயுவும் எண்ணிறந்தவாக னேறுகின்ற ஆட்டுக்கடா - கலைமான் இவைகளுடைய கொம்புகளை வாயிலவைத்து அநேகபூதங்களுதிவரவும், இறந்துபோன எமதர்மராஜர்களேறிவரும் எருமைக்கடாக்களுடைய கொம்புகளை வாயிலவைத்து அநேகபூதங்களுதிவரவும் ஆயிரமயானைகள் கட்டிய தேரின்மேலேறினார் வீரபத்திரர் என்று பெறப்பட்டவாய்மை புணர்ந்தவர்கள் பிரமதகணங்கள் குரங்குகளாகத் தோன்றி இராமனுக்கு ஊழியஞ்செய்தனவென்று கூறிய

பூர்வபட்சியினது மதுகைக்கு வியசனப்படாமலிராரென்க. எத்தனையோ விஷ்ணுக்கள்-எத்தனையோ பிரமர்கள் - எத்தனையோ அக்னி - எத்தனையோ வாயு - எத்தனையோ எமதர் மராஜர்கள்காலங்கனையுண்டு ஏப்பமிட்டு என்று மழியாநில மையெய்திச் சிவபரஞ்சுடரை வந்தித்துக்கொண்டு ஊழியஞ் செய்தொழுகும் பிரமதகண சிவகணங்களிலொன்றின் முன்னிலைபெறாததற்கும அற்பவறிவும், அற்பவாற்றலும், அற்பவாயுளுமுடைய அநேக விஷ்ணுக்களில ஒருவிஷ்ணுவினது அவதாரமென்று கூறும் மனுஷ்யனுடைய இராமனுக்கு அளவுகூடந்தமகிமை இவர் கற்பித்தனாத்தது கள்ளிக்கொம்புக்கு வெளளிப்பூண கட்டியதுபோலாம். நிற்க.

இவா “ பலவுமிதின்றலொரு அவிழ்தட்டாதா” என்பதற்கிணங்க இரண்டொரு பாடல்களை எழுதிக்கொண்டு “ வானுளோர் - வானுளீர்” என்று வருவித்துப் பரிசோதனையிலிறங்கினா. சிவனை நேரே காட்ட வகையிலலாமல அச்சிவன் இதோ வானுளோரில் புகுந்திருக்கின்றான். அதோவானுளீரில் புகுந்திருக்கின்றான் என்று சொற்சம பிரமங்காட்டியலுத்தாரிதென்கொலோ? அஸத்தாகியவதனையுபேசைஞ்செய்தாமென்க. நிற்க.

“ வாயுமற்றெனதுகூழமாருதியென்னுமற்றோர்
காயுமாககடகைளாகிக்காசினியதனிநமீது
போயிடத்துணிந்தோமென்றாபுராரிமற்றியானேவாத
சேயெனப்புகன்றனமற்றைத்திசையுளோர்க்கவதியுண்டோ.”

என்ற பாடலை எடுத்தாரைத்து, இதில வாயுபகவான் எனது அமிசம் மாருதி என்று கூறினானெனவும், புராரியாகிய சிவன் யானேவாதசேயெனக் கூறினானெனவும் போந்த பகுதிகளை யெமக்குக்காட்டி நமதன்பர் சந்தோஷித்தார். இவாது சந்தோஷம் அளவுக்கதிகமாக (அதட்டிக்கேட்பாரில்லாதவரையில்) ஓடுகின்றது. எங்கனமெனின், “உருத்திரமூர்த்தியே தனது பூரணமிசத்தோடு வாயுபவையதிட்டித்து நின்று

அவற்குப்புத்திரனாக தோன்றலின் இன்னதேவா கூறென்று கூறாமல் வாளாவாயுமுமாரன் என்றா” என்று பொங்கிவழிந்ததே இவரது சந்தோஷம். இதனைச் சிறிதுவிசாரிப்போம். வாயுவின் கூறு மாருதி யென்றபோது மாருதியென்பவன் யாவன்? புராரியாகிய சிவன வாதசேய என்றபோது வாதசேய் என்பவன் யாவன்? மாருதி=மருததுவின்மகன். வாதசேய்=வாயுவின்மகன். வாயு-மாருதம்-மருத்து-வாதம் என்பன பரியாயப்பெயர்கள். இதனால், மாருதியென்றதும், வாதசேய் என்றதும், ஒரு விஷயத்தையே தெரிவித்ததாகின்றது. இதனைக் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாகவன்றோ வெந்துக்குவர் அறிஞர்? சங்கரனை வாயுவோடுசேர்த்து விசேடமெனின், அப்போது சங்கரனமிசமும், வாயுவினமிசமுஞ்சேர்த்து பிறந்தவனாகவேண்டும் அதுமான் இவ்வாறு பரி காரந்தேடத்தக்க நமதன்பா “உருத்திரமூர்த்தியே தனது பூரணமிசத்தோடு தோன்றலின்” என்றது எனனை? உருத்திரமூர்த்தியினது பூரணமிசம் வாயுவினது அலபாமிசம் கூடிப்பிறந்த அதுமானது அவதாரவடிவத்தை இன்று இவர் வெளியிட்டது இவருமொரு அவதாரபுருஷரென்பதையே வெளிப்படுத்தியது. இவரது அவதாரமிசம் அவ்வறுமானதாயிருக்கலாமென்று புகழுவது உசிசமாம். இவ்வவதாரசிரோமணியா “பூரணமிசம்” என்று கூறியதற்குப் பொருளென்ன? பூரணமிசம் பல அமிசங்களடங்கும். அவற்றுள் ஒருகூறா யெடுத்துரைப்பின, அது அமிசாவதாரமாவதாம். பூரணமிசம் அமிசமென்றிடலயாங்கனம்? நமதன்பர் “பூரணமிசம்” என்றமையால ஆசங்கநிகழ்ந்ததென்க. இனி இவர் கூறவேண்டியது பூரணவதாரம் என்பதாம். இவ்வளவு யூகித்தெழுத வறியாகவா சிவனாஷணையி லிறங்கியது சால் வியப்புடைத்தே.

இனிச் சிவனாது பூரணவதாரத்தோடு வாயுவினமிச மெவ்வளவுகூடியது? முந்தினாயா? அவரக்காணியா?

வீசமா? காலா? அரையா? முக்காலா? அது தெரிந்தால் அதுமானே ஒன்றுக்குமேல ஒன்றேகாலமிசம்-ஒன்றே முக்காலமிசம் என்பனவாதி யெண்களிலொன்றிற் சேர்த்துப் பூர்வபட்சியாரது இனத்தவர் வந்திக்கலாம். இவ்வஸம்பாவிதங்களுக்குக் கதி கூறவேண்டிய பொறுப்பு நமதன்பர் தலையில விடிந்தமைபால, சிவனைப் பூரணமிசமென்று கூறுவதொழிந்தது வாயுவினமிசமும், சங்கரனது அமிசமுங் கூடி அதுமான் பிறந்தானென்று கூறுவதடுக்கும. இவர்கருத்து அப்படிக்குமிலலை, மாருதி-மருததுவின்சேய். இந்த மருததுவின்சேய் மாருதியென்று பேர்கொண்டது மருத்துவின் மகனென்றது பற்றியேபன்றி மருத்துவினமிசமென்றது பற்றியன்று என்னுந் தமது கருத்தை விளக்கவறியாது குழப்பினார். இதனை இன்னும் யாம் விளக்கிக்காட்டுகிறோம். தாசரதி=தசரதன் சேய் இக்கத் தசரதன் சேய் தாசரதியென்று பேர்கொண்டது தசரதன் மகனென்பது பற்றியேயன்றித் தசரதனது அமிசமென்றது பற்றியன்று. இவ்வுபமானத்தை யின்னுஞ் சீர்தூக்குவாம் தாசரதி தசரதனது அமிசமாகாமல நாராயணனது அமிசமாயினது எப்படியோ அப்படியே மாருதி மருததுவினது அமிசமாகாமல் உருத்திரனது அமிசமாயினது சித்த மென்று தெரிவிப்பது ஆவசியகமாம். இப்படி அவா தெரிவிப்பாராயின, உருத்திரன் அம்மானாகப்பிறந்தானென்று சாத்தித் தொருவாறு பொருந்தும். முற்றும் பொருந்தாது ஏனெனில, இராமகிருஷ்ண தியவகாரநகரில் இராமன் விஷ்ணுவின்னது அமிசாவதாரமென்றும் - கிருஷ்ணன் பூரணவதாரமென்றும், இராமன் கிருஷ்ணன் - கிருஷ்ணன் சர்வஜ்ஞனென்றும் வைஷ்ணவ புங்கவாசன் கூறுவாராள், நமதன்பரோ இராமன் விஷ்ணுவின்னது அமிசாவதாரமானபடி அதுமானும் உருத்திரனது அமிசாவதாரமென்று கூறாமல் அவனைப் பூரணமிசமென்று புனைந்துரைத்தனா. வான்மீகியோ இராமனைத் தசரதன் சேய், விஷ்ணுவின்னது அவதாரம் என்கூறினா. இது

ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாய் வழங்குகின்றது. இந்தப்பிரகாரம் (அதுமான் மருத்துவின்சேய, உருத்திரனது அவதாரம் என்று)வான்மீகபகவான்கூறியதிலை. இராமனவதாரத்தை விளங்கக்கூறிய முனிச்சிரேஷ்டர் அவ்விராமனதுயிர்க்காவலுக் குறைவிடமாய் விளங்கிய அதுமானது அவதாரத்தை விளங்கக் கூறாதுவிடுவாரா. உருத்திரனது அவதாரம் அது மானென்பது அவ்வதுமானுக் துப்பெரியதொருமகிமையாம். அதனை அம்முனிவா கூறாதொழிவாரா? அது உண்மையாயிருந்தால் அவசியம் கூறியேயிருப்பர். அகனை யவர் கூறாமையால், பூர்வபட்சிகள் கற்பனையென் றெருகக்குவதே உசிதமென்றறிக.

இவ்வாறு முடிவதறியாது இவர் “உருத்திரமூர்த்தி யே தனது பூரணமிசத்தோடு வாயுவை அதிடழகது நின்று அவற்குப் புத்திரனாகத்தானறவின இன்ன தேவா கூறென்று கூறாது வாளாவாயுகுமாரன் என்றார்” என்று வரைந்தது என்னமதியோ? ஈண்டிவர் உருத்திரமூர்த்தியினது பூர்ணமிசத்தைக் கண்டுபிடித்துப் பிரசங்கித்ததற்கு மாறாக “இன்ன தேவர் கூறென்று கூறாது வாளாவாயுகுமாரன் என்றார்” என்றது என்னை? சிவனது பூரணமிசம் என்று தெரிந்து கொண்டதை அவ்வாறே தெரிவிக்க யாது தடை? தரன் தெரிந்துகொண்டதைத் தெரிவியாமல “வாளாவாயுகுமாரன்” என்றறென்றது தெளிவின்மை யாகாது கொல்லோ? ஆண்டு “வாயுகுமாரன்” என்றதேயன்றிச் சிவனாது பெயர் பிரஸ்தாபிக்கப்படாமையால், சிவனார் குரங்காக வந்தார் என்றது வெறுங்கூற்றாயினதறிக. இவர் மெச்சிய கவிச்சக்ர வர்த்தியாரும் இவரது விபாககிபானத்தைத்தொடர்ந்து பிரசங்கித்தவரல்லர் என்பதும் துணியப்பட்டவாறறிக. இனி இவர் காட்டிய கம்பன் பாடலில் “புராரி மந்தியானே வாத சேயெனப்புக ள்றான்” எனக் காணப்படுவது பாஞ்சராத்திரி களது கற்பனையேயாம். கம்பன் தனக்கு முதலாலாகப்பிரதி ள்ஞ்சை செய்துகொண்ட வான்மீகத்திலில்லாத புராரியைத்

1241

ஆஞ்சநேயராமவைபலபங்கம் உக

நான் கூறினான என்பது அஸங்கதமாகாது கொல்லோ? கம்பன்பாடிலுள்ள புராரியைப் பாஞ்சராத்திரிகளது கற்பனையென்றொதுகளுவோமானால் அவனது பிரதிஜ்ஞையும் புகழும் நிலைக்கும்! நிலைக்கும்!! கம்பனைப் புகழ்வதுபோலப் பூர்வபடசியும், அவரினத்தவரும் (ஒரு அபவாதத்தை அவன் தலைமேற் சுமத்தி) வீணை இகழேற்கச், செய்தது பரிதாபமெனக.

இனி அந்தப்பாடலில், மூன்றாவது நான்காவது அடிகள் “போயிடத் துணிந்தேர மென்று புகன்முமற்றி யாருமெய்தா, மேயபேருவகை கொண்டார் வேறினிவினம்ப லுண்டோ” என்றிருப்பதே அமைவுடைத்தாம். இதனை எமது கற்பனையென்று பூர்ப்படசி கூறலாம். எந்தக கற்பனை கம்பன் தலையிடறச் செய்யுமோ, அதுவே தள்ளத்தக்கது. கம்பன் கூறிய உண்மையான பாடம் நெடுநானைக்கு முன்னர் மாண்டுவீட்டமையால், அதனோடு மாறுபடாது யாம் ஈண்டுக் கூறியது குறை கூறப்படமாட்டாதென்க. கம்பன் புகழை விரித்தயாம் அவனது இகழைத்தெரித்த இவரை யொருபொருளாக மதியேம்! மதியேம்!!

இனி நமதன்பர் “அரு-ரு கமலக்கண்ண னருண்முறை யலருளோலும், இருடருமிடற்றினேனு மமருமினையராசி, மருடரு வனத்தின மண்ணின்வானர ராகிவந்தார்” என்றொரு பாடலை எழுதி, அதில “இருடருமிடற்றினேன்” என்றுள்ள பாடத் தால் சிவனைக் குரங்காக்கப் பாக்கிரார். இதுவும் வான்மீகத்தோடு முரணுதலால், கம்பனது பிரதிஜ்ஞையையுதைத்துத் தள்ளுகிறதென்க. அதனால், “அருடரு கமலக்கண்ண னருண் முறை யலருளோலும், இருடருமுளத்தின்ங்கு மமருமினையராசி, மருடரு வனத்தின மண்ணின் வானரராகி வந்தார்” என்று பாடபேதங்கொண்டு கம்பன் புகழை நிறுத்துவதே உசிதமென்றறிக. விரிக்கிறபெருகும்.

இனி இவர் “சங்கோத்தரம்” என்று சிலவகைந்தார். அதனையுஞ் சிறிது யோசிப்பாம்.

பூர்வபட்சம்

வான்மீகத்துக்கு வியாக்கியானஞ செய்தவாகளில் ஒருவா (சங்கரன் அரக்கர்க்கு முனவரங் கொடுத்தமையால் பின்பு அவர்க்கு விரோதமாகத் தனது அமிசத்தால ஒருவரையுந் தந்திலர் என்று) கூர்னா இந்ம வான்மீகத்துக்குக் கோவிந்தராஜீயம், வீரராகவீயம், வான்மீகராசியம், சிவதீரத்தீயம், அபபையதீக்ஷீதீயம் முதலிய பல வியாக்யானங்க ளிருக்கின்றன. இவ்வியாக்யான காத்தாக்களுள் ஒருவரது சொந்த அபிப்பிராயத்தையேகொண்டு அதுமான உருத்திர ராமசமலல னென்று கொளவது வலியுடைத்தன்று. வீரராகவீயமுதலியவற்றுள் சிவனது பூர்ணமிசமே அதுமான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது

சித்தாந்தம்.

இவா அனேக வியாக்யானங்கள் பேரைப் பிரஸ்தாபித் து, அவற்றுளொன்று தமக்கு அதுகூலஞ் செய்யாமையைத் தெரிவித்தொதுக்கினார். அந்ந வியாக்யாதாவின் பெயரைப் பிரஸ்தாபியா தொழிந்தாரா. உந்த வியாக்யாதா சிவன்குரங் காய், அல்லது வேறுவடிவாயப பிறவாமைக்கு ஒருகதிகூறியதாக ஏற்பட்டது. இவா மெச்சிய ஏனை வியாக்யாதாககள் சிவனைக்குரங்கு என்று என்னநியாயங் கூறிச்சாதித்தாராகள்? வெறுமனே சிவன்குரங்கு என்று கூறிவிட்டதனால், நமதம்பருக்கு அவர்கள் சகோதராயினோகள். எத்தனை வியாக்யாதாக்கள் கும்புகூடியமுதாலும் வான்மீகத்தில வசனங்காட்ட வகையில்லாதவரேயாயினா. இவர்களைத் தமக்கனுகூலமாகத்தேடிய நண்பா ஒவ்வொரு வியாக்யானதையு முதகரித்து அவர்களது வாய்மையை வெளிப்படுத்த வேண்மீம். வெறுமனே அவர்கள் பேரையிழுத்தது விட்டதினாலேயே அவர்கள் சிவனுஷ்ணஞ் செய்தார்களென்கிற உபசித்தாந்தம் தலைதாக்காது. ஒன்று காட்டுகிறோம். அபபையதீக்ஷீதீயம் ப்ரீமத் அபபையதீக்ஷீதஸ்வாமிகள் செய்ததாயிருக்கலாம். அவர் சதுரதிகசசப்பிரபந்தகர்த்தா வென்று விருதுபெற்று

வேதாந்ததேசிகளது நூல்களை வெட்டிச்சாய்த்துத் தாசாதிரியை யொருமனுஷ்ய னென்று ஸ்தாபித்துச் சைவமங்கலந்தழைக்கச்செய்தவா இவா சிவனைக் குரங்கு என்று சாதிப்பாரா? வீரராசுவன - கோவிந்தராஜன முதலிய சில பேயமதியினா கூறியது வாஸ்தவம் வானமீகத்தை மூலமாகக் கொள்ளாத அவை எமக்கு வெகு துச்சமாம்.

இனி நமதன்பா தமசகு வேண்டாதவராகவொதுக்கிய வியாக்யாதா கூறியதும் சரியன்று தாமகொடுத்தவரம் பங்கமடைநற கேதுவான அவதாரமெடுத்திலா சிவனென்பது உசிதமாயினும், தாம சொடுத்த வரத்தை யழிக்கவவதரிக்குமேனையோரைத் தடுக்காது அவாபாற பெருவகுறைவாம். எல்லாத் தேவா களும் தமக்குக் குறைந்தவாகவே யாகையால அவா களைத் தடுப்பது கஷ்டமன்றாம். சிவன பிறக்க விசைந்தில ரென்றதனால், சிவனைப்பூ பூமியிற் பிறக்க விஷ்ணு விசிதகாரென்னும் படசத்தை அந்த வியாக்யாதா வொப்பில ரென்று ஏற்படுகின்றது. ஓபயினொளின, அந்த ஆஜ்ஞையைப் பொருள்படுத்த விலலையென்று கொண்டதாகத் துணியப்படுகின்றது அந்த வியாக்யாதா சிவாபிமானி யென்பது மட்டிலெமக் கங்கிகாரம் அதனால், அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோம் நமது பூர்வபட்சயா தேடிய விரராகவியத்தில சுவனது பூரணமிசம் அதுபாெனன்று கூறியதாக நமதன்பர் காட்டினாரா? பூரணவதாரம் எனபதேயன்றிப் பூரணமிசமெனல அஸங்கந்தமென்று மேலே நமதன்பருக்குப் புரட்டியபுத்தியே வீரராகவனுக்கும் சிறக்கும்.

பூர்வபட்சம்.

வான்மீசம் உததர காண்டத்கில, இராவணனை கந்தி தேவர் பார்த்து என்னை நீ குரங்கு என்று இகீழ்ந்தமையால் எனது அமிசத்தா லொரு குரங்கும் எனக்குச் சமமான பல குரங்குகளுந் தோன்றி உன்னையழிக்கும் என்று சபித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கந்திக்கு அபர

சம்பு என்று பெயர். இதனால், நந்தியை சிவன் என்று உபசார வழக்காற் கூறலாம் இவ்வாறு தெளிந்தயாம் “புராரி மற்றியானே வாநசேய்” என்று கம்பன் கூறியதை நந்தி பரமாகச் சாதிப்போம். புராரி அல்லது அபரசம்பு என்று கொள்வதிமுக கன்மையால், புராரி என்றது உமாகாநதனைச் சென்று சேராது என்று சைவர் சமாதானங் கூறுவர். அது கூடாது. கம்பர் கூறிய “புராரி” என்னுஞ் சொல்லுக்கு அவராவது, பிறராவது அந்தச் சொல்லையடுத்த முன்பின சந்தாப்பங்களில் ஒரு இடத்திலேனும் நந்தியென்று கொள்ள இடந்தராமையால் எதிரிகள் தொடுக்கு முபசாரவழக்கு யாண்டும் பயனசெய்யாது.

சித்தாந்தம்.

வான்மீகிபகவான் சிவனது பூரணவதாரம் அநுமான் என்று குப்தமாகக் கூறிபதையே கம்பன் வெளிப்படையாகக் கூறினான் என்று வாசாரப்பத்தில் நகைமுகக் காட்டிய நண்பர் உத்தரகாண்டத்தில் நந்தியமிசம் அநுமான் என்று இப்போது கண்டதற்கு யாது சமாதானங் கூறுவர்? உத்தரகாண்டத்திற கண்ட வியத்தவாதத்தின முன்னர்ப பூர்வபட்சியினது குப்தவாதம் அஸத்தா யழிந்ததற்கு. இனி நந்திதேவர் எனது அமிசத்தா லொரு குரங்கும், எனக்குச் சமானமான ல குரங்குகளுந்தோன்றி உன்னை யழிக்கும் என்று, இராவணனைப்பார்த்துச் சொன்னதாக வெளிப்படுத்தினவர் வான்மீகி பகவான். இந்த நந்தியவதாரத்தை ஏனைய தேவர்களது குரங்கவதாரங்களோடு சேர்த்து ஏலே அமமுனிபுங்கவா படிக்கவில்லை? இந்தக் கூட்டத்தில் அவரைச் சேர்த்தால், அவரும் விஷ்ணுவினது ஆஜனையால் பூமியில் குரங்காக வந்தாரென்று கொள்ளவரும். விஷ்ணுவினது ஆஜனையால் நந்தி குரங்காகவரவில்லை. சிவனுங் குரங்காக வரவில்லை நந்தியையே அமிசாவதாரம் என்று கூறியமுனிவா சிவபரஞ

கடர் பூரணவதாரமாய் அநாமகோலங் கொண்டாரென்று சொல்லத்தணிவாரா? விஷ்ணுவானவர்தேவர்களைநோக்கி நீங்கள் பூமியிற் குரங்குகளாய்ப் பவிக்கக் கடவீர்களென்று விதித்தது வாஸ்தவம். நந்தியெயம்பெருமானை இராவணன் குரங்கென்று தூஷித்ததையதுஸரிதது குரங்கினாலே நீயழியக்கடவாய். எமது அமிசததாலொருகுரங்கும், எனக்குச் சமானமான பல குரங்குகளும் வரப்போவதைக் கண்டுகொள்ளென்று சபித்தது சக்தியம். இந்தச் சாப வாக்கியத்தையே விஷ்ணுவினது அநுகாஹ வாக்கியம் (தேவர்களை யேவிய விதிவாக்கியம்) பிற்றொடர்ந்து ஜீவிகின்றது. தனதமிசததா லொருகுரங்கும், தனக்குச் சமானமான பல குரங்குகளு மினிபிறக்கப் போவதைத் தெரிந்துரைத்தமையால அவை யிவை யிவை யென்று ஒருங்குணர்ந்து சொன்னாரென்றே இனிது விளங்குகின்றது. இன்னு மிதைவிரிப்பின், தாம் அநுமாக அமிசத் தால் வரவிசைந்ததுபோலப் இன்னின்ன தேவர்கள் இன்னின்ன குரங்குகளாக வாக்கடவாகென்று சங்கற்பித்து, அநதச் சங்கற்பத்தையே இராவணனிடஞ் சொன்னு ரென்று துணிந்திடுவர் மேலேவர். தாம் வரவிசைந்ததற்குத் தமதிசசையே சாரணம். அவரையே வினவ ரொருவரு மிலா. தாம் வருதற்குத் தமதிசசை காரணமாய் நின்றதுபோலப் பிற தேவர்கள் பிறததற்கும் அந்த இசசையே காரணமாய் நின்றதெனல அமைவுடைத்தது. இந்த இசசை அல்லது சங்கற்பமே விஷ்ணுவையதிட்டித்துத் தேவர்களைப் பேர்வாரியாக விளித்துக் குரங்குகளாகப் பிறக்கச் செய்ததென்றறிவு. விஷ்ணுவுக்கே ஸ்வாதந்திரியங்கூற வேண்டிமாயின், உத்தரகாண்டத்தி லெழுந்த பிரசங்கம் கூடாது. எல்லாத் தேவர்களை யு மேவியகதை கூறவந்தபாலகாண்டம் விஷ்ணுமூர்த்தி நந்தியையும் ஏவினார் சிவனையும் ஏவினார் என்று பிரசங்கித்திடின, அவரது கௌரவம் சிறந்திடும். அங்கனயின்

மையாலும் பாலகாண்டத்தின் மூலமாக உத்தாகாண்டம் நிலைத்தலாலும் நந்தி யாஜ்ஞையின்படி விஷ்ணுவொழுக்கினு ரென்பதே சித்தமாயிற்று. விஷ்ணுவுக்கு மேலானவரா நந்தியென்று ஆசங்கையெழுப்பலாம். நந்திபகவான் சிவராதுவாகனம். விஷ்ணுவும் அவரதுவாகனம் நந்தி மாடாய்ச்சுமப்பதுபோல விஷ்ணுவும் மாடாய்ச்சுமநதனர் சிவனை. இரண்டு மாடுகளில் நந்தி பெரியமாடு; விஷ்ணு சின்னமாடு அல்லது சிறியமாடு. சிறியமாடடினும பெரிய மாடு கௌரவமுடையதென்பதைச் சொல்லவும்வேண்டுமோ? மாட்டுக்குக் கீழேகிடந்து புரண்டு கசித்தலிழற்கை. இது விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சொந்தமென லரியாதா சில்லை. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

நிநதிக்கே ஸர்வஸ்வாதந்தரியத்வங் கூறுவதாயின விஷ்ணுமூர்த்தி இராமனாய்ப் பிறந்து இராவணனை யழித்த தற்கு யாதுகதியெனின், நன்று கடாயினாய். இராவணனை இராமன் அழித்ததேயிலலை. “ஸ்ரீராமர் இராவணனை ஸம ஹரிக்குஞ் சமயத்தில் உருத்திராய்சமாயுள்ள ரூபததை தரித தார்” என்று இராமாயணங் கூறுகின்றது. இதனால் இராவணவதத்திற்கு விஷ்ணுவின்து பிரவாததகம், இரா மனது ஸேவகத்வ முதலியன வியாஜங்கராயின. இநத வியாஜகர்ததாக்களை நந்திபகவான இராவணனிடம் பிரஸ்தாபியாதது குற்றமாயினதின்று. நந்திபகவான் பிரஸ்தாபியாத கரடிமூர்த்தி யொருவர் வநததுபோல மனுஷ்யமூர்த்தி யொருவரும் (இராமரும்) வநதருகசடடுமே. இராமா விஷ்ணு வென்பது நிராடங்கம். இநத விஷ்ணு வினது அவதாரத்தையும் நந்திபகவான பிரஸ்தாபித்தாரென்று கூறினும் ஒருவாறு பொருந்தும். எங்ஙனமெனின், “எனக்குச் சமானமானவர்கள்” என்று சுட்டியவருள், விஷ்ணுவும் அடங்குவர். சமானாகிதராகிய நந்திபகவான் சமானர்களை யொப்பியது யாங்ஙனமெனின், சிவபரஞ் சுடர் ஸந்நிதியின்மாத்நிரமே அவர்ஸேவகர். மற்றவர்க்கு

ஸேவயா. ஆயினும் விஷ்ணுவுக்குத் தமக்கு மாத்திரம் ஸமானத்வம் எப்போது முண்டு. அதற்கு இருவருளு சிவபரஞ்சுடரை, த தாங்குதலும், விருஷபாக்ருதியாய் கிடத்தலுமே சானது. விஷ்ணுவை ஸமானரென்றது ஒருவாறு பொருந்தியது. ஏனைய தேவர்களைபும், “எனக்குச் சமானமானவர்கள்” என்றது பாதிக்கிற தெனின், அது வும்பாதிக்காது. எனனைப்போலவே பிரமன் இந்திரன்முதலிய பிறதேவர்களும் சிவபுருத்தியர்களாய் கிடந்தூழியஞ் செய்தல் சத்தியமாகையால் என்ற கருத்துக்கொண்டு கூறினொன்றல் பொருந்தும். இவ்வாறு பாகுபாடு செய்துணரும் விவேகிகளஸத்தில் பூர்வபட்சியாரது வாதம் எங்ஙனோ பயன்படும? ஸ்ரீசைலாஸகிரியை யசைத்துக் கேடையதிய சிவாபராதங் காரணமாக நந்திபகவானுற் கோபிக்கப்பட்டு சாபமேற்று இராவணனழிந்தமையே முடிவாகத்தோதலுணர்தலின்றிக் குரங்குகள்காலேக் கட்டிக்கொண்டு கூக்குரலிட்டமுதுய்ந்த இராமனது மகிமையைப் பிரஸங்கித்துக் கமபிரமபேசிய பூர்வபட்சிக்கு இன்னுஞ் சிறிதுரைப்பாரம்.

நந்திபகவான எனது அமிசத்தா லொருகுரங்கு பிறககுமென்று சொன்னதை நான் எனது அமிசத்தா லொருகுரங்காய் அவதரிப்பேன் என்று சொல்லலாகாதா? எனது அமிசம் என்று தமது சம்பந்தங்காட்டினும், அவ் வமிசாவதாரக் குரங்கைப் படர்க்கையிடத்ததாகப் பிரஸ்தாபித்தமையால், தனது முழுஸமபந்தம் நிலைபெறவில்லை. இதனால், நந்தியமிசம் அதுமான் என்று பிரசங்கித்தமயங்குவதுந் தவறுடைத்தாம். இனி அதற்குப் பொருளெனையெனின, இருடியமிசமிலலாதவனுக்குக் காவியஞ் செய்யுநன்மையும், விஷ்ணுவமிசமிலலாதவனுக்கு உலகாளுநன்மையும் (பிருதிவீ பதித்வமும்), தேவாமிசம் (தேவராஜனுக்கிய இந்திராமிசம்) இலலாதவனுக்கு அன்னத்தைப் பெருக்குநன்மையும் (அன்னதானஞ்செய்யும்

அருளுடைமையும், உருத்திராமிசயில்லாதவனுக்குவேதாத்யயநப்பிராப்தியும் சித்திககமாடடாவென்று நூலகள் கூறுகின்றன. இதற்கு “*नायुःसुखैक्यां नानुःसुखै*” எனினும் வசனம் சான்றும். வேதம் படித்த பார்ப்பாரெல்லாம் சிவனும், பூமியாளும் அரசனெல்லாம் விஷ்ணுவும் என்று துணியவேண்டியது மரபோ? சிவானுகரக மில்லாதபோது ஒருவனுக்கு வேதாத்யயநப்பிராப்தியும், விஷ்ணுவதற்கு மில்லாதபோது ராஜ்யாதிகாரப்பிராப்தியும் ஸித்திக்கமாடடாவென்று பொருள் கொள்வதே ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமான உசிதார்த்தமாம். இவ்வாறு கொள்ளுங்கால், நந்தி எனதமிசத்தா லொருகுரங்கு பிறககு மென்றது எனது அதுக்கரத்தா லொருகுரககு பிறககும் என்று பிரஸ்தாபித்தபடியாம். எனக்குச் சமானமானவர்களேன்று பிரஸ்தாபிக்கப்படவரினும், எனது அதுக்கரகம்பெற்று வருபவன விசேடமுடையவன் என்றுஞ் சூசித்தபடியாம். ஏனைய குரங்குகளும் நந்தி யதுக்கரகம் பெறினும், அதுமான் பெற்ற வதுக்கரகம் மிகு விசேடமாம். ஒரு அரசனது தலைய அவனது ஏவலாளர்கள் பெற்றிருப்பது சத்தியமேனும், அவருள, மந்திரியடைந்த அதுக்கரகம் உசித்ததினு முசிதமாமன்றே? இவ்வாறு தெளிந்த ஏனைய குரங்குகளையும், அதுமாளையு வகொண்டாடுவா விவேகிகளென்றறிக. உருத்திராகளில், ஸ்தானுருதாரர் விசாலாட்சருதாரர் ஸ்ரீகண்டருதாரர் முதலிய அனேகருளர். சதருதாரர் சஹஸ்ரருதாரர் என்று கேட்கப்படும் உருத்திர போதங்களையு மறிந்திடுவர் மேலோர். இவருளொருவரே அதுமாளைய வநதவரென்றறிக. சிவபுண்ணிய மேலீடடினாலே ருதாஸாம்ய மெய்தியவர்களெல்லாம் உருத்திரர்களென்று படிக்கப்படுதலும், திரிணேத்திரம், நீலகண்ட முதலிய கோலங்களைத் தாவகுதலும், ஒரு காரியார்த்தமாகச் சிவானுஜ்ஞை கொண்டு பூமியில் வந்தால மீண்டுஞ் சாகாதிகு

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௨௯

த்தலும் பெற்று வாழ்ந்திடுவர். இவ்வுண்மையால், ருதராவதாரம் அதுமான் என்றாலும், நந்தி அவதாரம் அதுமான் என்றாலும், சிவாமிசம் நந்தியென்றாலும், நந்தியமிசம் அதுமான் என்றாலும், பிணங்கமாட்டார் பெரியோரென்க. இந்த துடபங்களை எங்கனோ பட்டை நாமம் போட்ட பாஞ்சராத்திரிகளறியப் போகிறார்கள்.

எமது சையிலேந்திய இறகு சலியாதோடுந்திறத்தை நமதன்ப ரின்னுங் கொஞ்சங்கண்டு மகிழுமாறு செய்கிறோம். நந்திபகவான இராவணனிடம் பிரஸ்தாபித்தது முசயபுருஷனாக அதுமானையே. பிணா ஏலைய குாகுகளைப் பிரஸ்தாபித்தனா. இராமனாதியரை விபக்தமாகசகற விலலை. இவ்வுணமை தோன்றவேயன்றே வான்மீகமுழுதும் அதுமானது பிரதாபமும், வெற்றியும் கோஷிககப படுகின்றன. இராமன்குழு மோகனஸ்திரத்தாற்கட்டுண்டு சாவைத் தலைமேற சுமநதபோது சஞ்சீவி பர்வதவகொணடுவந்து அந்ரபபளுவை யிறககி யுய்வித்தவன அதுமானையன்றே? அதுமானிலலாவிடின இராமாவணயுத்தம பூர்த்திகடடுமோ? இராமனாதியா இளைத்தும் களைத்தும் சோகித்தம மோகித்தம அழுதம தொழுதம மருண்டும புரண்டும வீழ்ந்து, முடி வில சரயுநதியிலுயிராவிட்ட பாக்ய மெலலாம அதுமானுகுணடா? இராவணனை யழிககவநத இராகவன் வநத வேலையைச செய்யாமல், சீதையைக்காடுகிகிழுததுவநது மானமழியப பொனமானத் துரத்திப பெணடைப பறிகொடுத்தக காடுமெடெலலாந் திரிநது கவலைவாய்ப்பட்டிந் கலங்கி நின்றவாறென்னை? சமைய லுக்கிறககியவொருவன் நீர் நெருபுகள தேடியதுபோல இராவண ஸமஹாரத்துககே சீதையைப் பறிகொடுத்தன் முதலிய வேறுதுக்களைத் தேடினா எனையிறையென்று பூர்வபடசிகள் புலமபுவர். இந்த ஸமாதானம் சுத்தமுடனுக்கும ஓங்காளத்தையுண்டு பண்ணுக கிடார். சத்துருவைத் துன்பப்படுத்திகொல்ல வெழுந்தவன் தான துக்கரூபியா

யொழுக்கித் தடுமாறினென்றது தியாஜ்ய ஸமாதானமாம். இராமனழுதது போதாமல ஜநகன் செத்தானென்று மருண்டு சீதையும் அழவேண்டுமா? இராமனழுத பிரபாவத்தை ஸ்ரீகாளமேகப்புலவர் “சத்தாதியைந்நதையுந் தாங்காததெய்வந் தனிமறையுந்-சுர்த்தாவெனுநதெய்வ மம்பலத்தேரீற்கக் கணகளிநு-பத்தானவன்மகன் பொய்ச்சீதையைவெட்டப் பார்த்தழுத-பித்தானவறன்னை யோதெய்வமாகப் பிதறறுவதே” என்று பிரசங்கித்த திந்த நண்பரறியார்போலும். பார்த்து மகிழ்ந்தும். அதுமான இராமனைப் பிழைநகசசெய்தான்-சீதைக்குயீர் கொடுத்தான்-பரதனுக்குப் பிராணபிச்சை தந்தான்-பிறர் துன்பங்களும பெயாநதிடச செய்தான். இத்தனைபுகு கவனியாமல பூர்வபடசியாரொருகால் அவ்வதுமான் இராமனைச் சுமநதும், அவனது பாநபத்தி செயதும் பிரவர்த்தித்த வாறென்னையென்று கடாவுவா. அதற்கும ஈண்டிறை தந்து மகிழ்ச்செய்வாம்.

அதுமான் தானகொண்ட குரங்குககோலத்துக் கேற்ப மனுஷ்யனாகிய ராமனை வநதித்தது குற்றமாகாது. இராமன் தானகொண்ட ராஜகோலத்துக் கேறப்ப பிராஹ்மணர்களாகிய விசுவாமித்திரா-வஸிஷ்டா-அகஸ்தியா முதலியவர்களை வநதித்தும், அவர்களுக்கூழியஞ்செய்து பிரவர்த்தித்ததும் குற்றமோ? அநநரிஷிகள இராமனை ஸகருதநாகவாவது காலிலவீழ்ந்து வந்ததித்ததுண்டா? அமமுனிசிரேஷ்டர்கள் காலில வீழ்ந்து வழிபட்டதனால் இராமன் அவர்களிற் றுழந்தவனோ? இன்னுமிதறகுப பாணனுக்குச் சிவபரஞ்சுடராட்டபட்டு நடித்ததையுமெந்ததுகைகலாம. ஈண்டைக்கு அது பொருத்தமில்லாத வுதாரணம். அதுமான் இராமனைத் தனக்கதிபனாகக்காடடி, அவனுக்குத்தானடங்கி நடக்கிறவனாக நடிக்கவேண்டியது ஆவசியகமோவெனின், குரங்கு(மிருகம்) தாமுந்தது. மனுஷ்யன் உயர்ந்தவன். தெய்வம் மிகவுயர்ந்தது. ஈண்டு மிருகத்தை யாளவேண்டியது மனுஷ்யன். நந்திபகவான் குரங்கு என்று

இராவணன் தம்மைத் தூஷித்ததை யதுஸரித்த அவனுக்குக் குரங்கினாலேயே அழிவு கூறினர். அக்குரங்குவெள்ளங்களை யாள்வதற்கு ஒரு மனுஷ்யன் வேண்டும், அந்த மனுஷ்யன் தனக்கு மேலான தெய்வத்தி னவதாரமாயிடுதல வேண்டும். அந்தத்தெய்வம் சிவபரஞ்சுடரே. அந்தப் பெரிய தெய்வத்தை மனுஷ்யனாய வருமபடித் தான்விதிப்பது அல்லது சங்கறபிப்பது அஸங்கதம் (அபராதமான காரியம்). இனித தமக்குகீழ்ப்பட்டவர்களில விஷ்ணுபெரியவர். இவரை அந்தமனுஷ்ய ஸ்தானத்தி னிறுத்தித் தாம் நடத்தது ஸாமவாஜஸமேயாம். டிராமணன் தனது குலத்திலே ஆசிரியன நேராயின, சீழிட்ட குலத்திலே தேடலாம் என்ற விதியும் இதுதனை நிறுத்தியவாற்றிக. இவ்வாறு விசாரித்துணர்ந்த சைவப்பெரியோர்களை இவரென்றுஞ் சந்தித்திலர். சந்தியாமலே சைவாகூறுஞ் சமாதானம இதுவென்று இவா வருவித்துரைத்த அல்பவாக்கியங்க ளபத்தவாககியங்களு யொதுகினமையால், இவருக்கு சித்தாரதமாய நின்ற “புரானி மந்தியானே வாதசேய்” என்ற துண்டிவாககியத்தின கதியையும் இனி சமறு விசாரிப்பாம்.

இந்தத்துண்டு வசனம் கமபனதனு என முன்னரே பரிஷ்கரித்தோம். அதனால், அதனையடுத்த முன்னுமபின்னுமாக ஏகதேச வசனங்களிருப்பின, அவையும் முதல் வசனத்தின் கதியையே யடையும். பிரகூடபதங்களாகிய இவை நந்தியை விளக்க வேண்டிய ஆவசியகமுமில்லை. அத்வா கமபன சொந்தசசரகூடியிருந்தாலுங்கூட வான் மீகத்தைப் பகைத்த வவவசனங்கள சடடைபணணத்தக்கனவல்ல. கமபன வாக்கெனக்கொண்டவையே காலேக்கிளபபிக்கொள்ளுமானால், பின்ன ரவற்றிற்கு வியாக்யாநாககளாய வரத்தக்க கமபளிககவிராயர்கள் வராதையெவகளை மதிப்படையும்? கமபன தான் சேஷமமாய் ஜீவித்திருக்கும்போது ஒருநாளிரவு சில இஷ்டர்களைடு

வீதிவழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒருவீட்டின் திண்ணையின்பேரில் ஒரு கவிராயன் கம்பராமாயணப்பிரசங்கஞ் செய்வதைக்கண்டு சிறிது நேரம் அங்கு நின்று கேட்டான். கேட்டவன் சிரித்து, உடனிருந்த இஷ்டாகளை நோக்கி, இவன் பிரசங்கிக்குங் கம்பராமாயணத்தில், கம்பன்பாடலும் (என்பாடலும்) சில விருக்கின்றன என்று சொல்லி வெறுத்துக்கொண்டான் என்று வித்வான்கள் சொல்லிக்கொள்வதுண்டு. இதனால், கம்பன்காலத்திலேயே கம்பராமாயணம் சீரூலைநதுவிட்டது என்று ஏறபடுகின்றது. கொஞ்சம் சமீபகாலத்தில் நாமமபோட்ட கவிராயர்களாயிருந்த வேங்கடாசலமுதலிகோவிந்தமயிள்ளை - இராஜகோபால பிள்ளை முதலியவர்களால் கம்பராமாயணம் படாதபாடெல்லாம் பட்டு நிலைகெட்டுத் தட்டுத்தடுமாறிப் போனது யாருமறிவார்கள். அவர்களைப் பின்பற்றியெழுந்த நமது பூர்வபட்சியார் அவர்களுையே பின்வியாகயாதாக்+ளென்று பிரஸ்தாபித்தார். இந்தப் பூர்வபட்சிகளுக்கு அதிகமாக யாம அவர்களை மதிக்கவில்லையாகையால், அவர்கள் வியாகயானம் எமக்கு வெகுதுசசமென்றறிக. இந்த நண்பரும், இவர் மெசசிய வியாகயாதாக்களும், இவர்கள் கொண்டாடுங் கம்பலும் விஷ்ணுமூர்த்தி அமரர்களைக் குரங்காயப பிறகருமபடி யேவியதற்கு யாதேனு மோரேதுகண்டு கூறினாரா? கருடனுக்கு வலியன்குருவி வைரியானதுபோல அரசுக்காளுக்குச் சூறங்குகள் வையிகளா? கரடி-புலி சிங்கமுதலிய வலிநத யிருகங்களைச் சொன்னாலுமொருவாறு பொருநதம். நநதிபகவானது சங்கற்பமேயன்றே நாராயணனது ஆளுகைக்கு மூலமாய் நின்றது? இதனை யுணர்ந்தவர்கள் இராமாயணமுழுதம் சுததசைவமாயிருப்பதறிநது வான்மீகத்தைசசைசவராமாயணம் என்று வநதிப்பரையால், அதற்கு விரோதமாகப்பலம்பும் எந்தராமாயண காத்தர்கள் வாககும் சத்தியத்தின் முன்னின்று ஜீவியாதென்க. அந்ருத

வாதம பேசுவெழுந்த நணபர் இனியேனும் “புராமிமற்றியானே வாதசேய” என்ற துண்டு வாசகியத்தைத் திலதர்ப்பணம் பண்ணி விடுவாராக.

பூர்வபட்சம்.

“உத்தரகாண்டத்திற் கூறியவண்ணம் அவ்வரணார் தியும் ஒரு குரங்காய்-அவதரித்ததென்க. நநதிதேவரயிசமே ரிஷபனெனனும் வானரவீரன் என்று நாரதீய புரணவ கூறுகின்றது.”

சீந்தாந்தம்.

இப்போதுவிவகாரமெல்லாம வானமீகம-கம்பராமாயணம் என்பவைகளைக்குறித்து, வானமீகத்தைக்கமபன் றொடரவேண்டியது நியதம. நமதன்பா வானமீகத்திலும், கம்பராமாயணத்திலும் ரிஷபனைக்காடடி நந்தியை நிலைப்பிக்கவேண்டியது. இவைகளைக் கைகழுவிவிட்டு நாரதீயத்தினுன்றுகொண்டு நியாயமிழந்தது பெருந்துக்க மென்கு. இந்த நாரதீயம் “புராமிமற்றியானே வாதசேய” என்றதைஇவருக்குச சாதித்துக் கொடுத்திலதுபோலும், உத்தரகாண்டத்தில் என தமிசத்தாலொரு குரங்கு பிறகருமென்றதே ரிஷபனென்று இவர் சாதிக்கலாம். இவ்வநாமதேயக் குரங்கை நநதிபகவான் இராவணவதத்திற்கு அக்ரகண்யஸ்தானத்திலுரைத்தாரென்பது கேவல அவிவேகமாம். நாரதீயங்கூறுமாறால் பிரகூழ்பத மென்றொதுக்குவதே சால்புடைத்தாம்.

பூர்வபட்சம்.

அநுமான் இலங்கைக்குப்போனபோது இவன் என்னைசசப்தத நநதியோ, பாணசுரனோ என்று இராவணன் சங்கித்தான். அதனால், அநுமானநந்தியென்பது புலப்படுகின்றது இவ்வுண்மையால் அநுமானசங்குவென்றுகூறுவது கூடாது என்று சைவர்கூறுவா. இது அஸங்கதம்.

இராவணன் இருவரைப் பிரஸ்தாபித்தபோது நந்தியையெடுத்ததுக் கொண்டது என்னை? பாணசுரனைக் கொள்

எலாகாதோ? பாணசுரனைத் தள்ளியபடி நந்தியையுந்தள்ளவேண்டியதே, சிவன் அநுமான் எனபதே சால்புடைத்து.

சித்தாந்தம்.

நந்திபகவான சிவஸேவகர் (தன்னைச்சபித்தவா). பாணசுரனும் சிவஸேவகன். ஆயினும் அவனுக்குச் சிவன் சேவகராயிருந்து அநுக்ரகித்தனர். இவ்விருவருமே இராவணனால் மதிக்கப்பட்டனர். அவனுக்கு விஷ்ணுவினிடம் மதிப்பிருந்தால் இவன் விஷ்ணுவோ என்றும் அவ்விருவரோடு சேர்த்துப்படித்திருப்பானன்றோ? அவன் விஷ்ணுவை மதியாமெககு நமதன்பர் கதி தேடுவதைவிட்டு நந்தி அநுமானனதில்லை யென்று வாதிடுவது மானமின்மையேயாம். அநுமானைப்பார்த்து இராவணன் இருவரைப் பிரஸ்தாபித்தானேனும் நந்தியையே முதலீற் கூறினான். நந்திபகவான் தமதமிசத்தாலொரு குரங்கும், தமக்குச் சமானமான பல குரங்குகளுந் தோன்றுமென்று கூறியிருக்கின்றமையால், அநுமானைப் பார்த்தபோது இநதக்குரங்கு நந்தியமிசத்தால் வந்த குரங்கோ, அவருக்குச் சமானமானவரா யெண்ணத்தகும் பாணசுரனது அவதார ரூபமான குரங்கோ என்று இராவணன் சங்கித்தானென்று கொள்வதி லுண்டான பாதக மொன்றையுங் காணோம். இருவரையுங் கொள்ளலாமேனும் வந்தது ஒரு குரங்கேயாகையால் அவரை நந்தியமிசமானவரென்று கோடலிழுக்காதென்க. இதனை யுணராது பூரவபட்சியார சைவரைத்தாழித்தது ஜநமதோஷத்தினபயமும். இவரொருக்கால கண்ணன் பாணசை செய்தது அவனுக்குத் துணை போந்தசிவன் அவரது மக்கண் முதலீனோரைத்தூததியும் வீரங்காடடினர் என்று பெருமை பேசுவர். எமது சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி-பாணசுர விருத்தாந்தத்தில இவரதுபெருமை குலைந்து இவர் மெச்சிய மயிரவதாரமூர்த்தியின் மகிமை சிதைந்து அலைதலால் விவேகிகளுண்மை யறியாமற்போகார். விரிக்கிற் பெருகும்.

யா நிலைமையே கம்பன் வாக்கிற் பெறப்படுகின்றது. இவ்வாறு சிவபரஞ்சுடரை வந்தித்த வித்வமணி அவ்வமலமூர்த்தியை அநுமானாகப் பிறந்தானென்று நிந்திப்பாரா? யாண்டுப் பிறப்பில்லை, ஆண்டு இறப்பில்லை. யாண்டுப் பிறப்புள்ளது, ஆண்டு இறப்புள்ளது என்பது தர்க்கநியதி. ஊழிகாலத்து ருத்திரமூர்த்திகு இறப்பு அல்லது அழிவில்லை. அதனாலவருக்குப் பிறப்பு மில்லை. பிறவாத அவரை அநுமானாகப் பிறந்தானெனறது தாக்கவிரோதம். அன்றியும், சுருதியில், “ஊஷஸூலோஷ லூயசீந் ஸர்ஸஜக்யஸ்ய ஸாந்யஸூலி” என்று கூறப்பட்டதில், சிவனானது நெறிகண்ணினின்றும் உருந்துபரிமாணத்தளவு நெருப்புப்பொறியொன்று தோன்றி ஸர்வஜகத்தையும் பஸ்மமாக்கிவிடுமென்றும், பின்னர் சிவனே உலகத்தை யுண்டுபண்ணிக் காத்திடுவென்றும், இப்படியே திருமப அழித்தும் ஆக்கியும் அளித்தும் திருவிளையாடல் புரிவாரென்றும் பொருளுண்டாதலை, வேதவித்துக்களறிந்து மகிழ்வார். இச்சிவபரஞ்சுடரின் சந்திரியில் ஒரு புழு வாகவும் எண்ணவேலாத வொரு குரங்கை (அநுமானை) அச்சிவனானது பூரணாவதாரம், அமிசாவதாரம் என்றுவாயில் வந்தபடி யெல்லாம் பேசி வம்பளக்கு நண்பராதியோர்க்கு இனி யென்னுமோ வறியேம். இனிக்கம்பன் அநுமானாகுச் சிவவுவமை கூறினானென்பதேசித்தம். உலகமுண்டு கடலிற்றுங்கும் விஷ்ணுவின் துநிலைமையே ஊழிககாலத்தினியக்கமாக வாதிக்கும் வைஷ்ணவசித்தாதத்தின் வாயில் மன்போட்டான் கம்பனென்றறிக.

இனி விஷ்ணுவை யொத்தவன்-பாகராடனை யொத்தவன் இராமனென்றது என்னை யெனின், இராமன் விஷ்ணுவேயாயினும், விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்கடோறும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட விகாரமெய்தலால், அவ்விகாரமூர்த்திகளோடும் அதிஷ்டான மூர்த்தியோடும் ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப இராமனையுவயிதது விவசரிக்கின்றனர் பெ

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௩௭

ரியோர் பரசராமனும், இரகுராமனும் விஷ்ணுவினது அவதாரங்களேயாயினும் பரசராமனுதைபட்டான், இரகுராமனவனை யுதைத்தான். உதைபட்டராமன் கார்த்தவீரியாஜனனை யெதிர்த்து வெறழி புனைநது நின்றபோது இரகுராமனை யொத்துத் தோன்றினான என்றவிழுக்காது. இராமன்தசரதனேவுதலால காட்டுக்குப்போக் விசைநத போது ஜமதக்னி யேவுதலால தாயைகொன்ற பரசராமனை யொத்துத் தோன்றினனென்ற விழுக்காது. இவ்வாறானவிவகாரங்களை யோசியாது நமதனபாமனப்பால் குடித்து அநுமானுககுச சாதித்த பரத்வம காலககிளைப்பிககொண்டதெனக.

இனி “மழுவலானியாண்டிம வைகுந - தடவலாயதனை நோகித தாமரைச செங்கை கூப்பிப்-படர்குவான றனை யன்ன பரமனும் பரிவிற்பார்த்தத-தடமுழையுமைககுக் காட்டி வாயுவின் றனயனென்றான” என்று கம்பன் கூறியதில், அநுமான் சஞ்சீவி பர்வதங் கொண்டுவருமபோது ஸ்ரீகைலாசத்தைக்கண்டு இரண்டு கைகளை யுங் கூப்பி வணங்கினான் எமபெருமான் அவனைப் பரிவோடு பார்த்து அமமையாரை யழைத்து, ஏ பாவதி! இவன வாயுபுத்திரன என்று கூறினா. இந்த ஸந்தாபம சிவனை அநுமான் என்று கூசுராலிடுவதற்கு ஓரணுத்துணையு மிடந்தராதுவிளங்கவும், “வாதசேய” என்றதனாலேயே தன்னைச சொலலிககொண்டாரென்று இவவாதியார வாய் திறந்தது மலவலியின மணமென்றுணர்க. இராமனையும் விஷ்ணுவையும் ஏககாலத்திலிருநததாகக் கூற இடமில்லை. பரசராமனையும் விஷ்ணுவையும் அப்படியே பிரஸ்தாபிக்க இடமில்லை. சிவபரஞ்சுடரும், அநுமானும் நேரில ஸந்தித்தார்கள். அப்போது சிவன் பரிவோடு அநுமானைப் பார்த்தார் என்று சிவகருணை ததும் பியவிசேடங் கூறப்பட்டது. இவைகளை நோக்கும் விவேகிகள் எத்தனை வாதசேயையிழுத்துவந்து குறுக்கே போட்டு இவர் ஜாலங் காட்டினும் இவரைத் தூர்வாதி யென்றே

௩௮ சித்தாந்தஞானபோதம்.

மதித்தொதுக்குவர். இனி “வாதசேய்” என்று நிகண்டு திவாகரங்களில் சிவன் பெயராக துழைத்துத் தமது மதத்தை நாட்டிக்கொள்வாராக. இவரது கம்பராமாயணப் பாடல்களில், ஒரு சொல்-அரைச்சொற்களை யெல்லாம் பிடித்துக்கொண்டு காலம் போக்குவது அதிக வெறுப்பையே தருகின்றது. யாதேனும் விஷயபோத மிருந்தால மனசுக்கு ஸுகமுண்டாகும். வெறுஞ் சொல்லை யிழுத்து மலலாடி வெல்லுந்திறனன்றிப் பல்லைக்காடடிப பசுபசு வென்று இவர் விழிப்பது எமக்குப்பரிதாபமென்க. இவரிவ்வளவிலமையாமல் “விடைபிணிப்புண்டதபோலும்” என்று அநுமானைக் கம்பன் கூறிய சந்தர்ப்பத்தில அநுமான் நந்தியென்னுங் குறிப்புத் தேர்ந்துகின்றது எனப பிறர் கூறுவதாக வருவித்து, அதனைத்தமது சின்மைதிகொண்டு பரிகரிக்கிறார். பிணிப்புண்டவிடை யெனறது நந்திபகவானுக்கு அகௌரவமாம். இதைப பிடித்துக்கொண்டுகரையேறத துணியார் சைவர்கள். நந்தியறுக்கம பெறறவர் அநுமானென்று மேலே யாம கிளத்தினோம்.

பூர்வபட்சம்.

கம்பர் வான்மீகத்தின்படி கூறுகின்றேனென்று செய்துகொண்ட பிரதிஜ்ஞைக்கு விரோதமாக வான்மீகத்திலில்லாத சிவரைது குரங்கவதாரத்தைச் சொன்னது பிசுகென்று சைவர் கூறுகின்றனர். அவ்வான்மீகிபகவான் தனதமிசத்தா லொருகுரங்கு வருமென்று நந்தி கூறியதாய்ப் பணித்தாரேயன்றி நான் அநுமானாய் வருவேனென்று சொன்னதாகப் பணித்தாரில்லை. இங்ஙனமாகவும், வான்மீகத்திலில்லாத விஷயத்தைச் சைவர்கள் கொண்டாடிவது யாங்கனம்? நந்தியானவர் விருஷபனென்னும் வானர வீரனாகப்பிறந்தது சத்தியம். கம்பர் வான்மீக மொன்றனை யே முதலானாகக் கொள்ளாமல் (முதலானின்படிக்கூறுகின்றேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டு போஜன் முதலினோர் தமது இராமாயணங்களைப் பலபேதங்களையுய்

பாடினதுபோல) “முன்னோர் நூலின் முடிபொருள் சொல்ல, பின்னோன் வேண்டும விசம்பன் கூறி-அழியாமரபினத வழிநூலா ரும்” என்ற விதியை யதுஸரித்து வான்மீகத்தோடு வேறு நூல்களையுந்தழுவி வான்மீகத்திற் கூறியுள்ளனவற்றைச் சிறுபான்மை விடுத்தும், கூறாதனவற்றை விரித்தும் நாளொன்றுக்கு எழுநூறு செய்யுள் வீதம் யுத்தகாண்டம் வரையில பாடிமுடிததனர். அவரது நூலில் பலபாடல்க ளொன்றறகொன்று முாணித்தோன்றும். அவைகளு க்கு வேறு நூல்களைத் தழுவினியே பொருள்கூறவேண்டும- வான்மீகத்தைத கழுவி யுரைக்கமுடியாது. “புராமிற் பி யானே வாநசேய்” என்றது பிறநூலாராய்ச்சிகொண்டு கூறியதாகவின், முதலுலை நோக்க வேண்டுவதில்லை.

சீத்தாந்தம்.

வான்மீகத்தின்படிக்கூறுகிறேனென்று பிரதிஜ்ஞை செயதுகொண்டவன கம்பன். அவன் எனவ்வாறு செய்ய வில்லையென்று சைவர் கடாவியது ஸஹஜம். சைவரொருவ ரும் நாங்கள் வான்மீகத்தின்படியே பிரவர்த்திக்கிறோமெ ன்று பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டதில்லை. அவ்வாறு செய்துகொள்ளாத சைவரை நோக்கி நமதன்பர் கேட்ட கே ள்வி துபபற்ற தேயாம. இவர் கம்பருக்காகப் பரிந்து கண்ணீர் விட்டு அவன் மானத்தைக் காப்பாற்ற வெளிப் பட்டு இப்போது பதுங்குகிறார். இது ஒரு ஆண்மையா? வான்மீகர் சொன்னது சரியோ? தப்போ? எமக்கு ஆவசிய கமில்லை. அவா கூறியபடிக்கம்பன் கூறவேண்டியது. இ தற்குக கதி கூறாமல் நமதன்பர் “முதலுலை நோக்க வேண்டுக தில்லை” என்று முடிவுரைத்து முகங்கவிழ்த்தா ரிதென் கொலோ? ஆரம்பத்தில் “புராமிற் பியானே வாநசேய்” என்று கம்பன் கூறியது வான்மீகத்தில் குப்தமாயிருக்கும் கருத்து என்று ளாதித்து, இப்போது, அவ்வாறு கூறியது “பிறநூலா ராய்ச்சி கொண்டு” என்று தூரப்போய் நின்று ஒருகல்லெ லித்தோடிய சிறுவனை பொத்து இவர் வாய்நிறத்தது

இவருக்குப் பெருங்குழைவேயாம்? இனி வானமீகிபக வான் நந்தியமிசத்தா லொரு குரங்கு வருமெனறதை அநுமான என்று சைவர்கள் கொண்டதுணிபு யாங்ஙனமென்று இவாகடாயிரானரே? யாம் அநுமானை நந்தியென்று கொண்டிலும். அவரதுக்ரகம் பெற்ற வொரு உருத்திரனென்று மேலே விளக்கினோம். சிவனடியாரைச் சிவனென்று வந்திபபதுபோல நந்தியதுக்ரகம் பெற்றவரை நந்தியென்று பண்டிதா கூறுவதுங் குற்றமாகாது. நாரதீயம் நந்தியைரிஷபனென்னும் வானானாகக் கூறியதேயெனின, எந்த நாரதீயம்? மூலபுராணமா, உப்புராணமா? எதுவாயிருந்தாலும், நந்தி அநுமான என்ற பாரதத்தோடு முரணியிழிந்திடும். நாரதீயத்துக்குத் தெரிந்தது வானமீகத்துக்குத் தெரியாதோ? முகயமாகிய அதிலிலலாத ரிஷபனைச் சிஷ்டரொப்பாரென்க, வான்மீகா நிறக, கம்பனுவது இந்தரிஷபனைக் கையாண்டானா? அவனுங் காற்றிலேவிட்ட வொரு அனுமேயக்குரங்கை நமதன்பர் பதே பதே பிரஸ்தாபிப்பது ஆசை வெட்கமறியாது என்பதற்கே இனமாயதென்க.

இனிப போஜன்முதலினோர் வான்மீகத்தின் படிக்கூறுகிறோமென்று தொடங்கி எப்படி பேதித்துச் சொன்னார்களோ, அப்படியே கம்பரும பேதித்துச் சொன்னாரென்றும், முதலானவர்க்கு வழிநூல பேதிக்கலாமாகையால் தமது வழிநூலில தாமும் பேதித்தனா கம்பரென்றும் இந்தப்பண்டிதர் கட்டுக்கட்டினார். போஜன் முதலினோர் செய்த இராமாயணங்கள் உலகத்தில் வெகுபூஜ்யமோ? வான்மீகத்தோடு பேதித்து என்னவிசேஷம் பெற்றனா? வான்மீகத்தில் விடுபட்டவைகளை இதரராமாயணங்கொண்டு உலகம் அதுஸந்திக்கவேண்டுமே? எங்ஙனவது அவை அதுஷ்டானத்தில் வந்திருக்கின்றனவா? சொன்மாதிராமாய்ச்சீவிக் கு மவற்றோடு கம்பராமாயணமும் கத்யிழந்தடங்கியது எமக்குப்பரமசந்தோஷம். இனி யிவர் கம்பராமாயணம் எதற்கு வழிநூலாயிருக்கக்கண்டார்? வான்மீகத்துக்கெ

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். சுக

னில், பிறநூலகளையு மிவர் பிரஸ்தாபிததமையால் முதற் பிரஸ்தாபம முதலறுந்தது. அன்றியும், வான்மீகம் கீர்வாணம். அதற்குத் தமிழிராமாயணம் வழிநூலாகாது. மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்தமொழிபெயர்ப்பினைத் தமிழ் முதலூலாகக்கொண்டு, இதற்கு வழிநூல்-சார்புநூல்கள் பிறப்பித்தல நியதம. முதலூலின்படி வழிநூல் சார்புநூல்களும் பூஜ்யமாகவே விளங்குகா. இதற்கொரு நிதரிசனங்கூறுகின்றோம்.

கீர்வாணத்தில் சிவஞானபோதமுளது. அதன் மொழிபெயர்ப்பு ஸ்ரீ மெய்கண்டசிவம் செய்தருளிய தமிழ்ச் சிவஞானபோத சூத்திரம். இந்த முதலூலுக்கு வழிநூல் ஸ்ரீமத் அருணநதிசிவம் செய்தருளிய தமிழ்ச்சிவஞானசித்தியாரா. இதற்குச் சார்புநூல் ஸ்ரீமத் உமாபதிசிவம் செய்தருளிய தமிழ்ச்சிவப்பிரகாசம். இவைமூன்றும் லோகபூஜ்யமாய் வந்திககப்பட்டு வருகின்றன. இந்த முறைமைதெரியாது குழறுபாடுசெய்த இவரது பண்டிதத்திறமை சாலவழிகுடைத்தது. இவர்கம்பனுக்குக் கௌரவங்கூறவநது அவன் “வானமீகத்தோடு வேறு நூல்களையுந் தழுவ்வானமீகத்திற்கூறியவற்றைச் சிறுபான்மைவிடுத்தும், கூறாதவற்றை விரித்தும்” பாடினென்று அனியாயமாய்வானமீகத்தை யிழித்துக்கூயிரா கண்டா. வான்மீகர் சிவனை அதுமானென்று சொல்லாததுககந் துறுத்துக்கொண்டு வரம்புகடந்த காரியஞ்செய்தாரா. இவரது அமங்கலப்பாடினைத்தென எவருமிப்போதெளிதினுணர்ந்தமையால் இவரது வாரத்தைக்கு இனிக கௌரவமுண்டாவது கஷ்டநரமென்க. இவரது பிரசங்கத்தால் வானமீகத்திலுள்ள மெய்யைத்தவிர்த்தும், இல்லாத பொய்யைச்சேர்த்தும் நானொன்றுக்கு எழுநூறுபாடல்பாடினான் கம்பனென்று ஏற்பட்டது. “முத்துவீரியம்” என்னுமிலக்கணநூலசெய்த கவி சிரேஷ்டரொருவர் ஒரேநாளில் மதுரைவீரன் புராணம் ஐஞ்ஞாறு பாடலிற் செய்துமுடித்தார். கம்பராமாயணம்

தாம்பிரசங்கித்தற் கருகமன்றெனக்கழித்து ஐயாயிரம் பாடலில் ஒரு இராமாயணம் பாடிமுடித்துப் பிரசங்கித்தார். இவ்வாறு பாடிமுடிக்கத்தக்கவர்க ளிப்போதும் அகேகரிருக்கின்றனர். இவ்வாறு விடைகள் பிறக்குமென்று பூர்வபட்சிபறியார். அறிந்தால் கம்பராமாயணத்தில் பலபாடல்க ளொன்றோடொன்று முரணித்தோன்றுமென்றும், அவைகளுக்கு வேறுநூல்களைத் தழுவி யே பொரு ள்கூறவேண்டுமென்றும், வான்மீகரைத் தழுவி யுரைக்க முடியாதென்றும் நாவசைத்து மானமழியார். வான்மீகத்திற் சிலவற்றை நிஷேதித்தும், வான்மீகம் நிஷித்தமென்று விடுத்த சிலவாபாசங்களைப் பூஜ்யமாகத் தழுவி யுரைத்து மொருநூல் ஜீவிக்குமானால் ஆட்டுத்தலையோச்சன்பாடிய அந்தக் கஞ்சாமாலைப்பாட்டை நமதன்பரே யநுபவித்து வாழட்டும், விரிக்கிற் பெருகும்.

பூர்வபட்சம்.

வான்மீகத்தி ளிராமையால், அதுமான் சிவனென்றதை இதரநூல்களாலொப்பாத சைவர்கள் வான்மீகத்திலி ராத இராமரது சிவபூசையைமாத்திரம இதர நூல்களைக் கொண்டே சாதிக்கிறார்கள். இதர நூற்பிரமாணத்தை விரும்புமின்னோர் விஷ்ணுவானவர் சிவனுக்குக் கொடுத்திருந்த வரத்தின்படியேதான் இராமகிருஷ்ணாதி யவதாரங்களில் சிவனைப்பூஜித்து அவனுக்குக் கௌரவமுண்டுபண்ணினரென்று வராகபுரானங் கூறுவதை மாத்திரம் ஏன் அங்கீகரிப்பதில்லை?

சித்தாந்தம்.

இராமனது சிவபூஜை வான்மீகத்திலில்லையென்று வம்பளந்தார். “*अशुशुशुं कुरुते सं सदाकुरुते*” என்ற வாக்கியம் வான்மீகத்தி லுள்ளது. இதில், பிரபுவாகிய மஹாதேவர் எனக்கிரங் கிப்பிரஸாதித்தார் என்று இராமன் கூறியவாய்மை வெளிப்பட்டது.

சிவபரஞ்சுடரை மஹாதேவர் என்று பிரஸ்தாபித்துத் தமக்கு அவர் பிரபுவென்றும், தமக்குப் பிரஸாதித்தாரென்றும் தாசரதி மகிழ்ந்துரைத்த வசன பந்தியையோராமல் இவர்போடுங் கூசசலை யொருவரும் மதியார். பிரபுவாகிய சிவசந்நிதியில் அவரது பாதசேவை செய்யும் (அவருக்கு ஊழியஞ்செய்யும்) இராமன் சிவபூசைசெய்தானென்றதையிழுக்காகக் கொண்டதென்மையோ? இராமாயணத்தி னுபப்ரஹ்மணமாக இதரநூலகளை யாமதழுவுவோம். இராமாயணத்திற் சிவபூசை. பிலையென்று வீண்வமபளப்பவர் வைஷ்ணவர்கள். இராமாயணத்திலில்லாத சிவனது குரங்கவதாரத்தைச சாதிக கமுந்துவதுபோல இராமாயணத்திலிருக்கும் இராமனது சிவபூசையைப பேதிக்க முந்துவா நமதனபரும் அவரினதவநரும். மஹாதேவசப்தத்தைச் சிதைத்து வருணபரமாக்கி அவனகாலில் வீழ்ந்தா னிராமனென்று கூறுவது அவருக்கு ஆசை. மஹாதேவசப்தம வேறு ஸநதர்ப்பத்திலும படிக்கப்படடிருகின்றது. “சிஷ்யோஷஸுஸு” என்று தொடங்கி “கூசுஷிஷஸுஸு” என்று அதுமானிடம இராமபத்திரர் பாதனுக்குத் தெரிவிக்குபடி சொல்லியனுப்புகிறார். இந்த மஹாதேவசப்தத்தால் சிவபரஞ்சுடரையே, இனிது விளக்கி அமமஹாதேவபிரஸாததகால தாம் கிரமமாயடைந்த நனமைகளை இராமன் பிரகாசப்படுத்தியதாக ஏறபட்டது. மஹாதேவ சப்தம் இராமாயணத்தி லெங்கெங்கு வருகிறதோ அங்கெல்லாம் சிவபரஞ்சுடரையே விளக்குகின்றனர் வான்மீகிபகவான். இராமன்சீதையினிடத்திலும், அதுமானிடத்திலும் மஹாதேவப்பிரஸாதத்தையே தானடைந்தபேறுகக்கூறிமகிழ்ந்தானாகையால், இராமாயணத்திற் சிவபூசையில்லையென்று பூர்வபட்சி யுரைத்த பொய்வாதம் துச்சமா யொதுங்கியதென்க. நிந்தை.

வேறுநூல்கொண்டு இராமனது சிவபூசையைச்சா திக்குஞ்சைவர்கள், அந்தப்பூசைக்கு ஹேதுக்கூறிய வராக புராணத்தையுந் தழுவி, அதிற்பெறப்பட்ட வரதான பா லநத்தையும் ஏனங்கீகரித்திலரென்று நமதன்பா கடாவெ முப்பிரான்றோ? இவருககுப் புத்திமாலினியம அதிகம் போலும். ஒருவர் தனக்கநுகூலமானகாரியந் தேடுவார்க ளேயன்றிப் பிரதிகூலததிற பிரவேசியார். வானமீகத்திற் போந்த இராமனது சிவபூசையை இதரநூலகளகொண்டு நன்குவிளக்குவது ஆவசியகம. அவவாறு சாமபவாகள் செய்து மகிழ்கின்றனா. வராகபுராணம சிவஸாவோத்தம த்தை யழிககுமானால், அதன் முகத்திலேனோ விழிப்பார் கள் அப்பெரியோ? இராமன சிவபூசைசெய்ததுபோலச் சிவன் விஷ்ணு பூசைசெய்தாரென்று இவர்பிரமாணங்காட் டினு மிவரதமனோரத மொருவாறு ஈடேறும். அப்படி க்கின்றி (அவதாரங்கடோறு முனணைப்பூசித்து உனககுப் பெருமையுண்டுபண்ணுகிறேனென்று) சிவனுக்கு விஷ் ணு கொடுத்த வரத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறது அந்த இழவுப் புராணமென்று சாட்சிபகாந்தது இவருககு ஸங்கடத்தை யே தந்ததென்க. ஒரு அமபட்டன வேதியனொருவனைப் பார்த்து எனக்கு நீர் கூவரஞ்செய்து என்னைப் பெருமைப் படுத்தககடவீர் என்று பிராரத்திததான். அப்படியே மறு காள் வேதியன் அமபட்டனுககு கூவரமசெய்து பெரு மையுண்டுபண்ணினான் என்பதே நமதனபாது சித் தாந்தத்திற்கு நிதரிசனமாம. வேதத்தில் “**ऋषयः**” என்றும், “**ऋषयः**” என்று வகூறப்பட்ட டிருக்கின்றன. இதனால, சிவபரஞ்சுடர் பிறரால தியானி க்கப்படுபவர் அல்லது பூசிக்கப்படுபவா என்றும் விஷ்ணு வானவர் அச்சிவபாமாத்மாவைத் தியானிககினறவர் அல் லது பூசிக்கின்றவர் என்றும் ஏற்பட்டது. விஷ்ணுமூர் த்தி சிவத்தியானஞ்செய்கின்றவர் என்று கோஷிக்கும் வே தமுணர்ந்தார்க்கு அவ்விஷ்ணுவினது அவதாரங்களாகிய

இராமகிருஷ்ணாதிகள் சிவபூசை செய்கின்றவர்களென்பதி லேனோ ஆசங்கையுண்டாகும்? அமபட்டனுக்குப் பார்ப்பு பான சூவரஞ்செய்த யாணடுந தன்மானமழியீன். அமபட்டனே பாபபானுகரு சூவரஞ்செய்து கிருதகி ருதயனுவான. விஷ்ணுவானவா சிவனைப் பூசித்து யாண் டுந தனது மானமழியாரா. விஷ்ணுவே சிவபூசை செய்து கிருதகிருதயராவரென்சு. நமதன்பராவது அவரினத்துப் பணடிதராவது விஷ்ணுவைத் தியேயரென்று வேதப்பிர மாணங்காடடி இராமனதுசிவபூசையை ரஜ்ஞ்செய்யடும். சுருதி “ஓஷ்ஷீக்ஷீயை” எனறதுமாதிரி மன்றி “ஸீஷீ யுக்ஷீயை” எனவும், “கூஷ்ஷீக்ஷீயை” எனவும், “ஹ்ஷீயை” எனவும் பலவாறெழுநது சிவனானது தி யேயதவததைச சாதித்தது. இவற்றையுணர்ந்தால் இரா மாயணத்தில் சிவபூசை பெறப்படுவது அஸங்கதமென்று கொண்ட இவரது வலது துணிக்கப்பட்டொழியு மென்க. அநந்த சயனத்தில் விஷ்ணுவின்து தகூஷ்ஷீயைத் தத்தில் சிவலிங்கம். இராமேசுவரத்தில் இராமனுக்கு எதிரில சிவ லிங்கம். பத்திராசலத்தில் இராமனது தலையில் சிவலிங்கம். இவ்வாறு சிவலிங்க மயமாய விளங்கும் இராமனது சைவக்காட்சியை நமதன்பர் பேதித்து விடுவாரோ? “உல கததோ டொட்ட வொழுகல் பலகறறுக-உலலா ரறிவிவாதார்” என்பதற்கிலக்காகிப பரிபவ மெய்தாது சுகிப்பாராக.

பூர்வபட்சம்.

தேவாகள் அரக்கர் செய்யுந் துன்பத்தை உருத்திர மூாததியினிடம விண்ணப்பிததுகொண்ட காலையில, அ வ்வரககர்களை யாம கொலலமாடடோமென்று சிவன் கூ றினர். அதனால் அசசிவன் அதுமானாயப பிறந்து அரக்க ர்களை யழித்தானெனல யாங்ஙனம் என்று சைவர் கடாவு வர். ஐயவிஜயாகளை அவரெடுகரும் பிறவிதோறும் விஷ்ணு வேதோன்றி யழிப்பதாக வரங்கொடுத்திருப்ப துணர்ந்த சிவன் விஷ்ணு செய்யப்போகிற காரியத்தைத் தாம் செய்

வதில்லை யென்று கூறியது ஸஹஜம். சிவன் அரக்கரைக் கொல்லோமென்றது ஜயவிஜயர்கள் பிறப்பாகிய இராவண சூமபகர்ணாகளையேயன்றி யேனை யரக்கர் குழுவையல்ல. ஏனையரக்கர்களை யுக கொல்லேமென்று சிவன் சொன்னாராலோவெனின், “மல்லா புயத்தச் சகேசனறன் வழியிலு தித்த வல்லரககா, எல்லாப் பிழையுஞ் செய்தாறு மெனை யடைந்தோ ராதலினால், கொல்லேமவரை யெனறமையாற கொல்லுமுபாயங் களுமெல்லாம், வல்லோனறிருமா லெனறவர்க்கு மககை பாகன விடைகொடுத்தான்” என்று கம்பா கூறியது சத்தியம். ஆயினும், இயற்கை யுருவத்தோடேகிக் கோராமல் வேற்றுரு வெடுத்து (அநுமானாயப்பிறந்து) அரக்காகளைக் கொன்றனன் சிவனென்றுணாக. தாங்கள் கொடுத்தவரங்களுக்கு மாறாக விஷ்ணு-சிவன் முதலாயினோர் வேற்றுருக் கொண்டு அரக்கர்களை யழித்தவியற்கை யென்க. இரணியனை நரசிங்கமாகத்தோன்றி விஷ்ணு வழித்ததும், சூரபதுமனை முருகவேளாகத் தோன்றிச் சிவனழித்ததும் உண்மை நூல்களிற் கண்டுணாக.

சித்தாந்தம்.

சிவன் அநுமானாய்ப் பிறக்கவில்லையென்று பிரபல யுக்திப் பிரமாணங்களால் மேல் யாம ஸ்தாபிததோ மாகையால், அவ்வனுமான் அரக்கர்களை யழித்தது முதலிய காரியங்கள் சிவபரஞ் சுடரைச் சென்றடையமாட்டா. சிவன் அநுமானென்று யாமொப்பாமையால், இவரது நீண்ட (பயனில்) பிரசங்கததுக்கு விடையிறுக்கு மாவசியகங்குண்டில மென்க. நந்திபகவான தமதமிசத்தா லொரு உருத்திரரை விடுத்து அநுமானாகப் பிறக்கச்செய்தது சுவேச்சை. விஷ்ணுவை இராமனாக விடுத்து அவ்விராமனை யதிட்டித்து இராவணனை யழித்ததுஞ் சுவேச்சை. காணுங்கண்ணுககூக காட்டிங் கதிரொளிபோலிருந்தியக்கும் பரமபுருஷனை விஷ்ணுவின் துள்ள முணர்ந்தியங்குகின்றவரெ

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம் சஎ

ன்று தூஷித்த ஸூர்வபட்சி மதுகைக்கு யாம் அதிகமாக வி யசனப்படுகிறோம்.

பூர்வபட்சம்.

அதுமான் வாயுவின் கூறல வேகத்தையும், உருத்தி ரமுர்த்தியின் பூரணமிசத்தால வீரம-விசுவரூபம-விசுவரூ பத்தில் ஐந்துமுகம-மூன்று கணகளை யுந்தாங்கி விளங்கி னன.

சித்தாந்தம்.

நமதனபர் அதுமானைப் பூரணமிசமபூரணமிசம் என்று பிரஸ்தாபிப்பது கல்வியறிவு போதாமையென்று யாம் ப லவிடங்களிற் கூறியுள்ளோம். ாண்டு மதனையே கொண்டி டிக. இவா பூரணமிச மென்றதைச் சிலவிடத்தில் மறந்து அமிசாவதார மென்றுங் குழறினர். இரண்டு விதமும் அஸத்தேயாகையால, அவரெப்படி கூறுவதின" மெமக குப் பாதமிடலை. அதுமானைக்கு வந்த விசுவரூபம-மூன் று கண்கள முதலியன சிவாவதாரத்தின விசேடமானால், கண்ணை கொண்ட விசுவரூபம்-வீரம, இராமன்கொண்ட " சூன் பூநீதும் ஸ்ரீநாரீணம் ஸூலீனம் ஸ்ரீ" என்ற உபநிஷத் போதகமான சைவகோல மித்யாதிகளை இவர் எவ்வாறு கொண்டு கூறுவா? ஈசுவரப் பிரஸாத மெய்தினோர்க்கு ஐசுவரியயோக மென்னுஞ் சைவ நலங்கள் நிகழ்வது ஸஹஜம். ஈசுவரப் பிரஸாத மெய்திய இராமகிருஷ்ணாதி களிடத்தும் ஈசுவரப் பிரஸாத மெய்திய நந்திபகவானிடத் தும், ஈசுவரப் பிரஸாதமெய்திய வாமதேவர், மங்கணிகர், செளபரி முதலிய சாம்பவமணிகளிடத்தும் விசுவரூபாதி விசேஷ லம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன வெனல் சத்தியம். துவற்றையோராது அதுமானுக்கே அது சென்றதும் பேரல வெண்ணி அவனைச் சிவாவதாரமென்று கூறத்துணிந்தது ஸர்வாலங்கத மென்றழிக. விரிக்கிற் பெருகும்.

பூர்வபட்சம்.

விஷ்ணுவானவர் நரசிங்கமாக அவதரித்து இரணியனைக் கொன்றார், சிவன் சரபமாசவந்து நரசிங்கத்தை யழித்தனன். திருமால் கண்டபேரண்டமாக அவதரித்துச் சரபத்தைக் கிழித்தெறிந்தனன். சிவன் சர்வதோ முகமென்னு மவதார மெடுத்துக் கண்டபேரண்டத்தை யழித்தனன். திருமால் சாவதோபததிர மென்னு மவதார மெடுத்துச் சர்வதோ முகத்தை யழித்தனன் என்று முறையே விஷ்ணு புராணங்களும், சிவபுராணங்களும் கூறுகின்றன. இவ்வவதாரங்களைக் குறித்து மந்திர சாஸ்திரங்களும் விரிவாய்க் கூறுகின்றன. இதனால், விஷ்ணுவுக்குப் பிறப்பண்டானது போலர சிவனுக்கும பலபிறப்புக ளுண்டாயிருக்கின்றன. இவ்வாறு பிறக்கக்கூடிய சிவனைப் பிறப்பில்லாதவனென்றும், அவன் எப்படி அதுமானாய்ப் பிறத்தல் கூடுமென்றுஞ் சைவராசங்கியபுது நியாயமா? நரசிங்கத்தை விஷ்ணுவினது அவதாரமென்றபோது சரபத்தைச் சிவாவதார மென்றல ஏன் கூடாது?

சித்தாந்தம்.

இரணியன் தேவகண்டகளுள் அசுரன். அவனைத்தேவர்களிற சிறந்த விஷ்ணுவானவா நரமடங்கலாய்த் தோன்றியழித்தனர். அப்படியழித்தபோது அவனது மார்பைக் கிண்டு, இரத்தத்தைக் குடித்தனா. அதனால் வெறிகொண்டு தன்னறிவுதப்பித் தேவர்கள்மேற் பாய்ந்து இமிசிக்கத் தொடங்கினர். அப்போது தேவர்கள் விஷ்ணுகர்வபஞ்சனனாய் விளங்கிய சங்கரனைச் சரணடைநதார்கள். அந்தப் பரமதயாளு சரபமாய்வந்து, வெறிகொண்டு அங்குமிங்கு மலையும் விஷ்ணுமேற் பாய்ந்து ஊர்க்குருவியைக் கருட னடித்துக்கொண்டுபோவதுபோல, கீழே பறந்து வந்து நாளினுற் கௌவிக் கொண்டு மேலே போய் உதறினர். நகங்களாற் பீறியத னாலுடல் பிளந்து தோலுரிபட்

டது. அதனைத் தேவர்கள்வேண்டலால் அரையிலுட்த் தறுக்
ரகித்தனர் அமபிகாபதி. நரசிங்கன் இரணியனைக்கொன்ற
வெற்றி நரசிங்கதாபனியுபரிஷத்திலும், சரபமுாத்தி நரசிங்
கனைக் கொன்றவெற்றி சரபோபநிஷத்திலும் முழங்கப்படு
கின்றன. பிரமாணங்களில சிறந்தபிரமாணம் வேதாந்தம்
அல்லது உபநிஷத்து. இதனின்மிக்க பிரமாணமொன்று
மில்லை. நமதன்பா மேலே காட்டிய புராணங்களும், மந்திர
சாஸ்திரங்களும் உபநிஷத்தின் காலின்கீழடங்கின. ந்ருவியம்
ஹதாபனியைப் பூர்வபட்ச்மாககி யெழுந்த சரபோபநிஷத்
தினமேல நமதன்பா பிரஸதாபித்த கண்டபேரண்டத்துக்கு
ஒரு உபநிஷத்துண்டானுலன்றோ சரபோபநிஷத்துப் பூர்வ
பட்சமாகும்? சித்தாந்தமாய்கின்ற சரபோபநிஷத்தை யசை
க்க விஷ்ணுவா லும் முடியாதானையால், பொய்யையெலலா
முடைந்த கண்டபேரண்டம்-சாவதோமுகம்-சாவதோபத்
திர முதலிய கலபனைகளைக் கடைவீதியிற கொண்டுவந்து
விலைகூறியது விவேகிகள் காலின்கீழொதுங்கியது. நதிர
சாஸ்திரங்களில் சண்டபேரண்டாதி விஷ்ணுஸ்வரூப விஷ்
யம் நருநதாக்குங் கிடையாது. நரசிங்கம்-சரபம இவைகளு
க்கு மாத்திரமே மந்திரோபாஸனையுண்டு. கீழ்க்.

நமது பூர்வபட்சியார் நரசிங்கத்தை விஷ்ணுவினது
அவதாரமென்றபோது சரபத்தைச் சிவாவதார மென்றல்
ஏனகூடாது என்று கடாயிரான்றோ? விஷ்ணுவுக்கு நர
சிங்கப் பிறப்புநோந்தது பிருகு சரபத்தால். சிவனுக்குச்
சரபகோல முண்டானதற்கு ஏது வென்னை? சிவாநுக்ரஃத்
தால் நரசிங்கம் இரணியனைவென்றதைத் தனதுவெற்றி
யென்று கொண்டவகந்தையை யிரிக்கவே சரபகோலம வெ
னியாகியது. இதனால், நரசிங்கத்தைப்போலச் சரபகோலத்
தைஸாமானியமாகக் கருதிய வைஷ்ணவரறியாமைக்கு விய
சனப்படுகின்றனர் பெரியோர். சிவனாது சரபகோலத்தை
நரசிங்ககோலத்தோடு சேர்க்க வாசைப்பட்டநண்பர் கண்ட

பேரண்டம்-சாவதோபத்திரம் என்பவைகளையும் விஷ்ணுவ வதாரங்களிற் சேர்க்கவேண்டியது ஆவசியமன்றோ? அப படிச்சேர்த்தால, விஷ்ணுவினது அவதாரம் பத்தென்பது போய்ப் பன்னிரண்டுஎன்று பிரஸித்தியுண்டாமன்றோ?பத்து க்குத்தான் பிருகுசாபங் காரணம். எஞ்சியவிரண்டுகுமயா ருடைய சாபங்காரணம்? இவ்வாறு அலக்கன்படுக கண்ட பேரண்டாதி அவதாரக்கதைகள் ஸாதுக்களுக்குத் தியாஜய மென்க. சரபகோலத்தைத் தேவாரமெலலாந் துதிக்கின்ற ன. கண்டபேரண்டாதிகளைத் துதித்தவோர்பாடல் நாலாயிர த்திற் கிடைக்குமா? இரணியனைக் கொன்றகதைககு நாலா யிரத்தில் ஏராளமான பிரமாணமுண்டு. இவ்வாறு கதியிழந தலறும் பூர்வபடசியாா ஏனிவ்வபத்தபஞ்சாங்கம்படிக்க முந் தவேண்டும்? ஆஞ்சநேயாவதாரவைபவம கூறுகிறேனெ ன்று பீடிகைபோட்டு எத்தனையாபாசங்களை இடையிறகொ ண்வெந்து கொட்டியளக்கிறார்? “அரகோதண்டகண்டகன்” என்று சந்தடியோடு சந்தடியாக ஒன்று றுழைததார், இவ் வஸங்கதத்தை யெழுதி என்னவாரிக்கொண்டாா? சிவனு டைய வில்லை இராமனொடித்துவிட்டானும். இவர் இவ்வாறு எழுதினமையால, யாம “விஷ்ணுபுஜகர்வபஞ்சனன்” எனவொ ன்று எழுதிவைத்தோம். இன்னு மெழுதுவதென்றால்” எண ணிறந்தனவுள. நிறக.

இவரது கண்டபேரண்டாதிகள் வெறும்பொய்யென் பதற்கு வேறு நிபாயமுங்கூறுகிறோம். விஷ்ணுபகவான் எதி ரிகுத்த தெய்வம். சிவபெருமான் எமக்குத தெய்வம். இருவ ரும் இரண்டு தெய்வங்களை யொப்பினும் உண்மையி லிரண்டு தெய்வங்களிருக்கமாட்டா. இவருள், விஷ்ணுவாவது, சிவ னாவது, இரண்டுமொழிந்த வேறு ஒரு பொருளாவது தெய்வ மாகநிலைத்தல்வேண்டும். இப்போது யாம் (காரியம் முடிய வேண்டியதற்கு) விஷ்ணுவையே தெய்வமென்று ஒப்புக் கிறோம். விஷ்ணுதெய்வமானால், தான் கரசிங்கவுருவெடுத்த

பின்னாச சரபநீதான்லித் தன்னைஜாமே என்று தெரிந்து
கொண்டிருக்கும் சரபத்தால் ஜாடப்படுவது தெய்வமுமாகா
து. அநதச் சரபத்தைத் தான் கண்டபேரண்டவுருவெடுத்து
அதன்பின்னரழிப்பதாகவுந் தெரிந்துகொண்டிருக்கும் அந்
தக கண்டபேரண்ட வுருவத்தைச் சாவதோமுகந்தோன்றி
அதன்பின்னா நிராமுலமாக்குமென்றும், அதன் பினனர்த்
தான் சாவதோபததிரமாகத்தோன்றி அநதச் சாவதோமுகத்
தையும் அழித்தசல நிஜமென்றுந தெரிந்துகொண்டிருக்கும்.
உள்ளபடியே இநதஸம்பவங்களை யெல்லாமறிந்துகொள்ளத்
தகக வொருதெய்வத்துக்குப் பினகேடுகளவரஹேதுவில்லை.
இவர்கூறிய அவதாரமுறைமையும், சண்டையழிவுகளும்
ஸாமானிய ஜீவதாமம் இவ்வஸங்காத்மவாதத்தை யாமொ
ப்பவிலையாகையால், விஷ்ணுவின் கதியைச் சிவனிடமு
மேறறிய விவரதுபிரசங்கம எமது காற்கடையின்கீழொது
ங்கிபவாறறிக. ஜீவன்கள், தேவாசரமனுஷ்யமிருகாதி பல
ஜநமங்களிலுழலும். விஷ்ணுவாகிய ஜீவன் தேவன், இராணிய
னாகிய ஜீவன் அசுரன், இராமனாகிய ஜீவன் மனுஷ்யன், வராக
மாகிய ஜீவன் மிருகம். இந்த ஜீவபேதங்களை யியக்கிரந்தத்து
பவர் பதி இவரே பசுபதியென்று வநதிககப்படுவா. அவவாறிய
யக்குங்கால் அவ்வச்சீவர்களது கன்மாறுகுணமாகச் சுகது
க்கங்களைபூட்டி யுபகரிப்பார். சுகம் அவரது அதுக்காததாலும்
துக்கம் அவரது நிகரகத்தாலும் ஜீவர்களுக்கு ஸம்பவிக்
கும் இனி விஷ்ணுமூத்தி ஒருகொளவமான ஜீவன் இநத
ஜீவனுக்குப் பந்துபிறவிகள் காமததால் வாய்த்தன. அப்
படி வாய்த்தபோது, பததில் ஆறுபிறவிகள் நிகரஹத்தை
பும், நானகுபிறவிகள் அதுக்ரஹத்தைபுஞ் சிவபெருமானு
லடைநதன. நிகரகமெய்திய ஆறுஜநமங்களில் நரசிங்கமொ
ன்று. இந்தநரசிங்கத்தையே தூக்கி யுயரவைககப்பாக்கிரூர்
ரமதன்பர், இதனமானத்தைக் காககத தலைப்பட்டதுபோல
மீன், ஆமை, பன்றி முதலிய உருவங்களைச் சிவன் அழித்த
பீபாதும மேலுக்குமே வினனுமவைகளுக்குப் பிறவிகளைக்

புரைத்தார் மாயா சீதை வெட்டுண்டு மாயந்தபோதமுதவ
 னும், ஜலநதரனபெண்டைக களவிற்புணர்ந்ததனால் தனது
 கற்பழிந்ததென்று மானமபொறு துயிர்துறந்த அவளது
 பிணச்சாயபரிண்மே லீடுகாட்டிற்சென்று புரண்டமுதவனு
 மாகிய இவரது விஷ்ணுவின் கதியை யோராமல் எமதப்பன
 முகையை யிழிபொருளிற கூறவந்த தென்னமதியோ ? அந்
 தப்பாடல்களில், “கருணையங்கடல-குறுநகைகோட்டி -(பிரமன்)
 தியானமாற்றுழி (அவன்) புருவநாபபணிற் றேன்றினன் பூவை
 யோர் பங்காய் - தாமரைக் கிழவன் தொழுது மங்கையோர் பாசனை
 நோக்கினன்” என்றமைந்தவமைதிகளை இவ்வன்பா சீர்தூக்
 குவாராக இவரது அபிமதம் சிறக்கவேண்டின, “கருணையங்
 கடலமுதன் - குறுநகைகோட்டியமுதன் - பிரமனது தியானத்
 தில் அவன் புருவமத தியிறேன்றியமுதன் - இடப்பாகத்திலெழுந்
 தருளிய பூவைகாணவமுதன் - தாமரைக்கிழவன் றொழுது வாழ்
 த்தவமுதன்” என்று விரித்தியுரையெழுதி விவேகசூடாமணி
 யாய் வெளிப்படுதலவேண்டும. மேற்பிரயோகங்களுமுதையை
 த்துரத்த மியலபினவாயமைநதுகிடத்த லறிஞாக்கு விளக்க
 ம. பிறமுதையைத் தவிர்க்கவேயன்றே கருணைத்தமபுவது ?
 குறுநகையுடையான அமுதிடல் யாங்கனம் ? பிரமனது தி
 யானத்தில, தியாதாகிய அவனுக்குத் தியேயவஸ்துவாய்
 அவனது (தியானஸ்தானமாகிய) புருவமத்தியில் ஆவிர்ப்பவி
 த்த வமலமூத்தியி னமுதையே இழிவேற்பது யாங்ஙனம் ?
 தியானிககிறவன் குறைவுடையவனாவன. அந்தக் குறைவை
 யகற்றுதலே தியேயமூத்தியினதுதன்மை. அத்தன்மையமு
 தையையெழுமானால், அது பரப்பிரயோஜனத்ததாம். எம
 தப்பன் ஞானசமநதனமுதருளியதை “கேதநெறி தழைத்தோ
 ங்கமிசூசைவத் துறைவினங்கப்-பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய்
 மலாந்தமுத” என்று விளக்கினா பெரியோர். இதுபோற
 கொள்ளாக்காற் றுமரைக்கிழவன் மங்கையோர் பங்களைத்
 தொழுதிடல ஸம்பாவிதமோ ? மங்கைபாக னமுதபோது
 மங்கையேனோ அழாளாயினள் ? தியானமாக்கத்தி லுபாசி

கின்றவர்களுக்கு வெளிப்பட்டுத் தியேயவஸ்துவை “ஊம்ஸ்
 ஸ்ஃயம் ஸர்ஃஸீஸீரம்ஸ்ஃயம்-ஊஸீஸீஸீ ஸீலகர்ஃபுஸீஸீஸீஸீ
 ஸீரீஸீஸீஸீஸீஸீஸீ - ஸஃஸீஸீஸீஸீஸீஸீஸீஸீஸீ” என்று கைவ
 யை சுருதி அடையாளமிட்டுக் கூறியது, “குவளைக்கண்ணி கூற
 ன்காண்க - அவளுந்தானுமுடனே காண்க - பரமநந்தப பழங்கட
 லதவே” என்று ஸ்ரீவாசகத் திருமுறையு மினிது பிரகாசப
 படுததியது. இவ்வதிசயப்பாடு போதர வெளிநந்த காசி
 காண்டத்தைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு கதீபோதியுரை
 பகாந்தநணபரினியேனுங்கண்டிற்றநது பிராத துக்கலுமுநதன
 மையொழிந்து சுகிப்பாராக இன்னுமிவரது அழுகைப்பொ
 ருளைக்கேடடால், பின வெண்பாவாலதனைத் தவிரகலாம்

“அமுதானுருத்திர நென்றயமா வினறுன்பப
 பமுதா விரங்குதலும் பண்பாம - அமுதானே
 வேறொருத்தன பெணடை வருமபி யிடுகாட்டில
 மாறுரைத்தாய நீயே மதி”

என்னு மிதனையாம செயத “சிவததவசிந்தாமணியிற்
 காணா, இந்த தூல் பிள்ளைப்பெருமானைப்பங்கா செயத
 “பரபிரம விவேகத்தை” யழித்த பாசுபநாஸ்திரமென்ற
 திக.

இன்னுங் கொஞ்சமுரைக்கின்றோம். சிவனமுததுதன
 பொருட்டழுகையானால், அது அவருக்குக்குறைவு தியே
 யராகத் தியானத்தி லுதித்தவாக்குத தன் பொருட்டழுகை
 செலலாது பிறாபொருட்டான அழுகை அதுவெனலே
 சிறக்கும். அழுகை பிள்ளையமுதபோது தாய கணமுரங்குக்
 லும், தாயே தனது துன்பத்தாலழுகலுமென இருவகைத்து
 ாண்டெம பெருமானமுதது பிள்ளைநோய் கண்டு தாயமுதது
 போலாம். பிரமன சிருட்டித்தொழில் தனக்குக் கற்பிக்கவே
 சிவனைத் தியானித்தனன். இன்னுஞ் சிருட்டி தொலையவில்
 லையே. உயிர்கள் மலவளிமேலீட்டாற படுந்துன்ப மினனு

மொழிந்த பாடி லலையே யென்றிங்கின்மையே அவரதழுகையாம். பிள்ளையினது நோயகண்டு தாயமுதது அஞ்ஞானத்தால். உயிரகளது மலவலினோக்கிச் சிவனமுதது மெய்ஞ்ஞானத்தால். நித்திரை - அஞ்ஞான நித்திரை ஆந்தநித்திரை யென்று விளங்குமாறுபோல இதனைக்கொள்ளத்தக்கது சிவபராஞ்சுடா தனது திருக்கண்களினினறுஞ் சிந்திய நீர்த்துளிகளே ருதராக்கூமாக முனைத்தனவென்று ஜாபாலா திசுருதிகள் கூறுமுணமையும் இதனை நிறுத்தும். விரிககிற்பெருகும்.

இனி யெமது உமாநாதன பிரமனது நெறறியிலாவிர்ப்பவித்ததைச சீவாகள் ஜநமபோலக்கொண்டிங்கிதமபேசவந்த இழிவுரைக்குஞ் சிந்திரை தநதொழிப்பாம். இவா காடடிய பாடலகளில, பிரமனது புருமத்யஸ்தானத்தில, (அவன தியானித்தபோது) கருணையங்கடல குறுககை கோடடி மங்கைபங்கனாயத் தோன்றினன் என்று வெளிப்படையாகத் தியேயவஸ்துவினிலக்கணத்தை இனிது போதித்திருக்கவும், இவர் அநயதாகிரகித்தது அவற்றின் பொருள்விளங்காத காரணமேயாம். இவரது மதத்தில் தியேயவஸ்துவினிலக்கணம் பெறப்பட்டவாறில்லை நாராயணோபநிஷத்து இவரது விஷ்ணுவை “नारायणोऽप्यसौ” என்று சீரப்படுத்திவிட்டது. சிவனைத் தியானிக்கின்றவன் என்பதே அதன் பொருளாம். காசிகாண்டம பிரமனைக்கூறியவாறு நாராயணோபநிஷத்து விஷ்ணுவைக் கூறிவிட்டது. தியாதாக்களது ஜநமரணதுஸ்தரங்களைப் போக்க வெழுந தியேயவஸ்துவினது ஆவிரப்பவதையுமோர் ஜநமென்று துணிந்த பண்டிதரது மதுகைக்கு நாராயணனை கூலிகொடுக்கத்தக்கவன். மலவலிகொண்டு பிறக்குமோர் ஜீவன் கருணையங்கடலாய்ப் பிறக்குமோ? குறுககைகோட்டிப் பிறக்குமோ? மங்கைபங்கனாய்ப் பிறக்குமோ? பிரமனது தியானஸ்தானத்தில் தியேயமூர்த்தியாய்ப் பிறக்குமோ? தாமரைக்கிழ

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௫௭

வன் தொழுதுவாழ்த்திடப் பிறக்குமோ? இவ்வாறு வியவஸ்தையுண்டாக விசாரியாததோஷமே நமதன்பரை அஸைகாத்மவாதத்தலிழிந்து அலலஹரச செயதது இனியே னுஞ் சாதேடிக் கொள்வாராக

இவரெப்படியாவது இராமனைக் கரையேறப்ப பாக்கி ரூர். அது முடியாதகாரியம் எனெனின், "மாதாவுதரத்திற் றங்கியுதித்த இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள்போன்ற தன்று பிரமனது நெற்றியிலெழுந்த உருத்திரமூர்த்தம் எனில், விஷ்ணுவினது திருவவதாரங்களையாவமே அயோநிஜம் - அபீராகருதம்-சக்லசரோணித சம்பநதமன்று, இச்சாமாத்திரையானீசுழந்த ஜோதிசொருபம்" என்று பிரசங்கித்தசுச சில பிரமாணநேடியொப்படைத்தார அநதப் பிரமாணங்களைப் பின விசாரிப்போம். இப்போது இவரது நியாயபாசவன்மையைச் சிறிதெடுத்துக் காட்டுவோம். சிவன் பிரமனது நெற்றியிற் றேன்றியது இராமகிருஷ்ணாதிக்கள் காப்பயோநிசம்பந்தம் பெற்றதுபோலாமோவென்று இவரையாசங்கை யெழுப்பிக்கொண்டு இராமகிருஷ்ணர்கள் அயோநிஜர்கள், அவர்கள் அப்பிராகிருததேகிகள் என்று கூறி மகிழ்ந்தாரா. முதலிலே தோஷங்கூறிய சிவனாது அவதாரத்தை இப்போது கௌரவமாக வொப்பியவாநெனனை? "புரீராமபிரான கோசலாதேவியின் நெற்றியில் அவதரித்தனன்" என்று இவர் பிரசங்கித்திருக்கிறார் கோசலையின் முகத்திற பிறநதான் இராமனென்று தீதடிய நவீனசித்தநதம் நிலைக்கவேயன்றே பிரமன முகத்திற் பிறந்த சிவனை இடபோது லேசாக விட்டுவிட்டார்? இவரது பாரபட்சமான சமாதானத்தால் எமது சிவபரஞ்சுடாமே ஸிவரேற்றிய தோஷமிறங்கியதே யன்றி இவரது தெயவகதக கிவரேற்றிய கௌரவம் நிலைபெறவில்லை. இராமனைப்பற்றிய நூல இராமாயணம். இதில, இராமனுக்குக் கர்ப்பயோநிஸம்பநதங்கள் கண்டா கோஷமாய முழங்கப்படுகின்றன. பிரதானமாகிய வானமீகத்தின மாததிரமேயன்றி வேறு ராமாயணங்களினும், நமதன்பருக்குப் பிராணபதமாகிய தமிழிராமாயணத்தினும்

(கம்பராமாயணத்தினும்) இராமன் பிறந்தவிடம் கோசலையின் நெற்றியென்று காணப்படவில்லை. இத்தனை நூல்களின் கண்ணையும் மறைத்துவிட்டு நமதன்பா கண்கட்டிவித்தை காட்டியது எங்ஙனே நிலைக்கும்? சிவன் பிரமனது நெற்றியிற்றேனறினன். இராமன் தசரதனது நெற்றியிலேன் பிறக்கவில்லை? பெட்டைமுகத்தைத் தேடிக்கொண்டது பெருமையோ? பிரமன் முகத்திற் பிறந்த சிவன் அவனுக்கு அதுக்காம பண்ணிவிட்டு உடனே மறைந்தனன். இராமன் உடனே மறையாமல் ஆகாரம் - நித்திரை - மைதுனங்களைத் தாங்கியதுபவித்தது, சதருபயத்தாற் குரங்குகள் காலையெல்லாங்கட்டிக்கொண்டமுது காடுமேடெல்லாந் திரிந்து சரயுநதியில் வீழ்ந்திருந்து முடிவுபெற்றவாறென்னை? இதற்கு மத்தியில், பூதங்கொண்டுவந்து கொடுத்த பாயசக்கதை போகுங் கதியென்னை? நமதன்பாது பிரசங்கத்தால் இராமன் முக்யமாயக் கோசலை மகனாகிறான்; அவள் கணவனை யது சரித்து தாசரதியுமாகிறான். இவ்விருவா மகனாவதோடு பூதத்தின்றிருமகனுமாகின்றான், இவ்விடத்தில், செரிக்காதவிஷயங்களை யெல்லா மேற்றிச சிந்துபாடினால் யாவ ரங்கீகரிப்பவர்? இதனால் சிவனாது தோற்றம் போன்றது இராமனது தோற்றம் என்ற வழுவாசகம் ஜீவிக்க இடம் பெறுதழிந்தது. இராமனுக்குப் பெட்டைமுகத்தைச் காட்டியதுபோலக் கிருஷ்ணனுக்கு மொன்று காட்டாமல் வாய்பொத்திக்கொண்டாரி தென்கொலோ? கிருஷ்ணன் காப்பயோநிகளைப் பெற்றுப் பிறந்திடல தோஷகரஸ்தமாகாதுபோலும். சிவன் பிரமன் முகத்திற் தேவியோடாவிப்பவித்ததுபோல இராமனுந் தேவியோடு கோசலை முகத்தில ஏன் ஆவிப்பவிக்கவில்லை? இராமனது தேவியா முகத்திலாவிப்பவித்தனன்? அவளுக்குக் காப்பயோநிசமபந்தங்கள் தோஷகரஸ்தமாகாதுபோலும். இப்படியே விஷ்ணுவின்து ஏனையவதாரங்களின் காப்பயோநிஸம்பந்தங்களுக்கும் நமதன்பா கதி காட்டுவாராக.

இனி இவர் தேடியபிரமாணங்களைச் சிறிது ஆராய்வாம். இராமனது அவதாரம் அயோநிஜம்-அப்ராகிருதம்-சுக்லசுரோணிதசம்பந்தமன்று - சோதிசொரூபம் என்று கூறிய பிரமாணங்கள் இசனடியிற போந்தனவாம்

“இராமபரத்வ நிர்ணயோபநிஷத்தது
 இராம ப்ரஹ்மோபநிஷத்தது
 ப்ரஹ்ம நிர்ணயோபநிஷத்தது
 இராமதாரக ப்ரஹ்மோபநிஷத்தது
 ததவ நிர்ணயோபநிஷத்தது
 பாரமார்த்தோபநிஷத்தது
 மங்கிரஸாரப் பிரகரணம்
 சதுர்வேதசிகை
 இராமதாரகோபநிஷத்தது.”

என்று கோவையாக அசத்வாக்கியங்களைத் திரட்டி இவருக்கு எழுதிக்கொடுத்தவனயாவனோ அறிவேம. அவன் வார்த்தையை நம்பி இவர் மதிமோசம போயினார். உபநிஷத்துக்கள் நூறறெட்டென்று வைதிகாகள யாவருமொப்பியிருக்கிறார்கள். அந்த நூறறெட்டுபநிஷத்தும தெலுங்கு-கிரந்தம்-நாகரமென்னுமஎழுத்துக்களில் அச்சிடப்படடிருக்கின்றது. இந்த வுபநிஷத்துக்கோவையில் பூாவபட்சி யெழுதிக்கொண்ட வுபநிஷத்திலொன்றுங்சானேம. இவரொருகால ஆயிரத்தெட்டுபநிஷத்துக்கோவையில் அவை யிருக்கின்றனவென்று வாதிக்கலாம். மத்வர்கள் “ததுத்தம காட்டராயணே - ததுத்தம் மாட்டராயணே” என்று தவகள் நூல்களில் எழுதிகொண்டிருக்கிறார்கள். அவைபோலவனவாகவே இவையு மொதுங்கும். ஆயிரத்தெட்டுபநிஷத்துக்களடங்கியஒருபநிஷத்து ஏட்டுப்பிரதி இப்போது கிடைக்குமா? ஒரு பிரதி மாத்வன் காட்டியதாகக் கொள்வோம். அதில், சைவ ஸ்மார்த்த வைஷ்ணவர்கள் கொண்டாமெ பெயர்களில்லாவிட்டால மாத்வனது பிரதி பொய் ஸயன்று தள்ளுவார்கள். இப்படியே தத்தமக்

சூரிய உபநிஷத்தின் பெயர்கள் காணாவிடின், சைவன் காட்டிய பிரதியை மற்றையரும, ஸ்மார்த்தன் காட்டிய பிரதியை ஏனையோரும, வைஷ்ணவன் காட்டிய பிரதியைப்பிறரும் பிரகூழிபதமென்றொதுகுகுவார்கள். இவ்வெல்லாமதஸ்தருமொப்பக்கூடிய வொரோவிதமான (ஆயிரத்தெட்டுபநிஷத்துக்களடங்கிய) பிரதிகளைத் தனித்தனி யொவ்வொருவருங் காட்டிச் சபையேறமுடியாது. ஸாவஸம பிரதிபந்நமான உபநிஷததுக் கோவையிற காட்டமுடியாத பொய்யுபநிஷத்துப் பெயர்களை இந்தப் பூர்வபட்சியா பிரஸ்தாபித்தது விட்டதனாலேயே எம்மனோ பிரயிபார்க்கன. இராமனுக்கு ஏற்றமுமுண்டாகாது. பூர்வபட்சியினது தலைவனேவும் நிமிரப்போகிறதிலை. நூறறெட்டுபநிஷததுக்கோவையோ ஸாவஸமபிரதிபந்நமாய வைதிகாயாவரிடத்ததுங் காணப்பட்டுப் பூஜ்யமாய் வழங்கப்பட்டி வருகின்றது இதில, “ இராமதாபநியுபநிஷத்து - இராமஹஸ்யோபநிஷத்து ” என்று இராமநாமாங்கித்ததோடு இரணடுபநிஷததுக்கள் பிரகாசிக்கின்றன. இன்னும் வைஷ்ணவோபநிஷததுக்கள் பல இருக்கின்றன. இவற்றுளொன்றிலேனும் இராமன் கோசலையின் நெற்றியிற பிறததானென்று பொய்யுபநிஷதம் செயத்திலை. அன்றியும் உபநிஷததுக்களுக்குப் பொருளுரைக்கவேண்டியது உபபரஹ்மணங்களைக்கொண்டு. இவருதகரித்த உபநிஷததுக்கு உபபரஹ்மணமான புரானே திகாசங்கன் யாவை? ஒரு புராணத்தினும், இதிகாசமாதிய பாரதராமாயணங்களினும் பெறப்படாத கோசலை நெற்றியை இராமனுக்குப் பிறப்பிடமாகப் பொய்யுபநிஷதது பொங்கிவழிந்த பூர்வபட்சி வித்வசபைகளி லினி யெப்படித்தலைகாட்டுவாரோ தெரியாது. இராமனுக்கு உதிஷ்டானமாதியவிஷ்ணுவை வேதமானது “*ஊசுக்ஷ: ஸா: ஸ்யூதி:*” என்றும், புராணமானது “*ஸ்யூதி: ஸ்ரீமஹிஷ்ட:*” என்றும் பண்டிதபாமரஞ்ஜிதமாய்க் கூறியிருக்கும்பகுதிகளை மறுப்பா

ஆஞ்சதேயராமவைபவபங்கம். கூக

ரிஸலை. பிரத்யக்ஷசுருதியாதிகள் விஷ்ணுவைப் பிரகிருதி யென்றும், “ஊர்ஜநாந்” என்றும் பிரகாசப்படுத்தியதுணர்ந்தவர்கள் இராமகிருஷ்ணாதிகளை அப்பிராகிருதவிக்கரகங்கள், சுக்கிலசுரேணித பரிணாமதேகமெய்தாத ஜோதிசொருபர்கள் என்று எங்ஙனோ ஸ்தாபிக்கத்துணிவார்கள்?

இனிச் சிவபரஞ்சுடரை வேதாதிகள் “அஃய்யம்” என்றும், “அஃய்யம்” என்றும் பிரகாசப்படுத்தின. சுவேதாசுவதரம் “நஸ்யஸ்ய ஸ்ரீ ஸ்ரீ” என்று தொடங்கிச் சிவனாரது பிறப்பினமை முதலிய பதிதாமததை நனகுபரிஷ்கரித்தன. ஆனரோராட்சிகளெண்ணிலவேனும் ஸ்ரீ காளமேகப்புலவா “பிறப்பிறப்பிலே” எனறு சிவனருக்குஞ் சிட்டுக்குருவிக்கும ஸாமயாதிசயங்கூறிக் களிப்பித்தனா. சிவனருக்குப் பிறப்பு-இறப்பு இலையென்றும், சிட்டுக்குருவிக்குப் பிறப்பு இறவாணத்திலெனறும் பொருள்விளங்கவமைத்த அருமைபை அவா விஷ்ணுவினிடம் ஸமாததித்திருநதால நமதன்பரைக் கையிற பிடிக்கலாமா? இனி விஷ்ணுவின்கதிபைப் பராங்குசமலையதேவரென்னும் பணடிதா பின்வருமாறு கூறுகினார்.

“பிறப்புணடென்பதற்கு ஸ்ரீஜயநதிசாட்சி, பெருஞ்சமுசாரமுணடென்பதற்கு மறப்பில சேதசாட்சி மரணமுணடென்பதற்கு வனவேடன சாட்சியுண டிதவாய்மையே” எனனுமிதனை மறுக்க யார்தாம்? சிவனா பிரமணமுகத்தி லாவிாப்பயித்ததைக் காமாதீனமான வொருபிறப்பு எனறு கொண்டால், அந்தப் பிறப்புக்கு இறப்புக்கூறவேண்டும. அவா செத்தகதை கேடடிருந்தால வாய்திறக்கட்டும. இராமகிருஷ்ணாதிகள் செத்தகதைகள் ஜகத்பிரஸித்தம. நரசிங்கம் சரபத்தாலழிந்ததுபோல மீன-ஆமை-பனறியாதி அவதாரங்களும் கணபதி-சுப்பிரமணிபர்-பைரவர் முதலிய சிவஸூதுக்களாலழிந்தன. (சரபத்தையழிக்க நமதன்பர் கண்டபேரண்டத்தைத் தேடியதுபோல மதஸ்யாதிகளையழித்த சிவமூர்த்

தங்களுக்கும் இடர்விளைக்கத்தக்க விஷ்ணு அவதாரங்களை ஏதேதேடி யொப்படைக்காராயினர்? நர்சிங்கத்தின ரோலை யுரித்துத் தரித்ததுபோல மீனினது கண்ணைப் பிடுங்கியும், ஆமையினது ஓட்டைப்பறித்தும், பன்றியினது கொம்பையுடைத்தும், திரிவிகிரமனது முதுகெலும்பை முறித்தும் சிவனார்தரித்திருக்கும் அடையாளங்களைக் கண்டேயன்றோ “வொஷ்ணுயைஓஷ்ணு” என்று மேலோரது தித்தனா.

இதனையே இரட்டையர்கள தமதுதெயவீகவுலாவில “துணனெனவே யாழிபுஞ்சோமுகனைச செறறிமீன-கணையு கிராற்களைந்தவரா, கண்ணார்-ஆமைவடிவநதனினு மாநிவராகநத னினு-மாமுதுகோட்டைக்கரததால வாங்கினரா, தாமறையும் பேசரிய சிமபுளாயப் பேராடகனையடுங்-கேசரியை வளனுகிரா த கீண்டவரா” எனவும், “படிவிண முழுதளநதமாயன முது கெலும்பைச்செநநீ-ரெமுகவே வாங்கினா வேறனடோ” என வுங்குறிச சாஸநமபண்ணிராகள. இவைகளுக்கூச கதி கூறவகையறியாத பூர்வபடசியாருசகு இன்னுமொன்று சொல்லுகிறோம்.

என்னெனின, பிறந்து சாகிற வாழ்வினையுடைய விஷ்ணுவின் கதியை எமது பராங்குசமலையதேவா பினனு முரைத்திருக்கின்றனா. விஷ்ணுவை யாரோ ஸமஹாரமுத்தி யென்றார்களாம. அது சகியாமல “குறதததால் முனபெற பத்தப் பிறவியுங் கூற்றன்வநது-வநது தன்னுயிரை, மிகப்-பறிக கொண்டேபோகும் அரியே கொலவானென்றல பதியிலயரிசமுார் குண சீலனே” என்று கூறிய அருமையே அதுவாம. இவைகளை யோசிக்கும் ஸாதுக்கள் பிரமனது நெற்றியிற் றோன்றியது சிவனுக்குப் பிறப்பாகாதோ என்று தொடுத்த வாதத்தின் முகத்தை இனிச் சுட்டெரிப்பது அருமையோ? சிவனார் பிரமனது நெற்றியி லாவிர்ப்பவித்தா ரென்பதனுண்மையை இனிச் சிறிதுவிளக்குவாம்.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௯௩

ஆதித்யபுராணம் “சூட்சுமவஞ்சிவாயு. சூட்சுமவஞ்சிவாயு
 சூட்சுமம். சூட்சுமாயு சூட்சுமவாயு-சூட்சுமவாயு” என்னும்
 வசனத்தால், ஹேபரமசிவா! தேவரீ! எனக்குப் புத்திரராக
 வரக்கூடவீ! என்று பிரார்த்தித்து, உமமுடைய மாயையால்
 மோகிதனாகியபான உமமைபரமசிவனென்று தெரிந்துகொ
 ள்ளாமலிருக்கிறேன் என்று பிரமன் விண்ணப்பஞ் செய்து
 கொண்டானென்று பெறப்பட்டது அதற்கு “அவஸூட்சுமவாயு
 சூட்சுமவாயு” என்னும் வசனத்தால் உனக்கு நான்
 எனது அமிசத்தால் புத்திரனாய்வருகிறேன் என்று பரமசிவ
 ன் சொன்னதாகவெளிப்பட்டது. அன்றியும், “அவஸூட்சுமவாயு
 சூட்சுமவாயு” என்னும் வசனத்தால் பிரமன் அநேககாலம் தவஞ்செய்தும் அவனு
 டையதவம் பரிபாமையால் சோபததால் மூச்சித்தான்,
 அப்போது பிராணாதமகராகிய ஹரன் என்னும் உருத்திரமூர்
 த்தி அவனுடையலலாடத்தில் ஆவிப்பவித்தனா என்றும்,
 “அவஸூட்சுமவாயு சூட்சுமவாயு” என்னும் வசனத்தால் மகத்தான தவத்
 தையுடையவர்கள் முகத்திற்குமேலாயிருக்கிற லலாடஸ்தா
 னத்தில பிரமத்தைத் தியானிப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட
 தன்மையிற்சிறந்த பிரமனது நெற்றியினின்றும் ஸ்ருஷ்டி
 யின் பொருட்டு உருத்திரமூர்த்தி ஆவிப்பவித்தனர் என்
 னும் வெளிப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணங்களைப் பரியாலோ
 சிக்கையில் பிரமனிடமிற்றந்த உருத்திரா குணருத்ரோ
 எனவும், அவரும் பிரமனுக்கு அனுகூலார்த்தமே யாவிர்ப்
 பவித்தனெனவும், அவருக்கும் துரிய சிவனுக்கும்
 நாமருபவொற்றுமைகளாற பேதங்காணமையால் அவ
 ரையே சிவனாகக்கொண்டு சிலவிடங்களில வேதாதிகள்
 கூறுமெனவும், பிரம விஷ்ணுவாதிகளும் அவரையாச்சி
 ரயிப்பதுகொண்டு அவரையதிஷ்டித்துவிளங்கும் ஸ்ரீபர

மேசுவரப் பிரஸாதத்தை யடைவதுண்டாகையால், அந்தக் குணருக்ரோபாஸ்திக்கு அதிகமாகப் பிரம நாராயணர்களுபாஸ்தியை வைதிகோததமர்கள் கொள்ளமாட்டார்கள் எனவும் அறியத்தக்கது. இவ்வுண்மைகளாலும், “பிறப்பில் பெருமானைப்-பின்ருழ்சடையானை” எனவும், “பிதற்ரொழியேன் பிறவாவுருவானை” எனவும் போந்த சைவத்திருவாளர்களமுதவாக்காலும் சிவனூ பிறநதாரென்னும் வாதம் இறந்துவிட்டதாகையால் “செததுப் பிறககிசுற தெயவங்கண்மணவாளசெங்கிரையாய்ருளே” என்பதைச் சிந்தித்து இனியேனுங் குணப்பட்டு வாழ்வாராக. விரிககிற் பெருகும்.

நமதன்பர் இம்மட்டிலமையாமல் பகவத்கீதையி லிறங்கினார். ஷெ கீதை எ-வது அத்தியாயம் ௨௪ வது சுலோகத்தில் “பிரபஞ்சாதீதனும் ஜகத்க்ஷணர்த்தம் ஸீலையிலே பிரகாசிக்கின்ற பலவித ரூபமுடையவனாயும் சுத்த சத்தவ சொரூபனாயும் இருக்கின்ற என்னைக் கருமத்தினுண்டான் பாஞ்சபௌதிக தேகத்தையுடையவனாயும் தேவதைகளுகஞ்ச சமானனாயும் நினைக்கின்றார்கள்” என்று கண்ணன் சொன்னதாகப் பெறப்பட்டிருக்கிறதாம். இதனை ஸ்ரீதரகவாமிகள வியாககியான த்திற்பார்த்தும்படியும் நமது பூவபட்சியார் தெரிவிக்கிறார். அன்றியும், கூ-வது அத்தியாயம் ௪௧-வது சுலோகத்தில் “என்னுடைய சிரேஷ்டமான ரூபத்தை அறியாத மூடர்கள் ஆத்மகோடிகளுக்கு ஏகநாயகனாகி இருக்கிற என்னை மனுஷ்யதேகத்தை யெடுத்திருப்பவனாக மதிககின்றார்கள்” என்று கண்ணன் கூறியதாகப் பெறப்பட்டிருக்கிறதாம். இதனையும் நமதன பரமமுதிக்காட்டிக் கண்ணன் பரமாத்மா வென்று ஸ்தாபிக்கிறார். எதித்துக்கொண்ட சுலோகங்களுக்கு இவரெழுதியவுரை துரைசாமிமூப்பனூ வெளியிட்ட “பகவத்கீதை வசனம்”. என்னுஞ் சுவடியிலிருந்து எடுத்ததுக்கொண்டதெனவறிக. இந்தமூப்பனூர் நமது சிவத்தோகத்தை ஷெ சுவடியில் விஸ்தாரமாய்ப் பரப்பியிருக்கிறார். அதனையுஞ் சமயம்வாய்த்தபோது விசாரியாமல்விடோம். அது நிறக.

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நியமனம்
 அடையாறு, சேன்னை-20.

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். சுரு

நமதன்பரது இரண்டிவசனங்களுக்குங் கதிகூறுகின்றோம். பாரதத்திலொருகூறு கீதை, இந்தக்கீதையும் பாரதந்தான். இனிப்பாரதம், “*अक्षरं रक्षयिष्यामि - त्वया त्वयं चक्षुः, त्वया त्वया चक्षुः - त्वया चक्षुः*” என்று கூறுகின்றது. இதில வியாசரானவர் அசுவத்தாமாவை நோக்கி, கேளும் அசுவத்தாமரே! கிருஷ்ணர் ஜானாகளுக்கு எவ்வாறு உறபததி-காமம-தபசு-யோகங்கள் கிடைக்கதிருக்கின்றனவோ, அவ்வாறே உமக்குங்கிடைத்திருக்கின்றன. அநதக் கிருஷ்ணர் ஜானர்கள் சிவலிங்கத்தினிடமாகப் பரமசிவாராதனஞ் செய்கின்றார்கள். நீர் விக்கிரகவடிவத்தில ஆராதனஞ்செய்கின்றீர் என்று கூறியதாகச் சொல்லப்படடிருக்கின்றது. இதனைப் பரிஷ்கரிக்கையில் கிருஷ்ணருக்கு ஜநம காமம தபசுகள்-கேட்கப்பட்டன. இப்படியே அசுவத்தாமர் ஜானர்களுக்குங் கேட்கப்பட்டன. இவை ஜீவதருமம். இவைகளையுடையவாகர் ஜீவர்கள். மூன்று ஜீவர்களை யோரினப்படுத்திக் கூறினமையால ஒருவரிலொருவா உயாந்தவரும தாழ்ந்தவருமாகா. ஜநம கர்ம தபசுகளிலிவரொத்தவராயினும் சிவாராதனையில் விக்ரகபூஜைசெய்யும் அசுவத்தாமரைநோக்க இலிங்க பூஜை செய்யும் கிருஷ்ணர் ஜானர்கள் உயாந்தவர்களாயினது சத்தியம். ஜநமகர்மங்களை யொப்பிய இந்தவசனத்துக்கு ஒருகதி தேடாமல், இதனோடுமுரண்பட வெறுமனே ஏகதேசவசனங்களை யுதகரிப்பதி லென்னபயன்? பாரதமொன்றிலேதானே கிருஷ்ணனை மனுஷ்யனல்லவென்றும், கர்மாதீனமான மனுஷ்யனென்றுங் கூறியிருத்தலுக்கு இப்போதுகதிதேடவேண்டியதே முக்யம். இன்னும், பாரதம் “*अक्षरं रक्षयिष्यामि - त्वया त्वया चक्षुः*” என்று கூறுகின்றது. இதில், கிருஷ்ணமூர்த்தி அப்படிப்பட்ட தெய்வத்தை எனதுமாயையால் மோகித்திருக்கிற பாஷண்டிகள் பார்க்கவறியார்கள். ஆகையால்,

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௬௭

மோக்ஷஸ்தானங் கைகூடும் என்று உபதேசித்ததைப் பூர்வபடசிகள கிலுவட்டசலபநம பண்ணிக் கேடுகுழப்பெறுகின்றார்கள். தச்சபதத்தினுலே படாககையிடததகை ராசுவரனை விளக்கியதுமாத்திரமேயன்றி “*सुखं सुखं सुखं*” என்றதில, உத்தமனும் புருஷனுமாகிய அநதப் பரமேசுவரனை “*अदम्य*” என்றுகூறிய தனககுவேறானவ ரென்று பரிஷ்கரித்தனா. இவைகளை யெலலாம யோசிக கிற்போது பூர்வபடசிகேடிய வசனங்கள் கண்ணன் ஸோ ஹம்பாவனையார் கூறியவையெனலே அமைவுடைதது. வாமதேவரிஷி “*याने वलामयिने*” எனலும், இந்திரன் “*याने பிராணனாயி நககிதேன—யான அறிவுமடமான ஆதமா வாயிருக்கின்றன*” என்றுங் கூறியிருக்கிறார்கள். ஏனைய கீதாசாரியாகளும், பிரமன ரீபு அநுமான முதலிபோரும் கண்ணண்பபோலவே ஸோகமபாவனை மேற்கொண்டு தாமே பரமாதமாவென்று கூறுகின்றார்கள். அநுமானது கீதையைத் தெலுங்கர் “*கோதீத*” (*कौटिल्य*) எனகிறார் கள். சைவவைஷ்ணவ மரிபாதைபை நாம பரியாலோசிப் போம். இவாகள் பெரியோர்களைக் கண்டால “*ஸ்வாமி*” என்று அழைப்பார்கள். ஐபுகராசுவாமிகள் ஒருவருக்கொரு வா “*பெருமானே*” என்று அழைத்தது வந்திக்கின்றார்கள். சாரபவாகள் சிவனடியாகளைச் சிவனெனறே வழிபட்டு உப்புமவழி தேடுகிறார்கள்-கண்ணன். கீதாசாரியனாயிருந்து செய்யு முபதேசஸநதாபபததில தன்னைச் சிவபாவனையாற் கிரகித்துத் தானே ராசுவரனென்றுகூறியது சைவசிக் தாநத முடிவாயினதறிக. இந்த ஸோஹம்பாவனை லட்சணம வைஷ்ணவாகளுக்கும், மாயாவாதிகளுக்குந் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால இராமாநுஜாசாரியரும், சங்கராசாரியரும் “*सुखं सुखं सुखं सुखं*” என்றபகுதியை ஒருவாக்கொருவர் மாறுபட்ட நிலைமையுடையவாகளாய்க் கெடுத்திருக்கமாட்டார்கள். இனி ஸோஹம்பாவனை இளைத்தென்று பின்வாக்

தராவதாரம என்பவைகளாம். இவ்வெல்லா அவதாரங்களும் அபோரிஜம்-அப்பிராக்ருதம் என்று பிரஸித்தியெய்தினவாம். இனி யிவ்வவதாரங்கள் அப்பிராக்ருதங்களாகுமானால், யாவும் ஸமமரியாதையுடையனவாதல வேண்டும். இவா பூரணதமாவதாரமெனக் கொண்டராமனும், ஆவேசாவதாரமெனக் கொண்ட பரசராமனும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டை பிடித்து, பரசராமனை இராமனுதைக்கவேண்டியவாவசியகமிலலை. இவ்வுதைத்தராமனையும், சாலுவயுகத்ததிலுதைபட்ட கிருஷ்ணனையும் பூரணதமாவதார மெனக்கொண்ட இவா மீன்-ஆமை-பன்றிமுதலியவைகளைப் பூரணாவதாரமென்று கொஞ்சிமகிழ்கின்றா. இந்த மிருகாவதாரங்களிற் றணிந்தனவாகப் பரசராமாதி மனுஷ்யாவதாரங்களைக் கொண்டாடிக் கொடிபோடுகிறார். அனறியும், பூரணத்துக்குமேல தரதமங்களை யொப்பி, பூரணதமாவதாரம-பூரணதராவதாரம என்று ஆபாசமழை பொழிகின்றா. தரதம பாவங்கள் குணத்தின் மேலேறாதக்கன. வஸ்துவின்மே லேறமாட்டா. மந்தம-மந்தநரம், தீவ்ரம்-தீவ்ரதரம் எனபனபோற்கொண்டு தெளிக. சூரியனை நாம கிரகணகாலத்திற்பாத்து, இது பூரண கிரகணம்-மூக்காலகிரகணம் - அரைக்கிரகணம் - காலகிரகணம்-விசங்கிரகணம் என்று பிரஸ்தாபிக்கிறபோது அந்தப் பேதங்கள் ஸ்வரூபத்தின்பேரி லேறிவிளங்கும். சூரியனைக் கிரகணம் ஸமபநதிகிறபோதுமாத்திரமே அதுசிறக்கும். அந்த ஸூரியன் பூமியில்வந்து பிறந்தானென்கையில், முழு ஸூரியன் பிறந்தான் என்பது மாத்திரமேபொருநதும். மூக்கால்ஸூரியன் பிறந்தான் என்று கூறி அவமானப்படுவரோ அறிவிற் சிறந்தோர்? அதற்குமேல ஒன்றரைச் சூரியன் பிறந்தான்-ஒன்றேமுககாற் சூரியன் பிறந்தான் என்று கூறித் தடுமாறிப்போவரோ தக்கோ? தரதமங்கள் பூரணாவதாரத்திற்கு மேலிடனவாகப் பிரசங்கித்தது பகுத்தறியும் பண்பிழந்தமையினு லென்றறிக. பூரணத்துக்கு மேல், தமாவதாரங்களாய்க் கொண்டவர்களில், கிருஷ்ணன்

விஷ்ணுவினது கறுப்புமயிரொன்றின் அவதாரம் என்று கூறியவேதம்-பாரதம் என்பவைகளை அஸத்தென்று தள்ள இவரது வாமனபுரணவாகுகியம் போதித்தலால், அவ்வாமனபுரணவாகுகியத்தை வைஷ்ணவர்கள முடைந்துகொண்ட அஸதவாகுகியமென்றொதுககுதலே சிஷ்டர்களபிமதமென்றுணாக. நிறக.

இவரது பிரமாண்டபுராணமு மிவரைததெருவிலே யே தியங்கவிட்டது. எங்கனமெனின், அநத வாகுகியத்துக்கு “அரசனே விஷ்ணுவினது எல்லாவதாரங்களும் அயோநிஜம் என்று எவவண்ணம் முனிவர்கள் சொல்லுகின்றார்களோ, அவ்வண்ணமே உனது பரியாளான சந்திரமதியும் தாமரைப்பூவில் உதித்தவன் என்று கூறுகின்றது” என்று அரிச்சந்திரனைப் பார்த்துப் பிரமதேவா சொன்னதாக இவரே பொருள்விரித்தார். இதில, விஷ்ணுவினது அயோநிஜத்வத்தோடு ஒத்த அயோநிஜையென்று சந்திரமதி கேட்கப்பட்டனள். விஷ்ணுவும், சந்திரமதியும் அயோநிஜாகள். அப்பிராகிருதர்கள்-சுக்ல சரோணித சமபந்த மெய்தாதவாகள். இவ்விருவருளு சமநிலைபெறுவார்களானால், சந்திரமதியைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவுக்குண்டான ஆதிச்யம் யாது? இவரதுவாகுகியம் விஷ்ணுவுக்கு ஜீவஸாம்யங்கூறினமையால், விஷ்ணுவைப் பரமாதமாவென்று மாரடித்துக் கொள்ளு மிவரதுவாதம் நிஷ்பலமாயினதற்க. இவரது விஷ்ணுவோடு பாஞ்சாலியுஞ் சேர்ந்து கணம் பெறத்தக்கவளா மென்றுணர்க. இவர் காட்டிய கௌதம சங்கிதையு மிவருக்கு உபகாரஞ் செய்திலது. எங்கனமெனின், இதில் கோசலையைப் பகவான் தனது யோகமாயையால் கர்ப்பவதியாகச் செய்தார், நாராயணனுக்குக் கர்ப்பவாசங்கிடையாது என்று பொருள்விளங்குவதாகப் பூர்வபட்சியார் பிரசங்கித்தனர். உலகில மகான்கள் பலா கர்ப்பமெய்தாதவர்களுக்கு விபூதிபிரஸாதங் கொடுத்தலும்,

மஞ்சள் மந்திரித்துக்கொடுத்தலும், மந்திரசித்தியால்வீக்ஷி
 தது அதுக்கிரகித்தலு மாகிய யோகமாயைகளால் புத்திர
 ஸந்தான முண்டாகச செய்திடலருபவஸித்தம். குருதிதே
 வி-மத்திராதேவிநருக்குத் தூவாசமுனிவா மஞ்சளகொடு
 த்தருளிய யோகமாயையே யன்றோ புத்ரோற்பத்திக்குக்
 காரணமாய நின்றது? இதனால், அநத ஸதிரீகளுக்குப்
 புருஷஸம்பர்க்க மிலலையெனவாவது, பிறக்குஞ் சிசுக்க
 ளுக்குக காபபயோநிஸம்பநதமும-சுகல சுரோணித பரி
 ணாமதேகமு மிலலையெனவாவது வாதிடல ஸம்பாவிதமோ?
 அத்வா அவையிலலாவிடினும், சந்திரமதியோடு ஸாமயம்
 பெற்ற விஷ்ணுவவதாரங்கள் காமாகீன முடையனவாகவே
 பொதுங்கு மியலபினவாபினவெனக சந்திரமதிபாபபானுக்
 கும, அவன் கொழுநவ (அரிசசந்திரன்) பவறயனுக்கும அடி
 மைப்படடாகள். அவரினத்திற படிக்கப்பட்ட இராமன்
 (தனமனைவியை மீட்டுக்கொடுக்கவேண்டிக்)குரங்குகளவயப்
 படடும, சிதை இராவணனவயப்படடும வருந்தினாகள். இன்
 னோ படடபாடுகள் தெய்வத்துக்கெ வெளிச்சம். இவ்விரா
 மன பாயசத்தாறபிறநதவனென்று எல்லா இராமயணங்களுங்
 கூறுகின்றன. இநதபபாயசத்தை யொரு பூதங்கொண்டு வ
 ரது கோசலைக்குக் கொடுத்தது. இதனால், அவருடைய கர்
 பபம ஒரு பூதத்தின யோகமாபைபா லுண்டாகியது என்றும்
 அநதப பூதத்தையே நமதன்பாகிடடிய கௌதபசகூகிதை
 பகவானென்று ஒருகால சொல்லியிருநதாலு மிருக்கலாமெ
 ன்றும் விவேகிகள் தீர்மானிகின்றனா. இவைகளுக்குக கதி
 தேடுவதோடு இவரது விஷ்ணுஸஹஸரநாமம் விஷ்ணுவைக்
 கௌரவித்தது உபசாரவழிகென்றுமறிநது மயக்கொழி
 வாராக.

இதற்குமே லிவர் கம்பராமாயணம்-பாகவதமுதலியன
 இராமனுக்குக் காப்பலாஸாதிகளை வர்ணித்தது யாதென்று
 சங்கித்து, உலகியலை நோக்கி அவ்வாறு கூறியபடியாமென்று

ம், தண்டியாசிரியர் கலலாடர் முதலியோர் மாத்ருகர்ப்பவாஸ
 ஞ் செய்யாத விநாயகர்-சுப்பிரமணியரிருவரையும் பார்வதி
 சேவியார் திருவயிற்றிற் பிறந்ததாகக் கூறியிருப்பதே தமது
 பட்சத்தை நிறுத்து மென்றும் பிரசங்கித்துத் திருப்புகழை
 ன்தார். இதுவு மஸங்கதமாம். கம்பராமாணம இராமனையே
 பிரதிபாதிக்க வெழுந்தது. இதில, இராமன் புகழைக் கூறாம
 ல் அவனது இகழைக் கூறினான கம்பனென்றது ஏற்ற ளமா
 தானமாகாது. இராமன் கோசலைமுகத்திற் பிறந்ததை முடி
 வாக அவன சொல்லியிருப்பானாயின், அத்துடன் காப்பவர்
 ணனை கூறினானென்றசமாதானத்தையு மொருவாறு அங்கீ
 கரிக்கலாம். நமதன்ப ரபிமதப்படிக்கோஸலைமுகத்திற் பிறந
 த்து மெய்யும், அவளது காப்பயொ றிஸம்பநதங்களைப் பெற
 றது பொய்யுமாம். முக்கியமாய்ச் சொல்லவேண்டியது
 மெய். அநத மெய்யை வாயில் போடடுக்கொண்டு (சொல்
 லாமல் விடுத்தது) பொய்யை ஒன்று பத்து நூறுஊப் பெருக்
 கிப் பிரகாசப்படுத்தினான் கம்பனென்றது பதியாமா? இக
 ணைத் தெளியாமல கடவுளியலுக்கு விரோதமாக உலக
 விடலை நோக்கி இராமனபுகழைக் கம்பன் கெடுத்தானென்
 றது இவர் கம்பனை மூடனென்று தூறறியபடியாம். தண்டி-
 கல்லாடா முதலினோர் சிவஸூதுக்கள சரித்திரங் கூற
 வநததிலலை. அவர்களது பிரபநதங்ளறிற் கூறினவெல்லாம்
 ஸ்காந்தாதி முக்யப்பிரமாணங்களைஊடு முரணியவழி
 யெமக்குப் பிரமாணமாகா. அன்றியும் பார்வதியாருக்கு
 விநாயகர் முதலியோரா மக்களென்றது ளர்வஸித்தம். எத்
 தனையவதாரங்கள் அவர்க்குக் கூறினும், எங்குப்பிறந்த
 தாகக் கூறினும் “சத்திதன் வடிவேதண்ணிற்-றடைவிலாஞ்ஞான
 மாகும்” என்ற சிந்தாந்தப்படி ஞானகனமாகிய திருமேனி
 கொண்டெழுந்தருளிய அவ்வம்மையினது மக்களாய் அவர்
 வருவரேயன்றி (இராமன்கோசலைக்கும், திருஷ்ணன் தேவ
 கிக்கும், பாசராமன் ரேணுகைக்கும் பிறந்தப்படி) கண்ட
 கண்டஸ்திரீகளுக்கு மக்களாய்ப்பிறந்து தெய்வவியல்

கெட நில்லா ரென்க. அன்றியும், அம்மையினது அங்கப் பிரத்யங்கங்களில், தூதூதிக்யப் பிரசங்கஞ்செய்தது மிவ ருக்குச் சிவாபராதத்தை விளைத்த துணர்க.

இனியிவர் கூர்மபுராணத்திற் சில பாடல்களை யெழு திக்காட்டி “சூராமபிரானுல் சரபங்க முனிவரும், அயோத்திராட் டேன்சூரரசர்களும், கண்ணபிரானுல் வேதியரும், அவர் பன்னிய ரும், மாலாகாரணம் கஞ்சனும் முத்திரல மெய்தினமை சிவானுபூதிச் செல்வராகிய அதிவீரராமபாண்டியன் திருவாக்கானு முணர்க” என்றுசெருக்கித்தருக்கினா. அதிவீரராமபாண்டியனார் பா டியது கூர்மபுராணத்தின் மொழிபெயர்ப்பு. மூலத்திலிருந்த தைத் தமிழிற் பாடியதேயன்றி அவரது சொந்தக்கருத்து ஒன்றுமில்லை. இவ்வாறு விளக்கவறியாது அவரது சொந்தக் கருத்துப்போல இராமகிருஷ்ணர்களது மோக்ஷகாந்தருத்வ த்தை நமதன்பர் பிரஸ்தாபித்தார். பாண்டியர் பெருமான் இராமகிருஷ்ணர்களை மோக்ஷபிரதாதாக்களாகத் துணிந் திருக்கும் பட்சத்தில் விஷ்ணுவையே அவராசிரயித்து இன் பங் கைகூடப்பெற்றிருப்பர். அப்படி யடைந்திருந்த பட்சத் தில், அவரை நமது பூவபட்சிபார் “சிவானுபூதிச் செல்வா” என்று புகழ்ந்தது மிகையாம்! சிவானுபூதிமாகிய அவரு க்கு முத்திரலங் கைகூடியது அச்சிவபரஞ்சுடராலென்பது திண்ணம். பாண்டியர் பெருமானைச் “சிவானுபூதிமான்” என்று நமதன்பர் பூஷித்தாரன்றோ? அவ்வநுபூதியுடையார்க்குச் சிவப்பேறேயன்றோ இவரொப்பத்தக்கது? அப்படி யொப்பு வாராயின், அதனை முததியென்று இவர் துணிவாரா? அல் லது ஸாமானியமான வொருபதவி யென்று துணிவாரா? உண்மை முததியென்று துணிவாராயின், இதற்கும இராம கிருஷ்ணர்கள் கொடுத்ததாக இவரொப்பிய உண்மை முத்தி க்கும் பேதமென்னை? சிவனும் முத்திகொடுப்பவர் - விஷ் ணுவும் முத்திகொடுப்பவர் என்று இவர் துணிந்து கூறுவா ராயின், சிவன் குரங்காகி மனுஷ்யனாகிய இராமனைச் சுமந்

தானென்றதன் பயன் யாது? விஷ்ணுவே முததிகொடுப்பவர், சிவன் பதமுத்தி கொடுப்பவர். அந்தப் பதமுத்தியையே அதிவீரராமபாண்டியன் அடைந்தானென்று கூறக்கூல் வேறுகதியில்லை. அதனை யாமொப்புவோமா! ஒருக்காலு மொப்போம். இனிக் கூாமபுராணத்தில இராமகிருஷ்ணர்க்களால் முத்தி பெற்றவர்களாகப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவர்கள் பதமுத்தி பெற்றவர்களென்று துணிந்து கூறினமையே பாண்டியா பிரானது உண்மைக்கருகதென்று துணிந்து அடங்குக. விஷ்ணுவுக்குப் பதமுத்தியேயன்றி உண்மை முத்திகொடுக்கும் யோக்யதையின்றெனனுஞ் சைவபட்சத்தை யொருவாறு ரண்டு விளக்கிக் காட்டுவோம்.

இருசமய விளக்கத் தெளிவு.

“ஆகாயந்தனைத்தோல்போற்சுருட்டுமவனேசிவனை
யடையாதென்றும்

போகாவெந்துயாநீங்கிப்பொருத்துவனிற்பத்திலென்ப
புகழ்மேபொய்

யாகாச்சுவேதாச்சுவதரமிதறசென்பகர்வா
யணங்கேந்தான்

கூகாவென்றமுமொழிசிற்சிலகூறிமமுப்பினைநின்
கொடுமையென்னே”

“முருகநெனனல்வீண்கண்டாய்முத்திதரமாட்டானை
முதனூல்காட்டா

தகந்தைமொழிகூறியதா லாவதெவனெங்களறு
பததுமூவ

ரிகபரஙுகடந்தபரமுத்தியையேயெய்தினரிவ்
வியல்புதேரா

துகந்துரைத்தாய்மாலடியாசமுத்திபெற்றாரெனல்பொய்யா
யொழிந்ததே”

“முத்தியெனல்பிறந்திற்குந்துயாகடத்தலெனவேத
முழங்குநின்மால

செத்துதித்தவியல்பாமச்சிறுதெய்வம்பிறந்திவநாச்
செல்வந்தனைப்

பத்தர்தமக்கீயுமெனல்பொய்யாமநின்னாழ்வார்கள்
பாளிலேற்ற

முத்திபதமுத்தியெனவோராய்மெய்ம்முத்திபெற
முடியாதன்றே”

“அரியருளும்பதமுத்திதானுமவன்றனையதிட்டித்
தாலின்மேய

பரணுதவுமன்றியுமால்பங்கயனிந்திரன்வாழ்வும்
பரிந்துபோற்றிக்

கரமமுமானுடையான யருச்சித்தேயெய்தினரக்
கடவுளேமெய்ப்

பரமெனவேதங்கள்பகர்ந்திடுமுத்திதருமவனைப்
பணிவாமன்றே”

என்று கூறிய வாக்கியங்கள் மதன்பருக்குக் கண்ணை
த்திறந்து வழிகாட்டுமென்க. இதுகாறு மிவர் “இருசமய
விளக்கத்தை” நம்பி மோசம்போனவர், இப்போது கல்ல
காலம் பிறந்தததாகையாலின்னுங் கொஞ்ச மிவருக் கெடுத்
திசைப்பாம்.

இவருதகரித்த கூர்மபுரணத்தி லொரு விசேடசரித்
திரமிருக்கின்றது, என்னெனில் பிரகலாதன் அரசு புரிந்
திருக்குங் காலத்தில் தருவாசர் அவனிடம வந்தனர். அவ
னாக்கண்டெழுந்து வழிபடாமல் வாளாவிருந்தனன் இர
ணியகுமாரன். அப்போது அவனைப்பார்த்து உனக்கு விஷ்
ணுவினது தயையிருக்கிற தென்கிற மமதையால் சிவ பக்
தானை நீமதித்திலை போலும். அந்தவிஷ்ணுவைச் சிவபக்த
ரென்று நீயறிந்திலை. சிவபக்தராகிய அவரிடத்தும் உனக்
குத் துவேஷமுண்டாகக்கடவது என்று சபித்து அப்புறம்
போயினர் முனிவர் பெருமான். இந்தப் பைத்தியக்கார
னென்னவோ உளறுகிறு னென்று அப்போது முதாசீ
னமாயிருந்துவிட்டான் பிரகலாதன். பின்பு சிலநாள்கழித்து
முனிவர்சாபமுதிர்ந்தலும் அவ்விராக்கதனுக்கு ஒரு யோ

சீனே பிரந்தது. எங்ஙனமெனின், என்னுடையபிதாவை அநியாயமாய் விஷ்ணு கொன்றுவிட்டான். பிதாவைக்கொன்றவனை நாம் விரும்பிவாழ்வது நீதியா? பிதாத்ரோகியென்று பேரெடுத்து வாழ்வதைக்காட்டிலும் உயிர்தூரத்தல் தகுதியாம். இப்போதேபோய் எனது பிதாவைக்கொன்றவனைக்கொன்று பழிக்குப் பழிவாங்குவேனென்று ஆவேசத்துடனெழுந்துபோய்த் திருப்பாற்கடலையடைந்து விஷ்ணுவைச்சண்டைக்கழைத்தனன். விஷ்ணு மூர்த்தி அதிசயித்து இது சிவனடியாருக்கிழைத்த தீங்கின்பயனுமென்றுணர்ந்து அவனுக்குப் புத்திபுகட்டி அம்முனிவரைச் சரணடைய வுபதேசித்தனர். என்தோடு போர்புரியவஞ்சியோ நீ போக்குக்காட்டிகிறாய் என்று பரிசுசித்துச்சண்டைக்கே அழைத்தனன் அவ்விராக்கதன். அதற்குமேல், முனிவாசாபத்தைத் தெளிந்த விஷ்ணுபகவானெழுந்துவந்து சதுரங்க சேனைகளோடு சண்டைக் கெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனை யெதிர்த்துப்போராடினர். அவன் அவரோடு போராடுமாற்றலிழந்து உதைபட்டுத்திசைதடுமாறி யோடியொளித்துப் பின்வருமாறுயோசித்தனன். நாம் விஷ்ணுவை கம்பியபலன் அவலமாகியது. முனிவர்பெருமானிட்ட சாபத்தைக்கடக்கமுடியாமல் இந்தக் கதியாயினோம். சிவபத்தாரற்றலின் முன்னர் விஷ்ணுபத்தாரற்றல் தலைதூக்காதென்ப தின்றுகண்டோம். இனிச்சிவபெருமானுக்கே நாமாட்டுப்பிழைக்கவேண்டுமென்று துணிந்து முனிவர்பெருமானைத் தேடிச்சென்று பணிந்து அவருபதேசத்தாற் காசியையடைந்து சிவலிங்கபிரதிட்டை செய்து பூசித்துய்ந்தான் என்று பிரகாசப்படுத்திய கூர்மபுராணத்தை மொழிபெயர்த்தருளிய பாண்டியர்பெருமான் விஷ்ணுவை முத்திராதனெனத் துணிந்தாரென்று இவ்வசங்காத்மவாதியார் (பூர்வபட்சியார்) பிரசங்கித்தது நிஷ்பலமாயினதறிக. இதற்குமுன்னர்க் காட்டிய வாமணபுராணம் 'ஸூராயநாநிஸூரி ஶ்ரீபூந்நிசாரத: | ஶக்ஷிபூநாநிஸூரி ஶ்ரீபூந்நிசூரீ' என்று கூறி காராயணத்திராமங்களை யொதுக்கிச்

சிவாதிநாமங்களை யுச்சரித்து ஸாதுக்கருய்யடக்கடவர் என்று பிரகாசப்படுத்தியது. இவற்றையெல்லாம் நமதன்பர் என்குபரியாலோசித்து விபரீதம்விலகிச்சுகிப்பாராக. நிற்க.

இவர் சிவபெருமானுக்குப் பலபிறவீகளுண் டென் டு சாதிக்கத் தொடங்கினார். எங்ஙனமெனின், சுகர்-ஆத்திரி-அசுவத்தாமர்-ஒளரவர் என்பவர்கள் ருத்ராவதாரங்களென்று கருடபுராணங் கூறுகிறதென்றும், அதிற்றானே ஏகாதச ருத்ரருள் விஷ்கம்பன் என்பவர் கிருபாசாரியாராகவும் பத்திரதாமன் என்பவர் சோமதத்திராஜனாகவும் பிறந்ததாக கூறப்பட்டிருக்கிற தென்றும் பிரசங்கித்தனர். அன்றியும், பாரதவெண்பாவில் சிவனானது அவதாரம அசுவத்தாமர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்றும், பாகவதத்தில் அதிரி முனிவருக்குச் சிவன தூர்வாசராகத் தோன்றினானென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றும், சூதபதப்பிரமாணத்தில சிவனுக்குப் பிறப்புண்டென்று சாதிககப்பட்டிருக்கிறதென்றும் நமதன்பராசைதீரப் பேசியொழிந்தார். இந்த ஸந்தாப்பத்தில் அநுமான சிவாவதாரமென்று சாதிப்பதிவருக்குப் பெருமை யாகவும், இவா தேடிய நூல்களிவரை யேமாறறிவிட்டன. வடமொழிப்பாரதத்தில் ஜமதக்னியுஞ் சிவாவதாரமென்று கூறுவதாக வொன்று பிரஸ்தாபித்தா. இந்த ஜமதக்னி மகன் பாசராமன். இதலை, சிவனுக்கு மகன் விஷ்ணுவென்பதே சித்தித்தது. இனி யிவர்காட்டிய பிரமாணங்களில் அத்திரி சிவனென்றார். மீண்டும் அத்திரிமகன் (தூர்வாசர்) சிவனென்றார். இவை புத்தி சுவாதீனமில்லாதவ னெழுத்தேயன்றிச் சுவாதீன புத்தியுடையவனெழுத்தாகாது. இவ ரெவ்வளவெழுதினும்விஷ்ணுவுக்குப் பிறப்பில்லை யென்பதற் காதாரமாயினதில்லை. சிவனுக்குப் பிறப்புண்டாயிருப்பது போலவிஷ்ணுவுக்கும்பிறப்புண்டாயிடுதல் குற்றமாகாதென்று சாதித்ததே இவர் துணிவாயிற்று. சிவனுக்குப் பிறப்புக ளுண்டென்றும், அவை நிர்த்தோஷமாவனவென்றும் யாம்

கௌரவிப்பதாயின, அதனையிவா தழுவித்தலையெடுக்கலாம். சிவனுக்குப் பிறப்புகளிலலையென்றும், பிறப்புண்டாயிருத்தல் ஸாமான்ய ஜீவதருமமென்றுங் கொண்டு பிரவர்த்திக்கு மெமது மதததோடொட்டிப் பின்றொடர்த விவருக்குத் தலையிடியாமென்றுணர்க. இவரே இவரது பிரசங்கத்தில் ஏகாதசருத்ரரூள், விஷ்கம்பன் - பத்திரதாமன் என்பவர்கள் பிறப்பையெடுத்தெழுதினார். இவ்வேகாதசருத்திரர்கள் சிவஸாரூப்யம் பெற்றுச் சிவபாவனை யெய்தினவர்கள். இவர்களைப்போல் சதருத்ரர் - ஸஹஸ்ரருத்ரர் - கோடிருத்ரர் முதலிரோது பிரஸ்தரீபிங்கள் நூல்களிற் கேட்கப்படுகின்றன. திருக்கழுக்குன்றத்தில், ருத்ரகோடியென்றொரு திவ்யாலயமிருக்கின்றது அதுகோடிருத்ரர்கள் சிவாராதனஞ்செய்துய்ந்த பெருமிதமுடையது. ஸ்தாணுருத்ராவிசாலாட்சருத்ரர் முதலிய உருத்திரா பிரஸ்தாபங்கள் பாரதத்திற் கேட்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு எண்ணிறந்த வருத்திரர்கள் கேட்கப்பட்டவிடத்தும், இவர்களையெல்லாம் சிவனென்றே சாஸ்திரங்களுபசரிக்கும் இதற்கு வேறுஸாட்சி வேண்டியதில்லை. திருக்கோயில்களி லெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிலாமூர்த்தங்களைச் சிவஸாரூப்யமெய்தியிருத்தல்கண்டு ஸாக்ஷாத் சிவமென்று யாம் வழிபட்டு இஷ்டஸித்திகளையும்பெற்று வாழ்கிறோம். இவைகள் சிவமாகியும், அல்லவாகியும் விளங்குந்தன்மையே மேற்குறித்த உருத்திரபேதங்களிடத்துங் கொள்ளத்தக்கது. இதனால், நமதன்பர்காட்டிய அவதாரங்கள் சிவஸாரூப்யமெய்திய குணருத்ரர்கள் பரமாயொதுங்கினவென்க. திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய உருத்திரரே பரமசிவமாகாத பெற்றியை மேலே யாம் பிரகாசப்படுத்தினோ மாகையால், நமதன்பர்காட்டிய அவதாரங்களுக்கு அதிஷ்டானமான உருத்திரபேதங்களைப்பற்றிய கவலை எமக்கின்றென்க. இவர்காட்டிய அவதாரங்களில், தூர்வாசர் திரிமூர்த்திகளிற்சேர்ந்த உருத்திராவதாரம். இந்தவருத்திரர் எல்லாவருத்திரர்களிலும் மிகச்சிறந்தவர்.

இவருக்குக் கர்ப்பயோநிஸம்பந்தங்கள் கிடையா. இவரது அவதாரத்தை “ஸ்ரீராமாயணம்” என்னும் வாக்கியத்தால் ஸ்ரீஹரதத்த யோகிகள் தமது சுருதிஸூக்திமாலையில வியந்து துதித்திருக்கின்றனர். அதிநிரி பதனியாகிய அநஸூயாதேவியினது தவத்துக் கிரங்கித் திரிமூர்த்திகளுந் தரிசனநந்தனர். நீவிரமூவரும எனக்குப் புத்திரர்களாக வரக்கடவீரகொன்றுவாங்கேட்ட அவ்வம்மையாருக்கு அப்படியே வருவோமென்று வாக்களித்தனர் மூவரும இவ்வாறு அநுகிரகித்தமறைந்த மூவருள், நடுநின்ற சிவன் அஞ்சலியோடு நின்ற அவளுடைய கூப்பிய கையினின்றொரு சிசுவாக உடனேகீழே குதித்தார். அப்படி குதிக்கிறபோது “தூர்வாஸ” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தனார். உன்னுடைய கர்ப்பத்திலவசித்தமும், யோநிவாயப்பாட்டு வருநலும் எம்மாலியலா அவை தூர்வாஸம் என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தமையால் “தூர்வாஸ” என்று திவ்யநாமம் அவருக்குண்டாயிற்று என்று வெளிப்பட்ட சதநியாத்தந்தைச் சநருகுமார் ஸம்ஹிதையில் “ஸ்ரீராமாயணம்” என்று பிரகாசப்படுத்தி யிருக்கின்றது. இங்கே வந்தவர் குணருத்ரராகையால், இவர் தூரியருத்ரரால் விரிப்பது போதரவே இவரை “ஸ்ரீராம” என்று விளக்கி அமிசாவதாரமென்று போதித்தது ஸ்வல்பாம்சத்துக்குக் கர்ப்பயோநிஸம்பந்தங்களும், ஜகநமரணங்களுங் கிடையாவெனப்பது இசுராலேறப்பட்ட துணராத விஷ்ணுவைப் போலச் சிவனும பிறந்தாரென்று தூர்வாசரை யெடுத்துக் காட்டிய வஸவகாத்வாதம் இத்தோடே தொலைந்த தென்க. பராசரபுராணத்தில, “ஸ்ரீராமாயணம்” என்று என்னும் வாக்கியம் புராணங்களில சிவனுக்குக் கூறிய அபகர்ஷங்கள் குணருத்ரர் பரமெனவும், அவருக்குக் கூறிய உத்கர்ஷங்கள் ஸாக்ஷாத் அவருக்கே யெனவும், விஷ்ணுவுக்குக் கூறிய அபகர்ஷங்கள் அந்த விஷ்ணுவுக்கே யெனவும்,

டவர் சங்கரமூர்த்தியே. இம்மூவரும், பிரமணக்காட்டிலும் விஷ்ணுவும், விஷ்வைக்காட்டிலும் உருத்திரரும் அந்தஸ்திலுயர்ந்தவர்கள். இவர் செய்யுங்காரியங்களில், பிரமணையதிஷ்டித்துச்சிருட்டியையும், விஷ்ணுவையதிஷ்டித்து ஸ்திதியையும் உருத்திரமூர்த்தியேசெய்திடுவா. தமது சங்காரத்தைத் தாமே செய்வர். ஆதிவாரம் - சோமவாரம் - மங்களவாரம் - புதவாரம்-குருவாரம்-சுகரவாரம்-சரிவாரம் என்று வாரங்கள் தனித்தனிப் போவாரியாய்ப் பிரிந்திருப்பதன்றி அந்தந்த வாரங்கள் அவைகளைப் போகவுடைய கிரகங்களால் பிரகாசிப்பதில்லை. ஆதிவாரம் அல்லது ஆதித்யவாரத்தில் ஆதித்தன் றேன்றிப் பிரகாசப்படுத்துகிறான். சோமவாரத்தில் சந்திரன் றேன்றிப் பிரகாசப்படுத்துகிறான்? மங்களவாரத்தில் அங்காரகன் வெளிவந்துலாவி யுபகரிக்கிறான்? இப்படியே மற்றவாரங்களினுங் காண்க, எல்லாவாரங்களிலும் சூரியனொருவனே தோன்றி அவர்கள் மானத்தைக் காப்பதுபோலச் சிருட்டிதிகளிரண்டையுங்கூட ஸம்ஹார கர்த்தாவே செய்து நடைபெறச் செய்கின்றாரென்பது வைதிக ஸித்தாந்திகள் துணிவென்றுணாக. இவ்வுருத்திரருக்கு மேலிட்ட (சதுர்த்த) மூர்த்தியை “ॐ ஸுஹீ ॐ ஸுஹீ ॐ ஸுஹீ ॐ ஸுஹீ” என்று வேதம் பிரதிபாதிக்கின்றது. இத்தரீய சிவமூர்த்தியை நமதன்பெறங்கே யறியப்போகிறா? அவர் சந்திரியிலொன்றுக்கும் பற்றாத விஷ்ணுவைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு அவர் வேஷம்போட்டுக் கூத்தாடும வேஷகோலங்களாகிய இராமகிருஷ்ணாதிகளை அளவுக்ககிகமாக மெச்சி இவர் சிவதூஷணையிலிறங்கிச் சீரழிவது மிகு பரிதாபமென்க.

இவர் விஷ்ணுவின்து பிறப்புகள் பிருகு சாபங்காரணமாகத்தோன்றின வலலவென்றுசமாதானம்கூற வெழுந்தார். இவ்வாறு கிளம்பியவர் “அரிஅரன் அயனாதிவானவர்களில் மூனீவர் கொடுத்த சாபத்தைத் தழுவாது நின்றோர் யாவா” என்று வழக்கி வீழ்ந்தார். இவரது விஷ்ணுவுக்கு மானபங்கம் வராமற்

காத்துக்கொள்வதொழிந்து அந்த விஷ்ணுவைப் பிடித்த சரியின் கையில் பிரமருத்ரர்களுமும் பிடித்துக்கொடுக்கத் தலைப்பட்ட தென்னையோ? உருத்திரமூர்த்தியை யொரு சரியுந் தொடருமாற்றல் வகித்திலதென்க. முதல விஷ்ணுவைச் சாபமணுகு மென்றொபபி யதைப் பின்னா மறுத்து "இறைவனது திருவவதாரங்கள் யாவும் சங்கற்பமாத்திரையானே நிகழ்ந்தனவன்றிச் சாபத்தால்ல" என்று சந்தோஷித்தாரா. இதனைவிளக்கவேண்டி மதஸ்யாதி நான்கு அவதாரங்கள் தாய் வயிற்றில்லாமலும், வாமனாதி ஆறு அவதாரங்கள் தாய் வயிற்றிருந்தும் பிறக்குமாறு முனிவா சாபமோ? என்று கடாயினா. இது ஒரு கேள்வியா? மதஸ்யாதிநான்கு அவதாரங்களில் தாயைத்தேடாமலும், வாமனாதிஆறு அவதாரங்களில் தாயைத்தேடியும் பிறந்துமுல விஷ்ணுவுக்கிச்சையோ? என்று யாம் கடாவுகிறோம். இதற்கென்ன விடை? தாயில்லாத அவதாரங்கள் மிருகங்களும், தாயுள்ள அவதாரங்கள் மனுஷ்யப் பிறவிகளுமாயின. தாயில்லாத கௌரவம் மிருகத்தன்மையாலும், தாயுள்ள அகௌரவம் கர்ப்பயோநிஸம்பந்தங்களாலும் அழிந்தன. இரண்டுவிதமுங் கேட்டுக்கே காரணமாயின துணராமல் நமதன்பர்வாய்திறந்தது தோல்வித்தானத்திலேயே அவரை நிறுத்திய தென்க. இனி மதஸ்யாதிகளுக்கும் தாயில்லையென்று இவரெங்கே கண்டார்? யாதேனுமொரு மீன்-ஆமை - பன்றிகளின் வயிற்றிலேதானிவர் பிறந்திருப்பர். தாய்ப்பன்றியாதிகளு மிவரைப்போலப் பிரஸித்தமாயிருந்தால், இன்ன பன்றி - இன்ன மீன் - இன்ன ஆமை யென்று சுட்டி விவகரிக்கலாம். அநாமதேய ஜடங்களாயிய விஷ்ணுவினது பிறப்பிடங்களை (காப்பயோநி வடிவங்களைப்) பிரகாசப்படுத்தாததுகொண்டு மதஸ்யாதிகளுக்குத் தாயில்லையென்றது அஸத்வாதமாயினதறிக. நரசிங்கனுக்குத் தாய்களுக்கற்றாணென்றறிக. இத்தூண் மிருகாதிகளினுந் தாய்ந்த னூடமாம். இதனாலெல்லாப் பிறப்புகளுந் தாயையிடமாகக்கொண்டு கர்மாதீனமான சாபத்தாற் பிறந்தன வெனலே

இனியிவர் “தசாவதாரம் சாபவயத்ததாயின், ஒன்றொழிந்த பின்னன்றோ மற்ருன்று வருதல்வேண்டும். இறைவன் தீனைப்பின் ஒருநிமிஷத்தில் முனிவர் சாபப்படி பத்து அவதாரத்தையு மெடுப்பினுமெடுப்பன், எடுக்காதொழிப்பினு மொழிப்பன், கிருஷ்ணாவதாரம் சென்ற இந்த ஐயாயிரம் வருடம் வரைக்கும் பத்தாவது அவதாரம் ஏனெடுக்கவில்லை? அவன் சர்வ சக்தனாகிய ஜகதீசனானாலே சாப வசத்தனல்லனென்பது பெறப்பட்டது” என்று முடிவுரை கூறியுப சாத்திரியடைந்தார். சாபங்காரணமாகாமல் இச்சைகாரணமாகிப் பிறவிகளெடுத்ததாயின், ஒரே காலத்திலிருந்த பரசுராம ரகுராமர்கள் கைகோத்து வினையாடி மகிழ்தல் வேண்டும். பரசுராமனை ஸ்ரீராமனுதைத்ததெற்றுக்கு? பரசுராமனுதைப்பட்டது இச்சையோ? சாபமோ? கர்மமோ? விவேகிகள் சொல்லட்டும். ஒன்றிருந்த காலத்திலொன்றிருக்கச் செய்து வினையை மூட்டியதே சாபத்தின் பயனென்றுணர்க. பலராமனும், கிருஷ்ணனுமொத்து வாழ்ந்தார்களா? சுபத்திரையை அர்ஜுனனுக்குத் திருட்டுத்தனமாகக் கிருஷ்ணன் கொடுத்தனுப்பினான். பலராமன் அதை விரோதித்து அர்ஜுனைக கொல்லக் கலப்பையைத் தூக்கிவந்தான். இதற்கிடையில் பலராமகிருஷ்ணர்களுக்கு ஒரு துவீபத்தில் சிவராதனை மஹோத்ஸவ வைபவங்கள் கேட்கப்பட்ட சைவ நலம் அதிக வியப்புடைத்தே! இதனால், விஷ்ணுவையும், அவரது அவதாரங்களையும் கர்மத்தினடியாக வியக்குமெமது கருணாநிதியின் செயலே எவற்றிற்கும் ஆதாரமாய் நின்றவாறறிக. “அரிமீரைக தவதாரச் செயல்கள் யாவு மரன்செயலா மாலறியாதகத்தை கூறல்-திரிவாகு முடல்வால தருண மூப்பின் செயலுயிரின் செயலாகுஞ் செய்தி போலும்-விரிவாமைத் தொழியையுமெம் பிறைவன்ருளே மிகுபடர்க்கை முன்னினைத்தன் மையிலுண் டாக் குந்-தரியாதன் நிராமனுடன் பரசுராமன் சமர்பொருத கதையுலகிற் சாற்றமீரே” என்ற வமுதவாக்கியத்தை நமதன்ப ரினி யேனுந் தரிசித்து இன்பவாழ்வெய்துவாராக.

இனியிவர் “இறைவன் தீனைப்பின் ஒரு நிமிஷத்தில் முனிவர் சாபப்படி பத்து அவதாரத்தையுமெடுப்பினு மெடுப்பன்

எடுக்காதொழியினு மொழிப்பன்” என்றாரன்றோ? இது பெரியவிநதையாம். எடுப்பினுமெடுப்பன் என்றதனால், அவ்வாறெடுத்தல அவ்விறைவன் சமமதவாறாகின்றது. இதற்கு மாறாக நமதன்பா எடுக்காதொழிப்பினு மொழிப்பன் என்றது எனனமதி? எடுப்பினு மெடுப்பென்பதற்கிணங்கவே அவர் பத்துப பிறப்புகளெடுத்தமையால், எடுக்காதொழியினு மொழிப்பெனன்றது அஸத்துரையாயழிந்தது. அவ்விறைவன் பிறத்தற்குச் சாபத்தையங் காரணமாககிவிட்டு “அவாநினைப்பின” எனறு மீண்டும் அவரது நினைவைக் கொண்டுவந்து குறுக்கேநிறுத்துத் தலமபாவிதமாம். அவர் நினைத்தாலும், நினையாவிடடாலும் பிடுகு சாபம் பிடரியைப்பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டுவந்து பல கர்ப்பயோநிகளின் செலுத்திப் பிறக்கச்சொய்யுமென்பதே தீர்மானம். இம்மட்டி லமையாமல் இறைவன் நினைப்பின “ஒரு நிமிஷத்தில்” பிறப்பெனன்றும் சாபங்காரணமாக “கிருஷ்ணவதாரன்” சென்ற இந்த ஐயாயிரம் வருடம் வரைக்கும் பத்தாவதவதாரம் ஏனெடுக்கவில்லை” என்றங் கடாவியதும் நிஷ்பலமாம். வராகம்பிறந்தது வராககலபம் - வாமனன்பிறந்தது வாமனகலபம். இவ்வளவு தூரத்தை யேக்கித் தகாலங்களிற் பிறந்த விஷ்ணுவுக்குக் கிருஷ்ணவதாரங்கழிந்த இந்த ஐயாயிரம் வருஷம் அதிக காலமாயவிடடதாக நமதன்பர் மனஸ்தாபப்பட்டது விசாரணையின் குறைவேயாம். இன்னுமெத்தனை ஐயாயிரவருடம் சென்று பத்தாவது அவதாரமெடுக்க விஷ்ணுவை முனிவர் சாபஞ்செலுத்துமோ அதனையாமறியேம். ஒரு நிமிஷத்திற் பிறவிகளெடுப்பதானாலும், கற்பங்கள் கடந்து பிறவிகளெடுப்பதானாலும் முனிவர் சாபமே முன்னின்று செலுத்துமென்றறிக. இறைவன் இறைவன் என்று நமதன்பர் மாறடித்துக்கொள்ளுகிறார். இறைவனை முனிவர் சாபந்தொடராது. லீலையாயேனும் இறைவன் அதனையெற்று நாடகம்புரியர்ன். “இருவினைக்கு முரியவனூ இப்பிறந்த படுமரியை யிறைவென்ற-சுருதிமுறையிடுமாயி னாமுமரி யாகுமெனச் சொற்றொண்டி

னே” என்று கூர்மாலய தேவாகூறியருளிய திருவாக்கும் நமதனபர்வாய்க்குப பெருமபூட்டாயினதறிக, நிறக.

இவர் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்த சாபம அவரிடமேறாமல கொடுத்தவரையே துன்பப்படுத்தியதென்றும், அதனால்முனிவர் விஷ்ணுவை வெகுகால மாராதித்து அபராதம் நீங்கப்பெற்றதன்மேல விஷ்ணுவானவர் முனிவரைப்பார்த்து லோக ஸமரக்ஷணார்த்தம் உமது சாபத்தை நாமங்கீகரித்து அவதாரங்களெடுக்கீரோமென்று வாக்களித்து, அவ்வாறே யல்தரித்தாரென்று வானமீகம உத்தரகாண்டங் கூறுகிறதென்றும் ஒரு பொய்ப்பிரசங்கஞ்செய்தனா. முனிவாக்கொடுத்த சாப மேறவில்லையென்று இவர் முதல் தடைகூறினும், முடிவில ஏறியதாகவேயன்றோ முடிந்தது? இடையி விவா செய்தது ஜாலவித்தையேயாம. கடைசியிலங்கீகரித்ததுக்கொண்ட விஷ்ணுவானவா முதலிலேதானே ஏனங்கீகரிக்கக்கூடாது? அனபாவாக்கைப்பரிபாவிப்பதானால் இடையில் முனிவரையலக்கணுறச்செய்தல்கூடுமோ? அமமுனிவா விஷ்ணுவுக்கு அனபரானால் அவர் சாபங் கொடுக்கத்துணிந்தது அஸங்கமாம, தனது சாபஞ் செல்லக்கூடிய இடத்தை ஒருவன தெய்வமென்று கோடறானும் எப்படிக்கூடும்? இவ்வஸம்பாவிதங்களுக்கு நமதனபர் கதிகூறமுடியாதாகையாலும், “ஜானகியைக் கொண்டது மோசாபத்தாலமமாண” என்று இவா மெச்சிய பிள்ளைப்பெருமானையங்காரே பாடினமையாலும், இவா பிரஸ்தாபிக்க வானமீகம உத்தரகாண்டம இவரிஷ்டமபோற கூறியதன்றாகையாலும் இவர்செய்த பிரசங்கம யாவும் ஊஷ்டபூமியிறசெய்த திருவியாயிற்றெனவறிக.

நமதனப ரிதனை யிவ்வளவினிற்றுத்திப பழையகடையைக் கொஞ்சம் பரப்பிக்கொண்டார். என்னெனின, இரா மோபிஷித்தில், “ஏ உருத்திரமூர்த்தி! நீயே வாயுபுத்திரனா

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம. அள

அவதரித்து நமது ஏழாவது அவதாரத்துக்குத் தூதனாகவும், தொண்டனாகவும், அமைச்சனாகவும், வாகனமாகவும் எப்பொழுது மிருக்கக் கடவாய். நாம் உனக்கு நவவியாகரண பண்டிததவமும், விசுவரூபமும், கல்பாந்தத்தில் அமிரதத்தமும் கொடுக்கிறோம்” என்று சிவனைப் பார்த்து விஷ்ணுசொன்னதாக விரிவுரை கூறியதன்றியும், தாரகோபநிஷத்தில “ஸ்ரீராமஷ்டாட்சரங்களுக்கு அதிதேய்வங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் மகாராக்ஷரத்துக்குச் சிவாவதாரமாகிய அநுமான் அதிதேவதையென்று இரண்டிடத்திற கூறப்பட்டனன்” என்றும் பிரசங்கித்துத் திருபதியை நதார். சந்திரனிடத்தில் முயற்கறை யுண்டென்று பெரியோர கூறுவர். அதற்கு இவாகாடடிய இரண்டுபநிஷத்துக்களும் இரண்டு கொம்புகளாம். இவ்விரண்டில் முதற்கொம்புக்குக் கோவிந்தாசாரி யென்பவா தங்கப்பூண்கட்டி விநோதசாலையில் வேடிக்கைபார்க்க வைத்தாராம் அதாவது ஷெ யுபநிஷத்தை இவரது சுவடியின கடைசியிலசோதது அச்சிடச்செய்தவர் அவராம். அவராயினும், இவராயினும், எவராயினும் பொய்யுரைபுனைந்து முன்னுக்குவருதலகடுமோ? நூற்றிறட்டுபநிஷத்துக் கோவையில் படிக்கப்படாத இவ்வுபநிஷத்துக்களை நமகனப ரினியேனுந் திலதாபபணமபண்ணி இன்புறக் கடவர்.

இனிக கோவிந்தாசாரி யுபநிஷத்திலுள்ள கோணலைச் சிறிதெடுத்திசைப்பாரம். விஷ்ணுவானவா சிவனேநோக்கி நீ எனது ஏழாவது தாரத்தில் தூதனாகவும், ஸேவகனாகவும், வாகனமாகவும் குரங்குரூபமாகப்பிறந்துழலக்கடவாய என்று பணித்தாரென்று கூறியது சாலவழகுடைத்தது. எனது ஏழாவது தாரத்தில் என்று பிரஸதாபிதத்தமையால் ஒரு அவதாரமுமெடுப்பதன் முன்ன ரிந்தக் கட்டளை பிறந்ததாக எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது முந்திய ஆறு அவதாரத்திலும் சிவனது சகாயம வேண்டியதில்லைபோலும். அப்படி வரக்கூடிய தூதனைக் குரங்காயவர ஏனோ விரும்பவேண்டுமெ? ஏழாவது அவதாரம் மனுஷ்யரூபம். தனக்குச் சத்ரு

அபி சித்தாந்தஞானபோதம்.

வோ இராக்கூஸன். தான் விருமபத்தக்க தூதன் அலலது அமைச்சன் மனுஷ்யனாகவாவது, இராக்கூஸனாகவாவது அமைத்திடலே ஸங்கமம். இந்நி நியதிக்குமாறாகவெழுந்த விஷ்ணுவின் தூதராகுப்பிடி சாலச் சிரிப்புடைத்தது. இதற்கு மேல விஷ்ணுவானவா சிவனுக்கிடட வேலைகளை “நீ எப்போதுச் செய்துகொண்டிருக்கக் கடவாய்” என்று விதித்ததாகவுந் தெரியவருகின்றது. இராமன் சலத்தில் (சரயூநதியில்) விழந்துமாண்டான். அவன் மனைவி மண்ணில் (பூமியின்கீழ்) படிந்த மடிகதாள். இவர்களுடைய தூதன் - சேவகன் - அமைச்சன்-வாகனம் என்று சொல்லத்தக்க அநுமான் (நந்தியதுக்ரம் பெற்றதனால்) சிரஞ்சீவியாய் இன்றுமிருக்கிறான். இவன் இராமனுக்கு எப்போதுந் தூதுவகைவும், ஸேவகனாகவும், அமைச்சனாகவும், வாகனமாகவுமிருந்து ஏவலசெய்வதைக் கோவிந்தாசாரியுபநிஷத்துக் காட்டவேண்டியது. அவ்வுபநிஷத்தைக் கையிலே பிடித்துவந்த பூர்பபட்சியாவது இராமனை யுண்டுபண்ணி அநுமான் பக்கலவிடவேண்டியது. தூதராகுக்ஷேமமாயிருக்கிறபோது இராமன்மாண்டது அதிகபரிதாபமென்க. தூதராகுக்ஷேமமாயிருப்பதற்கு நமதன்பர் காரணமறிபார். ஏனைய வைஷ்ணவருமறியார்கள். இந்தக் தூதராகு ஒரு (சிவருபமபெற) உருத்திராவதாரமாகையால் சாகாது. உருத்திரவடிவமெய்திய எத்தனைகோடி ஜீவர்களும் நாசமுறார்கள். இந்தச் சிரஞ்சீவியை இராமாயணயுத்தம் முடியும்பொருட்டுச் சிவனா தந்தருளியதுபோலப் பாரதயுத்தம் முடியும்பொருட்டு மற்றொரு சிரஞ்சீவியை (அகவத்தாமாவை) உருத்திராம்ச மெய்தினவனாகத் தந்தருளின சுவ்வம்பெருமா னென்றுணாக. தசாவதாரங்களும் ஜீவம் என்று வாகிட்டுவருந்தும் வாகியார் எந்த அவதாரத்தையாவது சாகாமல் நிலைக்கப்பார்த்தாரா? துஷ்டர்களைச் சிவந்த மூர்த்தங்கள் அந்தத் துஷ்டர்கள் செத்ததுபோல

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம் அக

(அப்போதில்லாவிடினும்) பின்னர்ச்செத்தது கர்மாதினமுடையனவென்றதையே ருகப்படுத்தியது. இராவணனுஞ்செத்தான் இராமனுஞ்செத்தான் என்றது அதிகானமன்றோ? கம்ஸனுஞ்செத்தான் கண்ணனுஞ்செத்தான் என்றது ஸாதுக்கள் மனசுக்கு அதிகக் கஷ்டமன்றோ? இந்தத் துஷ்டர்களைச் சிகழித்த விஷ்ணுவதாரங்களைக் கர்வபங்கப்படுத்தவந்த விராயகர் - ஸ்கந்தர்-வீரபத்திரர்-பைரவர் முதலிய சிவபராக்ரம விகரகங்கள்பேரில ஒரு தோஷாரோபிதமுண்டா? இவை சிவனாது நித்யமனகள விகரகங்களாம். இவ்வண்மைதேராது நமதன்பா ஐச்சவாதம்பேசி நைச்சிகம்பண்ணுவது ஏச்சவாதமாகவே முடிந்ததறிக.

இவரிததோடே நிலலாமல் அநாமானுகரு நவவியாகரண பண்டிததவம - விசுவரூபம் - அந்தத்திலமிர்த்தவங்களை விஷ்ணுபகவான் பிரஸாதிபபதாகக கோவிந்தாசாரியுநிஷத்தக்கூறியதை மெடுத்திசைத்தாரன்றோ? இதையுஞ் சிறிது விசாரித்து ஒழுங்குபடுத்தவாம். இந்த வியாகரணபேசும் இராமன்செய்தானா? விஷ்ணுவே யுள்ளிருந்துணர்த்தினாரா? அல்லது வேறு யாரைக்கொண்டாவது செய்வித்தாரா? இவ்வுபதேசம (பகவத சீதை சணடை ஸமபிரமத்தில நடந்தது போல) இராமராக்ஷஸ யுத்தகாலத்தில் நடந்ததா? சீதையை மீட்டுகொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்த சாவதானத்தில நடந்ததா? அந்த வுபதேசத்தால் அவனுக்கு என்னலாபம்? அவன் யாதேனும் வியாகரண சந்திரிகை தன்பேர் விளங்கச் செய்தானா? நமது இலக்குமணப்பிள்ளை தமக்குக கொஞ்சமில்லக்கணந்தெரிந்த மாத்திரத்தானே இரண்டுபிரபந்தஞ் செய்து குரங்குக்கு முன்னே யொன்றும், இராமனுக்கு முன்னே யொன்றும் போட்டு மகிழ்வாரானால் ஒன்பது வியாகரணங்களை யொக்கப்படித்த குரங்கு வீரன் கம்மாவிருக்க

முடியுமா ? குரங்கு யானடுஞ் சும்மாவிராது. இந்தக் குரங்கு சிவனைப்பது பூர்வபட்சிகள் மதம். சிவனையோ “ சீக்ரஃசு ஸ்ஹிஸ்தீ ” என்று கூறி, யாவரும் ஞானத்தின்பொருட்டுச் சிவனை யாசிரயிக்கவேண்டியது என்று அன்னோர் கொண்டாடுவர். பிறருக்கு ஞானத்தைப் பிரஸாதிக்கத் தக்க (சிவாவதாரமான) குரங்குக்கு வியாகரணோபதேசம் பரிசாசனதை வினைகத தடையென்னோ ? இதற்கு மேற் போந்த விசுவரூபம் கோவிந்தாசாரி யுபநிஷத்தில் அதுமானுக்கு ஆரததுகமென்று கூறியிருக்கிறது மது பூர்வபட்சியார்தமது பிரசங்கித்தி லோமூலையில் அதுமான் வாயுரினது அமிசத்தால் வேந்ததையும், உருத்திராமிசத்தால் விசுவரூபத்தையும் பிற்புறென்று கூறியதை அவ்வுபநிஷதது உபசத்தது நள்ளுகிறது அல்லது அவ்வுபநிஷததை மதனபா வாதம் உபசத்த தளஞுகிறது என்று பிறா சொல்லக்கடவிலை. நகசயமிசம அல்லது அதுக்காம பெற்ற அதுமானுக்கு ஸாவஞானமும், விசுவரூபமும், அம்ரு தத்வமும் ஸித்திப்பது ஸித்தமாயகையால் பூர்வபட்சியாரது கல்பித்தாபநிஷததுக கலிகலமஷாநதகார யுபநிஷததாயினது சத்தியமென்றிக. வரிககிற பெருகும். நிறக.

இவர் ஸ்காந்தாந்தாககத ஸநற்குமார ஸமஹிதை யொன்றும், ஸ்காந்த பஹிர்க்கத ஸநதகுமார ஸமஹிதையொன்றும் பிரமாணங்களாகத்தேடி மீண்டு குரங்கு விஷயத்திலி ரங்கினா. முதல, அநதாக்கத ஸமஹிதையில் சிவன தேவர் களைக்காக்கி நான் அதுமானாய்த தோன்றி இராமதூதரையும், இராமஸேவகரையும், இராமவாஹனமாயுமிருந்து இராவண திகளை யழித்து உங்களை ரக்ஷிக்கிறென்று வாகுகளித்ததாயும், இரண்டாவது பஹிர்க்கத ஸமஹிதையில் பிரமன் சிவனை நோக்கி நீ அதுமானாய்த தோன்றி இராமனுக்குச் சகாயமாயிருந்து தேவர்களை ரக்ஷிக்கக்கடவா யென்று கூறு

தலும், அதற்கிசைந்து நான ஸர்வ ஜாக்ரதையாயிருந்து இராமகாரியங்களை நடத்தவேனென்று சிவனொப்புக்கொண்டதாயும் நமதனபா மகிழ்ந்து வெளியிட்டதை நிர்மூடனும் மதியான். விஷ்ணுவே சிவனை நோக்கி நீ அநுமானுகபபிறந்து எனக்குத் தூதுவனாயும், சேவகனாயும், அமைச்சனாயும், வாகனமாயுமிருந்து ஊழிபஞ்செய்யக் கடவாய் என்று பணித்ததாக நமதனபா மேல் கூறியதற்குத் துணைக் கையொப்பங்களாக இங்கே சிவனையும், பிரமனையும் ஸாக்ஷிபோட்டுகொண்டார். ஸ்காந்த பஹிசுகத் ஸமஹிதையைப்பற்றி எமக்காவசியகமிலை. ஸ்காந்தாசுகத் ஸமஹிதை எமது (சைவர்களது) தஸ்தாவேஜாகவேணும். ஸ்காந்தம சிவபுராணம பத்தினுட சிறந்து விளங்குவது. இஃது லக்ஷணங்கிரந்த முடையது. இதிலடங்கிய ஸமஹிதையினால் ஸந்தருமார ஸமஹிதையொன்று. இரத்த சைவ ஸமஹிதையில் சிவநிதை கிடந்ததாக நியாயவாயு கடந்த கூறிப் விவரது வார்த்தைக்கு டாங்கினோ கனமுண்டாடும்? இவா தேடிய பஹிசுகத் ஸமஹிதையைப்போல ஆவரது அந்தாசுகத் ஸமஹிதையை யாம் (பஹிசுகத் ஸமஹிதையென்று) தள்ளிவிடுதலே நியாயவாதிகள் சடையில் மணந்தத்தக்கதென்க. இந்தப் பிரமாணங்களோ டினமாகத்தக்க (வழுவழராமாயணம்) யாக்யவகையராமாயணம் (குழகுழராமாயணம்) பிருகதராமாயணம்(லபலபராமாயணம்)ஹராவ்ஷ்டராமாயணம் (சளசளராமாயணம்) தெலுங்கு ராமாயணம் இவைகளைத்தேடி "பலவுமி தினரூல ஒரு அவிழசட்டாதா" என்பதற்கிணங்கச் சிவனைக் குரங்காக விளக்கிக் கும்மாளம் போட்டுக் கூத்தாடினார். இலக்குமணப்பிள்ளை ராமாயணம்-துரைசாமிமூப்பனு ரிராமாயணங்கடோன்றிச் சீவிப்பதற்கதிகமாக இவா தேடிய குபபைராமாயணங்களை வான்மீகம் படித்தவர்கள் மதித்துப் பிரஸ்தாபியாரென்க. கம்பராமாயணமே காலைக்கிளப்பிக்கொள்ளும்போது இந்த வமபுராமா

யணங்கள் வரிசைபெற்று வாழ்வதெங்கே? இடையில் அவர் பட்டதும் படாததுமாகப் பிரஸ்தாபித்த வாயுபுராணம் சிவபராக்ரமங்களைக் கூறுவது. இதிற் குரங்குச்சேட்டை கிடையாதென்றொழிக. இதற்குமேல் கம்பனது (வாதசேயைப்) “புராரிமறியானே வாதசேய்” என்ற துண்டை வாயிற் கெளவிக்ஷாண்டு வந்து எமக்கு மீண்டுமிவர் புதுமைகாட்டுகிறார். இதற்கினமானதும், (கிலுஷ்ட கல்பனத்தால்) இதற்கினப்படுசதக கூடியதுமாகிய வேறு இரண்டொருபாடல்களையுந் தேடிவந்து வெளிச்சங் காட்டினார். பின்னவையெல்லாம வாதசேயி லந்தாக்கதமாகையால், “வாதசேய்” வாதசசேய் என்று இலக்கணநிதியேற்று நிலிபெறத்தக்க சமயத்தில் அதனோடு கூண்டோடே தொலையுமென்க. வாதசசேய், வாதசேயென்றாகியது தொகுத்தல் விகாரமென்பார் போலும். கவிச்சகரவர்த்தி பாடலில் விகாரங்காணுகல் கூடாதகாரியம். பிசகாயப் பாடிவிட்டு, பின்னரதற்கு ஸமாதானந்தேடுதல கௌரவக் குறைவெனவறிக. “புராரிமறியானே வாயுபுத்திரனென்ற” என்றெழுதினால் ஸாதுவாகுமே. அது கம்பர் பாடியதாயிருந்தால், சரியாய்த் தானிருக்கும். அவரது மானங்கெட உரரோ வொரு(வமபன)பாஞ்சராத்திரி திருத்திவைத்ததாகையால், அதன் கேடினைத்தென ய்ண்டறிவித்ததாயிற்றென்க. இவரித்தோடே கம்பனைத் தொலைத்துச் சீகாழி அருணாசலக கவிராயரைத் துணைதேடிச் சற்று இளைப்பாறினார். இவருக்கு யாம் ஸாதுவாகவே பதிலளிக்கிறோம்.

இவரது கவிராயர் “அதிகமான குத்ரனங்கிசனறமலேன்” என்று பாடியதால், அதுமான் சிவனென்று சித்தித்தது என்றும், அவர் அறமார் பிள்ளைத்தமிழ்பாடியதில் அனுமானிச்சிவனென்று வினக்கினாரென்றும் புகழ்ந்தார். கவிராயர் “அதிகமான குத்ரனங்கிசனறமலேன்” என்றாராயன்றி “அதிக

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம் கூட

மாணருக்ரணதமனாகத் தோன்றி' என்று கூறவில்லை, "அதிகமான ருத்ரன்" என்றமையால், பரமாத்மா ருத்ரனென்று அவர் கொண்டதுணிபு வெளிப்பட்டது. அவர் பிறவாதவராகையால், அவரது அங்கிசன் (அதுக்கரகதைப் பெற்றவொருவன்) அதுமசீலனென்று தெரிவித்தனா. இந்தப்பிரசங்கத்தால் நமதன்பருக்குண்டான ஸாதகம் யாது? இவரோ அதுமான் சிவனது பூரணமிசம பூரணமிசம் என்று பொங்கி வழிகின்றவா. இவரது பூரணக்குரங்கை அமிசகட்ககதாற்கவிராயர் சேதித்துவைத்தாராகையால், இவரது எண்ணத்துக்குக் கவிராயா பாடல் விகாதம்பண்ணியதாகவே முடிந்தது. பிள்ளைத்தமிழு மிதனோடுதானே யிப்பபடொதுங்கியவாறறிக. இந்தக்கவிராயா அதுமான் சிவனானென்றதைப் (புத்திசாலிகள் தெளியும்பொருட்டு) பின்வாககாலும் இனிது பிரகாசப்படுத்தினா. அதுமான் சஞ்சீவி பர்வதங்கொண்டு வரப்போன ஸந்தர்ப்பத்திலு ஸ்ரீ கைலாசத்தைநெருங்கியவனைச்சுடடி ஸ்ரீபாவதிபாருக்கு ஸ்வாமி காட்டியதாகவும் அப்போது அவன் ஸ்சுவாமியைத்துதிக்கது அப்பாறசென்றதாகவும் "தலங்கும் வெள்ளியங்கையேசன - உமைக்குக் கையாலே - வாயவின சுதனிவனென்று காட்ட, அவரைத்ததிசெய்தப்பாலே" சென்றானென்னும் பகுதியால் நன்கு விளக்கினர். "வாதசேய்" என்று கம்பனவாக்கு இழுக்கடைந்ததுபோல காமல "வாயின் சுதன்" என்று இவாவாகருசு செழித்தோங்கியதறிக. அம்மையிடம வாயுசுதனைப பிரஸ்தாபித்தபகவான் எமது அமிசமாகிய அதுமான் என்று ஏன்சொல்லவில்லை? அவ்வதுமான் தானாகியசிவனை ஏன்துதிசெய்து போயினன்? கம்பராமாயணக்கடலைக் கரைகண்டவராகப் பூர்வப்பட்சிவமுத்திய சீகாழிக்கவிராயர் கம்பன் கூற்றாகாத "ருத்ரன்சிசன தமசீலன்" என்ற (தனது) சித்தரந்தத்தை நாட்டி நமதன்பருக்குத் துக்கத்தை பூட்டியவாரென்னை? இந்தக்கவிராயர்

இராமநாடகமாத்திரமேயன்றி வேறுதூல்களுஞ் செய்திருக்கின்றனர். அவற்றுள், தமது ஸ்வரூபத்திரமாகிய சீகாழித் தலபுராணமொன்று. இந்தப்புராணத்தில, “பிறந்தி றந்தழல் தெய்வமாம் பிணங்களைப் பாடி-பறந்து றந்தலை தொழிந்தனையும் பெருங் காழி - சிறந்த மான்மியம பாடெனச் சிதம்பர முனிவன் - அறைந்த சொற்கொடு சொறறன என்பினு லிதையே” எனனுமிந்தத் திருவாக்கால இராமனையே பிறந்திறக்குற தெய்வப்பிணமென்று வெளிப்படுத்தினா இராமனையே திண்டாட்டத்தில விடமிருக்குகபோது அநுமானே அவா மதித்தாரெனல யாங்ஙனம்? இராமநாடகம பாடிய தோஷத்தை கவிராயா பரிகரித்துக்கொண்டமையால், ஸ்ரீ கைலாசபரமபரைத் தருமபுர ஆதீனம் ஸ்ரீ சிதம்பரநாதமுனிவருக்கு அடிமை பூண்ட அவருக்கு விஷ்ணுபாதவபுத்தி யாண்டுமுண்டாயினதின் மெனவறிந்திடுக. “இனைய காதையீன் டியம்பவும் வல்லனே தருமை-முனைவனையுசால் சிதம்பர நாதமா முனிவன் - ஷீனயு மாரிய மொழிவழி யருந்தமிழ் வகையால் - எனைவி னம்புகென்றேரதலு மிது துணித் தன்னயான” எனனுந் திருவாக்கால, சைவசித்தாந்த சிகாமணிபாய விளங்கினா சுவிராயரென்று தெற்றென விளங்கியது. விரிக்கிறபெருகு. நிற்க

நமதன்பர் சைவ பரமசாரியா நூலகொண்டு அநுமான் சிவனென்று தாபித்ததாக மகிழ்ந்தாரா. எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமத அருணகிரிநாதரூபிய திருப்புகழில் ‘சுருவடைந்த’ என்னும் பாடலில் “கெடுகேளன-எரியெனன்று மைப்பற்றுசுண்ட னனுமென்று மொப்பற்றவண்ட - ரெவருமிந்தவாக்கதது வந்தி” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றும், இதனை யநுஸரித்தே அனந்தபாரதியாரென்பவர் தாமியற்றிய இராமாயணத்திருப்புகழில் அநுமான் சிவாம்சமென்று கூறினரென்றும், இந்த

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். கூடு

வுண்மைகெடுமாறு மழவை மகாலிங்கசையரும், புஷ்பரத செடடியாரும் ஷெ பாடத்தைத் திருத்தினார்களென்றும், அவ்வாறு திருத்தியும் அவர்கள் திருத்திய பாடங்கள் சந்தச் சிதைவுகொண்டு விளங்குவதால் அன்றோது மனோரத மீடேறவில்லையென்றும் கைகொட்டிச் சிரித்து மகிழ்ந்தார். ராண்டிவரது சிரிப்பு அழகையாய்ப் போகும்படி எமதுண் மையைச் சிறிது பிரகாசப்படுத்தவாம.

இவ்வெடுத்துக்கூட்டிய “மைபற்றுகண்ட னனுமென்றும்” எனனும பாடம எந்த ஆதீனத்து ஏட்டுப் பிரதியிலுள்ளது? அல்லது எந்த பூரவீக சைவவிதவான்களிட மிருந்த பிரதியைப்பார்த்து எழுதியது? அல்லது எந்தப் பெரிய பண்டிதர் வெளியிட அச்சுபுத்தக்கத்திலிருந்து எடுத்தெழுதியது? இதற்கொரு கதிகாட்டாம விவரெழுதிக்கூட்டிய பாடம (அதுமானமேல ஆணை) முககாலுந் தப்புபாடமேயாம். எடுத்தகூட்டொன்றுமில்லி இவா கீறிவைத்தது சபையேற மாட்டாதென வறிந்திலாபோலும். இவா பிரஸ்தாபித்த பாரதியார இராமாயணத்திருப்புசுழி பாடியபோது இராமாயணத்தை யதுஸரிக்க வேண்டியது கடமை. அப்படிக்கின்றித் திருப்புழையதுஸரித்தாரெனல யாங்ஙனம்? அந்தப் பாரதியார நான அருணகிரியார திருப்புசுழையதுஸரித்து இதனைப் பாடினேன் என்று யாதேனுஞ் சொன்னாரா? வீணப்பாதத்தைப் பாரதியாரமேல் லற்றிக் களித்தது அவரைத் தூற்றியதாகவே முடிந்தது. ஒருகால அவர் சிவனே அதுமான் என்று பாடியிருந்தால அது வான்மீகத்தாலுதை யுண்டு அழியுந் தன்மையாய்க் கேடுகுழப பெறுமென்க. “திருப்புசுழி” என்பது “சுருப்புசுழைக்கேட்குமோ காணமில்வீரன் திருப்புசுழைக்கேட்குஞ் செவ்” என்ற திருவாக்கானு மறிந்தி

மக. பாரதியார் திருப்புகழோடு லபபைத திருப்புகழோன்று உலகில வழங்கிவருகின்றது. இந்தத்திருப்புகழ்கள ரூபியால் வெளிவரத்தக்க யோக்யதை பெறாதனவாம். யோகத்தினால் ஒருவாறு அந்நந்த நூலகளை அபிமானித்தவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளலாம். எமது (அருட்டலைவா) அருணகிரியார் திருப்புகழோன்றே யோகத்தினாலும், ரூபியினாலும் “ திருப்புகழ்” என்று சிறந்தது விளங்குவதை மறுப்பா ரொருவருமில்லை யென வறிக. ஒருவன புத்தகக்கடைக்குச் சென்று திருப்புகழ் வேண்டுமென்று கேட்டால், கடைக்காரன அருணகிரிநாதர் திருப்புகழையே எடுத்தாக் காட்டுவன வேறு எந்தத் திருப்புகழையும் அவன தனது நினைவிலே கொள்ளான இன்ன பாரதியார் திருப்புகழ் - இன்னலபபைத திருப்புகழ் என்று சுட்டிக்கேட்டால் அவை உண்டு அல்லது இல்லையென்று பதிலகூறுவன இவ்வுண்மை தெரிந்தது ரூபிய திருப்புகழைக் கைகொள்ளும் பெரியோர் அததிருப்புகழாசிரியராகிய (எமதுசுவாமிகள்) அருணகிரிநாதர் மைப்பறிகண்டனனுமன்” என்று சிவநிரதை தோன்றாக கூறினாரென்பதை யாங்கனினே சொல்லுவா? சிவனே அப்பாள் என்றது அவருக்கு அங்கிராமாயின; சிவனா பாரதியார் வல்லாரென்பது அவரது துணிவாக வேண்டும. அப்பாள் சங்கால, “காமயில வீரன்” வெறுமபுகழினனாகவே பெறு சகதச்சக்கவனாவன. சிவன் அநாமான என்று அவர் பாடின நாம அவருக்குச் சிவபரதவ்வுண்மையே சிறந்ததெனின. உண்மை இதுவென்று தெரிந்தும் நடுநிலைநாடாமல் சிவனையும், அவரது மனைவிமக்களையும் வந்தித்துச் சைவநலம பேணிநின்ற குற்றம் அவாமேலேறிக் கூத்தாமு. இன்னு மித்தகைய பல அஸபயங்களுக்கிடஞ் செய்வதாகிய பூவ பட்சியினது (திருப்புகழ்ப) பிரசங்கம தூர்த்தப்பிரசங்கமா யொதுக்கத்தக்கதெனலே அமைவுடைத்து.

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௯௭

மேல் நியாயங்களால் இவரது தப்புப்பாடத்தைத் தொலைத்தோமாகையால், சைவர்கள் உண்மையைத் திருத்தினார்களென்ற இவரது அசட்டுரையையும் அடியோடே தொலைச்செய்வாமென்க. இவாகாட்டிய மகாலிங்கையர்-புஷ்பரதசெட்டியார் என்னும் இருவரே யன்றிப் பின்னுந் திருப்புகழை அச்சிட்ட பெரிய வித்வான்களாகிய திருப்பா திரிப்புலியூ-சிவசிதம்பரமுதலியார், அவரைச்சோந்த வடக்குப்பட்டு—த. சுப்பிரமணியபிள்ளை இவர்களும் இவரது தப்புப்பாடத்தைக்கறறு வெளிவந்தாரிலலை. இவர்கள் நிஷ்பக்ஷபாதிக்கென்ற சத்தியத்தை ஈண்டு விளக்கிக்காட்டுகிறோம்.

மகாலிங்கையர்

“ நெடுநீலன எரியதென்று மருத்திற் சிறந்தவனுமன்”

என்றுதிருத்தினாரெனவும்,

புஷ்பரதசெட்டியார்

“ நெடுநீலன்—எரியனும மருத்துச் சிறந்தவனுமன்”

என்றுதிருத்தினாரெனவும்,

அவ்வண்ணந் திருத்தினோ தாம திருத்திக் கொண்டவைசந்தச்சிதைவால் அழிந்தமையை நோக்கலாபோலும் எனவும் நமதன்பா பழிமொழிகூறிய பாழ்த்தமொழிக்குயாம் இனித்தக்க பரிசளிப்பாம். மேற்கூறிய சைவபண்டிதர்கள் எப்படியிருந்த மூலபாடத்தை தமதிஷ்டம்போற் திருத்தினார்கள்? இவரது சுத்தபாடத்தை முன்ன ரெழுதிக்காட்டி, பின்னர் அது திருத்தப்பட்ட அசுத்தநிலையை யெவர்க்கும் விளங்கக்காட்டுத லாவசியம. அவ்வாறு செய்வ தொழிந்து “ திருத்தினார்கள்-திருத்தினார்கள்” என்ற திருத்தியில்லாத வார்த்தை சிரித் தொதுக்கப்பெற்றவாறறிக. முதல் இவர் பாரதியாருக்கு ஆதாரமென்று காட்டியபாடத்தில் “மைப்பற்றுக்கண்டனனுமன்” என்றதே சுத்தநிலையென்றும், அது “ மருத்திற் சிறந்தவனுமன்-மருத்துச் சிறந்தவனுமன்” என்று திருத்தப்பட்டமையே அசுத்தநிலையென்றும் ஒரு

கால் சமாதானம் பிறக்கலாம். இந்தச் சமாதானம் நிலைக்காதவகையை முன்னரே யாமெடுத்ததுக்காட்டி அலசியுள்ளேமாகையால், இனி வேறுகதிகூறியே பிழைக்கவேண்டியது. இவருக்குத் தேறத்தக்க வேறுகதியாது? பகரீந்தோன் பாதசேவை பண்ணிக் கிடத்தலே இவருக்கு முடிவில் பிராப்தமாகத்தக்க உயர்கதியாம்.

இவர் பாரதியார் தேடியதாக வொப்பிய பாடத்துக்கு வேறானதெல்லாம் திருத்தியபாடம என்று கூறுபவசாகையால், சிவசிதம்பரமுதலியாரும், வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளையுஞ்சேர்ந்து அச்சிட்டபுத்தகத்தில் “நெடுநிலை-எரியதென்றம்-ருத்தர்சிறந்தவனுமன்” என்று வெளியிட்டிருப்பதையும் திருத்தியதென்றே கொண்டு தள்ளவேண்டியது. அங்கனஞ் செய்திலா. எதனால்? “ருதர் சிறந்தவனுமன்” என்று அவாபதித்தது “மைப்பற்று கண்டனனுமன்” என்றதனோடு கருதது வகையால் விரோதியாயையால். அவ்வளவேயன்றிப் பாடபேதம ஒன்றைப்பொன்று சீறுவதால், இரண்டிலொன்று தேறவேண்டியது. இரண்டி லெதுதோந்தாலும், சிவன் அதுமான என்றது நிலைக்குமேயெனின், பொருளறிந்தாரமாட்டு நிலைக்காது. பொருளறிந்தார்மாட்டு நிலைக்குமபாடநதான யாதெனின், “ருதர் சிறந்தவனுமன்” என்ற பாடமேயாம். மற்றது (மைப்பற்று கண்டனனுமன் என்றது) வேறறதே யாமென்றுணர்க. அதனை யுணராதவேண்டுமெனின், இவ்வொருபாடமேயன்றிச் சைவர் வெளியிட்டிருக்கும் ஏனையபாடங்களை யு மொருசேரத்திரட்டிக்காட்டி எமதுண்மையை நிறுத்துவாம்.

“எரியதென்றம்-ருத்தர்சிறந்த”

“எரியனும்-ருத்துச்சிறந்த”

“எரியதென்றம்-ருதர்சிறந்த”

என்னு மிந்தமுன்று பாடங்களும் பொருள்விளங்காமையால் கோர்ந்த (எழுத்துப் பிறழ்வினாலாய) பாடங்களாம்,

கூர்ந்து நோக்கினார்க்கு அந்தப்பாடங்களை யொவ்வுமாறு அமைத்துக்கோடல சலபமாம. முதல் ருத்திற்சிறந்த எனபதன்முன்னுள்ள மகரத்தைச் சேர்த்துப் படித்தால் “மருததிற் சிறந்த” என்றும், இரண்டாவது ருத்துச் சிறந்த எனபதன்முன்னுள்ள மகரத்தைச்சேர்த்துப் படித்தால் “மருததச சிறந்த” என்றும், மூன்றாவது ருத்திரசிறந்த எனபதன்முன்னுள்ள மகரவொற்றைச் சேர்த்துப்படித்தால் “மருதரற் சிறந்த” என்றும் அமையும். மகரவொற்றிற் புள்ளியைத்தள்ளிவிட்டால் “மருதரற் சிறந்த” என்று கோடலாம். மீண்டும், ருதரற் சிறந்த என்பதில் ரகரத்தை ஏனைய பாடங்களைப்போலத் தகரமாக்கி “ருத்திற் சிறந்த” என்று அமைத்து, புள்ளிக்கியமகரத்தை முன்வைத்துப் பாராததால் “மருத்திற் சிறந்த” என்று நிலைத்து, எல்லாப்பாடங்களு மொரோபொருளினின்று, மருததுவானவன் சிறந்த அனுமானாயினான் என்னும் ஸத்தியததையே நிலைநாட்டும். மூன்றாவது பாடத்தார் மருத்துவைச் சந்தசசிதைவின்றி வைத்துப்பாக்கப பாலம், நிவைவண்ணவா வழங்குந் தப்புக்கதையைத்தழுவி ருதரனைப்புணாததிவைத்தாரா. “ருதரற் சிறந்த” என்றபோது ருதரனென்பது இரண்டாம வேற்றுமையாகி, இரவி-இந்தரன் உந்தியிறைவன்-நெடுநீலன் என்று முதலவேற்றுமையிலமைந்த ஏனைய சொற்களோ டிணங்காமல் பிசகாகின்றது. முதற்பாடத்தாரும், மருத்திற் சிறந்த என்று ஏழாம் வேற்றுமை விரித்திடர்ப பட்டு மயங்கினார். இவ்வாறு இன்னோபா னிகழ்ந்தபேதங்கள் திருத்துதலல்ல. பொருத்தும் வகைதெரியாமல அமைத்துக்கொண்டபடியாம். ஆயினிவற்றின் சந்தச்சிதைவுக்கு யாதுகதியெனின், கூறுதும்.

புஷ்பரதசேட்டியார்பாடம்.

“எரி - யனும் - ம - ருத்துச் - சிறந்த - வனுமன்” என்ற பாடத்தில், எரி=நிரை. யனும்=நிரை. ம=கேர். நிரை நிரை நேராகவமைந்த கருவின்காயை இந்தக்கவிராயர் கவனி

யாமல் சந்தச்சிதைவு என்று பந்தயம்போட்டது அந்தக வியாபாரமாகவே முடிந்தது. இந்தப்பாடத்தில் “மருத்த” என்பது எழுலாயாகவேநின்று வேற்றுமைப் பேதங் கொள்ளாது சந்தச்சிதைவுமின்றி நிலைத்தவாறறிந்து, இவரது “மைப்பற்றுகண்டன்” என்னும் அஸத்துப்பாடத்தைத் திலதர்ப்பணம் பண்ணி அடங்கிவாழ்வாராக.

“எரியதென்று மருத்திற்சிறந்த”

“எரியனும் மருத்தச்சிறந்த”

“எரியதென்று ம்ருத்தர்சிறந்த”

“எரியனென்று மைப்பற்றுக்கண்டன்”

என்னு மிந்தகான்குபாடங்களை யு மொருசேரத்திரட்டிப் பார்க்கும் விவேகிகளுக்கு முதன்மூன்றும் ஸஜாதியும், கடையிலுள்ளது கடையான விஜாதியுமென்பது சொல்லாமலே அமைபும். அம்மூன்றினுமுள்ள “சிறந்த” என்பது பொய்ப்பாடத்திற் சிறவாமல பறந்தவாறு முணர்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

இவர் முடிவாக ஒரு பெரியபிரமாணந்தேடி யுபா தியடைந்தாரா. என்னெனின், சிவத்துரோகியாயிருந்து மாடிமுட்டிச்செத்த பிள்ளைப்பெருமாள் என்னும் ஒரு தூர்த்தனது பாட்டைத துணைகொண்டெழுந்ததேயாம். பரம பாஷண்டியாகிய இவனது ஈனப்பிரபந்தத்துக்கு யாம் பதிலுரைக்க மனமின்றி விடுத்தாம். இவனுக்குத் தலைமாட்டுக்கொள்ளியா யிருந்தவர் சைவ-எலலப்பநாவலரென்று இவரறிந்திலர்போலும். இவனது “பரப்பிரமவிவேக”த்தை “பரப்பிரமவினக்க”த்தால் காளமேகப்புலவர் கட்டறுத்தொழி த்தனர். அத்தினையே யாம் “சிவதத்திசந்தாமணியம்” சிதை த்து நிரமூலப்படுத்தியிருக்கிறோம். இவைகளை இனியேனும் பூர்வபட்சியார் படித்துத்தெளிந்து குணப்படுவாராக.

ஆதவா சிவனே அதுமானென்று கொள்வோம். எ ன்னலாயம்? சிவனுக்கு கந்திபகவான் வாகனம். விஷ்ணுவுக் குக் கருடன் வாகனம். இன்னோர் எப்போதும் ஒரேநிலைமை

யினராய் விளங்குகின்றனர். அநுமானாய்ப் பிறந்தசிவன் எப்போதும் அந்தநிலைமாறாதிருந்தால் பூர்வபட்சிமதம் பெரிதும் மணக்கும். அப்படிக்கின்றி அந்தச்சிவனுக்குப் பலபிறவிகளை நமதுதோழரொப்பிக் கூத்தாடுகின்றவராகையால், பலருக்கு அடிமையாகத்தக்க சிவனை இராமதூதன், இராமசேவகன், இராமனது வாகனம் என்று கொண்டாடித் திண்டாடுவது வெறும்பேதமையென்னுது வேறு யாதென்று கூறுவர் பெரியோர்? பாணனுக்குச் சிவன் தூதுவனாயும், லேவகனாயுமிருந்து ஒழுகியதுபோல இராமனுக்கும் அருள்புரிந்தானென்று சிவா கூறுகின்றனர். இதற்குப் பூாவபட்சியார முகததையெங்கேவைத்துக்கொள்வாரோதெரியாது. இவரது தூர்வாதம தலைதூக்கமாட்டாமல பலவிதத்திலும் நாசமாகியதால், இவரது ஆஞ்சநேயபரத்துவத்தை இம்மடடின்றுததி இவர்சாதிதத இராமவைபவத்தை யுளு சிரிதுவிசாரித்தொழிபபாம.

இந்தராமவைபவம பசையிலலாதது. இவரது குரங்கு மகிமையிலேயே இராமனது வைபவம விஸ்தரிக்கப்பட்டது. அதனை அவ்விடத்திற்குள்ளே குமைத்து நிர்மூலப்படுத்தினோம். இவர் தனியே பதித்த இராமவைபவத்தில், குரங்குவைபவத்தில வந்ததற்கதிகமாக வொன்றும் வரவில்லை. கோசலை முகத்திற் பிறந்தானிராமன், அவன் அயோனிஜன், அபிராகிருதன் என்பனவாதி அஸங்காத்மவாதத்தை நிரப்பிய கோவிந்தாசாரியுபநிஷத்தும், அதுபோன்ற வேறுவிஷயங்களும் மூடர்கள் பார்வைக்கு முழுதும்நிரப்பி வெனியிட்ட நமதன்பரது இராமவைபவசிந்தாமணியைத் தொடாமல்விடுத்தல் மரியாதையன்றாகையால், அதிற்சிறிது விசாரிப்பாம. கோவிந்தாசாரியென்பவர் முடைந்துகொடுததமையால், யாம் கோவிந்தாசாரியுபநிஷத்தென்று அதனைப் பரிசுதித்தோம்.

இந்தக் கோவிந்தாசாரியுபநிஷத்தில், இராமனை அப்பிராக்ருதன் - அயோனிஜன் என்று கூறியதைத் துதி

பரமாகக் கொண்டாலும் கோசலைமுகத்தி லிராமன் பிறந்தான் என்றது மாத்திரம் கேவலம் அதுசிதமென்க. அப்படியொருநால் இராமன் பிறந்திருப்பானாயின், அவனுக்குப் பால்ய கௌமாராதி தேகவிகாரங்களும், மரணயாதனையுங் கேட்கப்படுதல் கூடாது: பிரமன்முகத்திற் பிறந்த உருத்திரனுக்குக் குழந்தைப்பருவம-தேகவளர்ச்சி-ஜராமரணங்கள் முதலியன கேட்கப்படடனவா? உமையோடு பிறந்ததாகவன்றே அவரது அவதாரங் கேட்கப்படடது? இவைகளைபெலலாம பகுத்தறிந்து நூலியற்றும புத்தியிருந்தால், கோவீந்தாசாரி முனஜாக்கிரதைப்பட்டிருப்பர். அவருக்கே யிலலாததெளிவு நமதுபூவபட்சியாருக்கு எங்கிருந்துவரப்போகிறது? அவரெழுதிக் கொடுத்ததே போதுமென்று துடைசட்டிக்கொண்டு இவாவெளியில் புறப்படடுவிட்டா. இப்போது பசபசுவென்று விழிப்பதிற் பயனில்லை, ஒருபணடிதசபை சோத்து இன்றோதேடிக்கொண்ட “குண்டகோளகோபநிஷத்து-கண்டபேரண்டசண்டாளோபநிஷத்து” முதலியவைகளைப் பிரகூழித்த மல்லவெனச்சாதித்தது முன்னுகருவருவாராக. நிற்க.

கம்பராமாயணத்தில்,

“இறுவரம்பினிராமவென்றேரும்பர்
நிறுவரென்பதுநீச்சயமாகலான்
மறுவின்மாக்கதைகேட்பவாவைருந்தம்
பெறுவரென்பதுபேசவுமவேண்டுமோ.”

என்று கம்பன்கூறியதற்குப் பூவபட்சியார் ஒருபுத்தூரையெழுதி இறுமாந்தனர். என்னெனின், “சரமதசையில் இராமவென்ற உருத்திரமூர்த்தி நிறுத்துவரெனப்படுவது திண்ணமாதலால், குற்றமற்ற அப்பெருங்கதையைக்கேட்பவா பரமபதமடைவா ரென்னப்படுவது சொல்லவும் வேண்டுமோ” என்று பொருள்விரித்து, மேல் “கண்ணுதற் கடவுள் காசியில் தன் காதலியாகிய மலைமகள் செவிக்கண் இத்தாரகமந்திரத்தை யுபதேசித்தனானும், அவ்வாறே ஆண்டிறக்குநர்க்கும் அருளலானும் அப்பெற்றினோக்கியன்றே ‘இறுவரம்பினிராமவென்றேரும்பர் - நிறுவ

ரென்பது நிச்சயம்' என்றார்" என்று பதயோஜி விபாக்யானங் கூறித் தமதுபணடிதிலையை நிறுத்திமகிழ்ந்தார். அந்தப்பாட்டில் காசிபிரஸ்தாபமே கிடையாது. சாகிறவர்கள் (எங்குச் செத்தாலும்) நிரியாணதசையில் இராமவென்று ஸ்மரிப்பார்களாயின், மேலுலகவின்பத்தை யெய்துவந், சாகிற சமயத்தில ஸக்ருத்தாய் ஸ்மரிப்பவர்களே மோகூ நலத்தைப் பெறுவார்களானால், அவ்விராமனது கதையை ஸாங்கமாய் (உயிரோடிருக்கிறகாலத்தில்) ஒருவர்பாராயணஞ் செய்யக்கேட்பவாகள வைகுந்தநாடெய்துவரென்பதற் சந்தேகமுண்டோ? உறுதியாய் அடைவார்களென்று பிரசாசப்படுதெனமையே அநதப்பாடலின் கருத்தாம். இதனைவிடுத்து, " சரமதசையில் இராமவென்று உருத்திர மூர்த்தி நிறுத்தவர் " என்று பிரசங்கித்ததற்கு ஆகரவென்னை? " ஒரும்பா " சிவனென்றும், " நிறுவரென்பது " காதிலே நிறுத்தவாரென்றும் என்று கமபனபாடடிற் கருத்தரை கறபித்தநணபர் அநதக்கமபன நூலில எங்காவது இராமநாமத்தை இறக்கின்றவாகள காதினும், மலைமகளகாதினும் காசியில சிவனாருபதேசிக்கின்ற ரென்னும் விளக்கத்தை எமக்குக்காடடி முன்னுக்குவருவாரா? கமபன் மனதிலேயேநினையாத அஸத்விஷயங்களை அவன பாடடினுள்ளதாக மனப்பால குடித்தெழுதியது நணபரைப பிடித்தாட்டுங் கலிபீடையின்பயனென்றே துணிநதனா பெரியோரென்ச. இநதகமபனுக்கு முதநூலென்று துணியப்பட்ட வான்மீகததில இந்த அவலட்சணகதைக்கு அணுத்துணையாதவ் கிடைக்குமா? யாரோ வழிப்போக்கர்கள் (அசிஷ்டர்சள்) அவிவேகததாற் பரப்பிவரு மவலக்கதையைக் கமபனுங் கருத்திற்கொண்டானென்றிவர்கரைந்தது நல்ல தவமில்லா மையின்பயனேயாம். இனிக் காசியிலிறக்கின்றவர்களுககுச் சிவனார் தாரகேசுப தேசஞ்செய்து தமதுஸாரூபயந்தந்தருள்வரென்பது சத்தியம், தாரகமென்றது தமது பிரணவநாரகமாம். இராம தாரகமன்றும். இராமதாரகமாயின், இராமஸூப்யம்

பிராப்தமாகவேண்டும். இராமனதுரூபம் சரயுநதியிலழுதி காற்றமெடுத்து நிர்மூலமாய்ப்போருமானால்; அந்தரூபத்தைப்போல வொருவனுக்குப் பேறுண்டாயிடுதல் ஸங்கதமாவது யாங்ஙனம்? இராமன் பிறப்பதற்குமுன்னும், இறந்ததற்குப்பின்னும் அவனது ரூபப்பிரஸத்திக்கிடமேயின்றுகையால், அத்தகைய அஸத்ரூபப் பிராப்தியை சாஸ்திரமொப்பித் துதியாதென்க. இராமன் தாரகப் பொருளாகானாயின், “இராமதாரகம்” என்றுபிரஸ்தாபமுண்டாயினவாறென்னையெனின், உண்டாயினதால் வைஷ்ணவர்களுக்கொருவாழவும வந்துவிடவில்லை. நிகண்டுவில் விஷ்ணுநாமக்கோவையில் (கிருஷ்ணநாமத்தைப்போல்) இராமநாமம் கிடையாது. இதனால், இராமநாமம் விஷ்ணுவுக்குச் சொந்தமெனல் சோர்வடைந்துபோயிற்று. விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில இராமநாமமுண்டு. அவ்வாறே சிவஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இராமநாமமுண்டு. இவ்வுண்மையாலும், காசியிசிறக்கின்றவர்கள் இராமஸாரூபயம் அல்லது விஷ்ணுஸாரூப்யத்தை அடையாமல் சிவஸாரூப்யத்தையே அடைகின்றமையாலும், இராமதாரகப்பிரஸ்தாபம் பிரணவதாரகத்துக்குப் பரியாயமாகிச் சைவமந்திரமாகச் சாதிக்கப்பட்டமையே நிலைபெறாயினதுணர்க. அதனை விஷ்ணுவாசகமாகக் கொண்டால், பரசுராம பலராமர்களுக்கும் அது சிறந்திடல்வேண்டும். அவ்விருவர்களிடையே “மாலிடத்துவென்னை மயிராமிராமீனயும், மாலிடுத்து மாதாவை மானவே-மெலெடுத்த, வென்றிபாசாற்கொன்ற கீரீனயும் விட்டனையே” என்ற “சிவதத்துவசிந்தாமணி” யில், சிதைவுண்டவாறறிக. பரசுராமனைப்பெற்ற ஜமதக்கினியும், இராகாமனைப்பெற்ற தசரதனும், பலராமனைப்பெற்ற வசுதேவனும் சிவபக்தர்களாகையால், தமது மக்களுக்குச் சிவவாசகமாகிய இராமநாமத்தைபிட்டு மகிழ்ந்தார்கள். இராமநாமம் இவர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னும், இறந்ததற்குப்பின்னும் சிவநர்மமாகவே நிலைத்து ஜீவிக்குமாறறித்தடங்குக.

இனி யாமிவரிஷ்டமபோல விணங்கி விவகரிப்போம். காசியில் (இறுவரம்பினுபதேசிக்கப்படும்) இராமமந்திரத்துக்கு வேறுதலங்களி லாதிக்யமெப்படி? அந்தப்பதியிலுண்டாகுந் துறககவினபம காசிக்ஷேத்திரத்தினதா? இராம மந்திரத்தினதா! காசியில விஷ்ணுவுக்கு ஒருபாத்யதையு முண்டாயினதிலையறிக. சிவன விஷ்ணுவினிடம காசியைப் பிரஸ்தாபிக்கையில் “கஸீரீஷ்ய ஸ்ருக்ஷே” என்றும், விஷ்ணுவானவர் சிவனிடம காசியைப் பிரஸ்தாபிக்கையில், “அஸுக்ஷே” என்றும் வெளிப்படுத்திய உபநிஷத் வாய்மைகளை நமதன்பரறிநதிருநதால், இராமமந்திரத்தால் காசியின்கண்ணே துறகக முண்டாவதாகச் சொப்பனங்கண்டதை வெறுத்து, சினந்திடுவரென்க. சிவனா காசிக்ஷேத்திரத்தில், தமது பிரணவதாரகமந்திரத்தை யுபதேசித்து, சிவ ஸாரூப்பியத்தைப் பிரஸாதித்து அருள்புரிநதுவருகின்ற ரென்பது ஸித்தம். இவர் எடுத்துக்கொண்ட “இறுவரம்பில்” என்றபாட்டில, காசியீ லிறக்கிறவார்க்குச் சிவன் இராமநாமத்தை யுபதேசிக்கின்ற ரென்பது ஒருகால் பெறப்படினும் “கண்ணுதற்பிரான் தனது காதலியாகிய மலைமகன்செவிக்கண இத்தாரகமந்திரத்தை யுபதேசித்தலானும்” என்று இவாபோடட பேய்க்கூச்சலுக்கு ஆதரவுயாது? மலைமகளார்க்குஞ் சிவபெருமான இறுவரம்பிற்றா னுபதேசித்து இராமநாமவைபவத்தை இனிது விளக்கினார் போலும். உபயுக்தமலலாத ஸ்தானங்களிலெல்லாந தலைதுறுத்துக் கொண்டு தனதபிஷ்ட மீடேறவிரும்பிய பூர்வபட்சியினது விஷயத்தில் வித்வான்கள் சபைசோந்து, என்னபரிசளிக் கலாமென்று யோசிக்கின்றனரென்க.

இனி அதர்வசிகையில், “அருக்ஷே” என்றற்றொடக்கத்து வாகியம் ஆத்மஜ்யோதியை (ஆவர்த்திப்பிக்கின்றமையாலும், உச்சாரணமாதிரத்தில் பாசத்தினின்றந்தான்டி யுபாச்செய்கின்றமையாலும் ஒங்காரமாகுமென்றும், பரமாத்மாவினிடத்தில் நமஸ்கரிப்பிக்கின்றமை

யாலும், சேர்ப்பிக்கின்றமையாலும் பிரணவமாகுமென்றும் விசதப்படுத்தி யிருக்கின்றது. ஜாபாலோபநிஷத்தில “*अत्रैवास्ति कुरुक्षेत्रः*” என்னும்வாக்கியம் பிரானோத்கிரமணகாலத்தில, காசிப்பதியினகண்ணே மூர்ச்சிதர்களாகிய ஸாவப்பிராணிகளுக்கும் ஸ்ரீருத்ரபகவான தாரகமாகியபிரணவத்தை யுபதேசிக்கின்றாரென்று கூறுகின்றது. பராசரபுராணத்தில் “*त्रैविश्विकुक्षेत्र*” என்னும் வாக்கியம் உமாதேவியைப்பார்த்து, சேவலமாகிய ஜநதுககருக்குங்கூடக் காசியில் உதகிரமணகாலத்தில் வேதவேதாந்த லாரமானதும், பிரணவமென்னும் பிரஹமமாகிய எம்மை அர்த்தமாகவுடையதும், ஸமஸாரத்தைக் கடப்பிப்பதும், பரிபூரணமானதும், மேலானதும், தாரகமானதும், இருணைககடந்ததும், தோற்றமில்லாததும், ஆபாசத்தைக்கடந்ததுமாகிய எமமுடைய ரூபத்தைக்கிருபையினாலே பிரஸாதிக்கின்றாரென்று சிவபரஞ்சுடரருளியதாகத் தெரிவிக்கின்றது. இவவுத்தமப்பிரமாணங்களால தாரகமந்திரம் தசரதனது சேயினதென்று புலமபும அஸங்காதமவாதம் தொலைத்ததெனவறிக. பிரணவமே தாரகமென்று பிரணவம என்றசொல்லாலும், ஓம எனனும் அதன்வடிவாலும் வேதம் அறுதியிடடுரைத்தமையால சாயுநதியிலவீழ்ந்திறந்த (பூர்வபட்சியினது) இராமபிரானிடமேற்றிய தாரகத்வஸமர்த்தனம நிலைகுலைந்ததறிக. இராமரஹஸ்யோபநிஷத்தில் “*राजं त्रैलोक्यं कुरुक्षेत्रं चैव*” என்றுகூறி, இவர்களது இராமனுக்கே சிவஸாருப்பஸித்தி கைகூடத்தக்க சைவகோலத்தைப் பிரகாசப்படுத்தியிருக்கு மருமையை நமதன்பருணர்த்திருந்தால், காசிப்பதியில் இறக்கின்றவர்களுக்குத் தாசரகியின் பெயரையே ஸ்ரீ சிவபெருமானுபதேசிக்கின்றாரென்று பிரசங்கித்து மானமழியார். இராமகாமம் தாரகமாயிடின, அவனதுரூபம் என்னாகவேண்டும்? இராமனை ஆசிரயித்திருந்தவர்கள் எண்ணிறந்த

உபாய்யர் அல்லது ஸேவ்யராகும் பட்சத்தில் “*नृणां नमो*” என்றொருவாக்யசகலம் பிறந்திடுதல் கஷ்டமாகாது. இவ்வுண்மைகளுக்கு முன்னர் “*இறவரம்பினிராம வென்றோரும்பர்-நிறவரென்பத நிச்சயம்*” என்ற கம்பனுரையிற் கட்டுக்கதையைப்புணர்த்தி நமதன்பா இராமனைத் தெய்வமும், தியேயனுமாக்கிவிடப் பார்த்தது தெருத்தாங்கிகளே மெச்சும்பெருமையுடைத்து. இராமன் சீதையினிடத்தில் “*अर्चयन्त्युन्मत्तैः संसृजन्त्युन्मत्तैः*” என்று கூறித் தனக்குச் சிவபிரஸாதமுண்டாகிய ஸத்தியத்தைத் தெரிவித்தனன். காமதேனுவைப்பூசிக்க இசையாதவொருவன் கழுதையைத்தேடி அதன்காவில்வீழ்ந்தது போல இராமன் சிவனைவந்தித்தானென்றதை விரோதித்த கோவிந்தராஜன் (ஒருவியாகயாதா) இராமன் வருணனை வந்தித்தானென்று அந்தச் சுலோகத்துக்குப் பொருளுரைத்து இறுமாந்தான். இராமன் வருணனை மடையன்-கொழுத்தவன்-துஷ்டன் என்று பலவாறு தூஷித்தபகுதியை இராமாயணத்தில யாவரும்பாக்கலாம. தனது ஆணைக்கஞ்சி வந்து சரண்புகுந்தவருணனை இராமன் மஹாதேவனென்றும், பிரபுவென்றும், பிரஸாதித்தானென்றும் வந்திப்பானா? மஹாதேவ சபதத்தைச் சிதைத்து அந்த நிர்மூடவியாக்யாதா இஷ்டம்போற புலம்பிய தற்கு வைவஸ்வதன் கூலிகொடுத்திராமற போகான். இந்த வோரிடத்திலன்றி மற்றோரிடத்திலும் சிவபரஞ்சுடரை மஹாதேவநாமத்தாற் பிரஸ்தாபித்து இராமன் வந்தித்தானென்றதை அவ்விராமன் அறுமாணப் பரதனிடமனுப்பிய ஸந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துப் பிரகாசப்படுத்தியிருக்கின்றோம். இந்த வியவஸ்தையால் தனக்குத் தெய்வமென்றும், தனக்குப் பிரபுவென்றும், தனக்குப் பிரஸாதித்தானென்றும் சிவபரஞ்சுடரை இராமன் சாஸநம்பண்ணியநலம் வெளிப்பட்டது. இதனால், இந்தத்தாசரதியின்பேரைக் காசிப்பதியி லிறக்கின்றவர்கள்காத்தில் சிவ

னுபதேசிக்கிறாரென்பதும் அபஸித்தாந்தமாம். இவ்வவலட்சணத்தையே கம்பன் கடைப்பிடித் துரைத்தானென்று பிரஸங்கித்த பூர்வபட்சிமதமும் இத்தோடே தொலைந்த தறிக. விரிககிற் பெருகும்.

இனி நமதனபர் வான்மீகத்தில் இராமனுக்குப் பரத்வங் கண்டுபிடித்துவிட்டதுபோலச் சிலவரைந்தார். என்னெனின், அயோத்யாகாண்டத்தில், “ஸ்ரீராமன் சூரியனுக்குட் சூரியனாயும், அககினிக்குள் அக்கினியாயும், இறைவனுக்கும் இறைவனாயும், இலட்சுமிக்கும் இலட்சுமியாயும், பிறவுமாயும் விளங்குகிற”னென்று பிரதிபாதிப்பதாயப் பரக்கத்தீடடிஞர். இது சுத்தபொய. அவ்விடத்தி விருப்ப தெலலாம இராமன் சத்தியம தருமம் இவைகளால் நிறைந்திருப்பதால் அவனுக்குச் சூரியன்-சந்திரன்-அக்னி-வாயு-மற்றையர் தமமாலாகிய வுபசாரங்களைச்செய்து பிரீதியடைந்தனர் என்று பிரகாசப்படுத்தியிருப்பதேயாம். ஸ்ரீமத் அப்பா சுவாமிகள் திருக்கயிலைகருச் செலலுங்காலைல், தமது உறுப்புக்களெல்லாநதேய்ந்து ஜீவபோதமிழநதுநின்றகிலையில அவருக்குபுலி-சிங்க முதலியன காட்டி லவழிகாட்டின வெனவும், சாபங்கள் தமது சிரோமாணிக்கங்களையேநதி இருளைரிக்கி முனைடந்தனவெனவும், வாயுபகவான் அவரது தேகவெப்பநதனியுமாறு மந்தமாருதமவீசிப் பணி செய்தனெனவும், அவரைச் சமணாகள கடலில் வீழ்த்தியபோது வருணன் அவரைப்பணிந்து, அவருந்ந்தெழுந்தருளிப்பதெப்பத்தைசகமந்து கரையிற்கொண்டெவந்துசேர்த்து மகிழ்ந்தானெனவும் ஸ்காநதாதி யுத்திரந்தக்களுரைக்கின்றன. இவ்வருமைகளை நோக்கினூர்க்கு வானமீகங்கூறிய தாசரதியருமை யொருபொருளாய் நில்லாது, ஊண்மீகருக்குத் தாசரதியைப் பரத்துவமாகச் சாதிக்க வாசையுண்டாயின் உத்தரகாண்டத்தில் பிருகு சாபங்காரணமாக இராமன் பிறந்து பெண்டைப் பறிகொடுத்துக் காட்டிலுலைந்தானென்று அம்முனிவேந்தர் பிரஸ்தாபிக்க வாவசு

யகமில்லை. இத்தகையஜீவதர்மங்களின்னும் பலவுள. இவற்றை நமதன்பர் யோசித்து அடங்குவாராக.

இமமட்டிலமையாமல் அக்னிப்பிரவேசமான சிதையை யங்கேரிப்பதி லாசங்கைகொண்டிருந்த இராமனை இந்திரன்-சூபேரன்-வருணன்-பிரமன்-சிவன் முதலினோர் சந்தித்தகாலையில் அவரவர்களும் அவ்விராமனைப் பரதத்வமாகத் துதித்தார்களென்று ஒருமகிமை கண்டுகூறினார். இராமனிடம் பிரமன் கூறிய துதிகள் அவை. அவ்வாறு கூறியதனால் இராகவனுக்குண்டான மகிமை யொன்றுமில்லை. நவக்கிரக ஸ்தோத்திரங்களையும், அஷ்டோத்தரங்களையும் பார்த்தால், இராமனதுவைபவம் வெட்டவெளியாகும். சூரியனைப்பார்த்து நீயே யெல்லாமென்றும், நீயே ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணவஸ்துவென்றும், பிரமனாதிமூவரும் உனது ஆஜ்ஞையைச் சிவஸாவகித்துக் கிருத்யகர்த்தாகளா யுலாவுகின்றனரெனவும வந்தித்து வாழ்த்தும் அதிசயங்களுக்கு யாது சமாதானம்? இப்படியே யேனைய கிரகங்களபரமான மகிமைகளையும்றிநது இன்புறுவாராக. துதிபரமாக இராகவனைக் கொண்டாடியவிடத்தில், சிவனானது ஸம்பந்த மொன்றுமில்லை. இனி சிவனானது பிரசங்கம் வருமாறு: ஹேராமா; இங்கே காலதாமதஞ செய்யாதே, சிக்கிரம்போய்த் தமபி பரதனைப்பார். உனது தாய்மார் வருந்தியிருப்பதால், உடனே அவர்களைப் போப்பார். இதோ உன் பிதா வந்திருக்கிறார் பார் என்று அதுக்கிரகித்து ப்ரீருத்ர பகவான அந்தாத்தானமாயினரென்று கூறப்பட்டது. இந்த ஸத்ய நிலையைப் பரதனிடம் அறிவிக்க அதுமானே முன்னதாகவனுப்பிய ஸநதர்ப்பத்தில் “सुखादिषु सुखाद्यु” என்று பிரஸ்தாபித்து மஹாதேவப் பிரஸாத வித்தியை வந்தித்தனன் தாசாதியென்றறிக. தாசாதிக்குத் தசாதனைச் சிவபரஞ்சுடர் சொர்க்கத்திலிருந்து வரவழைத்துக் காட்டினரென்று பெறப்பட்டவாய்மையால், அவனுக்கு அந்த ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுத்தவரும் அச்சிவ

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ககக

பரஞ்சுடரேயென்று இனிது சித்திக்கின்றது. இராமன் தனதுபிதாவைத் தானே வரவழைத்துப் பார்த்தானென வாவது, இராமனுக்குத் தசரதனை விஷ்ணுமூர்த்தி வரவழைத்துக் காட்டினாரெனவாவது பெறப்பட்டதுண்டாயின், நமதன்பர் இராம பரத்வஞ சாதிககவேணகலத்தமுக்கேந்தி வெளிவந்திருப்பார் கண்மர். கோவிந்தாசாரியோ திண்டிராமோபநிஷதது - தெண்டிராமோபநிஷதது முதலியன முடைந்து டொடுத்துத் தமது தோழரைக் கூத்தாடச்செய்வார். இனியு மிவரிவ்வாறு கலங்கிக் கலஞ்செய்யாது அடங்கிசுகிப்பதே இவருக்குப் பெருமையாம்.

இவரித்தோடேயமையாமல் கம்பன் பாடலகள் சில காட்டித் தனது இராமவைபவத்தைச் சாதிக்கவெழுந்தார். அதனையு மொருவாறு சீர்தூக்கி யொதுக்கி எமதுவாய்மையை நிறுத்துவாம்.

கம்பன யுத்தகாண்டத்தில் வான்மீகா பிரஸ்தாபித்த படி இராமனைப் பிரமனாகியரணுகிப பலவாறு துதித்த பெருமையை யெடுத்துப் புகன்றனன், வான்மீகா பிரகாசப்படுத்தியதற்கதிக மொன்று மிவன கூறவில்லை. வான்மீகத்துக்கு யாம கூறிய கதியோண்டு மமைவுடைத்து. சிவனார் இராமனுக்குத் தாம ஸேவகரெனக் கூறியதாக வொன்றும் பிரஸ்தாபமில்லை, பிரமன கூறிய துதியில், “என்க்கும்-பிராக்கும்-எண்வகை யொருவாக்கும” றீகடவுள் என்று இராமனைப் பிரஸ்தாபித்த பகுதியில் “எண்வகை யொருவா” என்பது அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவனைக்குறித்தலால், சிவ பாரமயங் கெடுகிறதென்று பூர்வபட்சியார் சந்தோஷித்தார். “எண்வகையொருவர்” என்பதற்கு எணமரா யெண்ணப்பட்ட வொருவகுப்பினர் என்பதே பொருளாம். அஷ்டவகைகளென்பது அதன் வெளிப்படை. இப்படிக்கன்றி எட்டு மூர்த்தியாபிருக்கின்ற சிவனென்று பொருள்கொண்

டால, அவ்வாறு பொருளுரைப்பாரைத் தெரியாதா
 ருட் பெரியரென்று தெரிந்துரைப்பர்மேலோ. எங்ங
 னமெனின், அஷ்டமூர்த்தி சிவனென்று “அஷ்டமூர்த்தி
 க்யூஷ்டீ” என்று அமரஸிமஹமகூறம. “நிலநீர்நெருப்புயிர்
 நீள்விசம்புநிலாப் பகலோன, புலனாயமைந்தனோ டெண்வகையா
 ய்ப் புணர்ந்தகின்றன” என்று ஸ்ரீவாசகத்திருமுறை அத
 னுண்மையை விளக்கியது. பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு
 ஆகாயம சூரியன சந்திரன் ஆனமா என்பவைகளிற கலந்
 தி அவைகளை இயக்குகிற பரமாதமா அஷ்டமூர்த்தியெ
 ன்று இதனை விளங்குகின்றது. இக்கலை விரிக்கில, பாசம்
 பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாயம-சூரியன-சந்திரனும்,
 பசு ஆன்மாவும், பாசபசுக்களை யியகரும பசுபதிக்குமே
 லொருவஸ்துவமில்லை, பாசங்களையும், பசுக்களையும் யிக்
 குமபொருள் அப்பாசபசுக்களைக் கடந்ததொன்றும். இது
 பாசமுமன்று பசுவுமன்று. இவ்வாறு வெளிப்படத்தக்க
 பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற்கடவுள் “சந்நு க்ருத்ரஃசுநஃநஃ
 டிவதி” என்றசுருதியால வெளியாகியதுணாக. இவ்வுருத்திர
 மூர்த்தியாவார் “அநஃமேவஃசுநஃநஃ” என்று தேவர்களைப்
 பார்த்துச் சொல்லியருளினார். இந்தச் சுருதியேயன்றி
 “சுந்நிஃசுந்நிஃசுந்நிஃ” என்று உபபிரஹ்ம
 ணங் கூறியதில், தேவர்களே நான் பசுபதி-நீங்கள் பசுக்
 கள் என்று ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறியதாக வெளிப்பட்டது.
 அன்றியும், சுருதி “சுந்நிஃசுந்நிஃசுந்நிஃ” என்று சிவப
 ரஞ்சிடரைக் கூறியது. இன்னு மிவ்வுண்மையை “சுந்நிஃசுந்நிஃ
 சுந்நிஃசுந்நிஃ” என்று ருக்வேதம் விளக்கி
 யது. இவ்வுண்மையால் அஷ்ட மூர்த்திக்குச் சிற்சுடபேத

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ககக

ங்களை யியக்குந்தன்மையேயன்றி மற்றொன்றினுற் றுனியங் குந்தன்மை கிடையாது. இத்தகைய பரசிவமூர்த்திக்கு இராமனை அல்லது விஷ்ணுவைத் தலைமைப் பொருளாக மதித்துக் கமபன் பாடினானென்று பாட்டுக்காடடித் தீட்டு ப்பட்ட அன்பரது புத்திவிசாலத்தை யிகழுகின்றனர் பெரியோரென்க. இவ்வஷ்டமூர்த்தி ஸநிதியில அவரியககவிய ங்கும் பசுக்களிறபெறப்பட்டவாகன இராமர் கிருஷ்ணர் விஷ்ணு முதலினோரென்க. சுருதி “*ब्रह्मविष्णुशैवत्रैक*” என்றுகூறி, விஷ்ணுவைப் பிரமனாகியரோ டி பசுவென்று பிரதிஷேதித்துவிட்டது. இந்த விஷ்ணு வாகிய பசுவினவதாரம இராமன. இவ்விராமனது ஜீவ தர்மத்தை இராமாயணமுழுதுநகண்டாம். இந்தப்பசுரா மனை (ஜீவஜந்துவை) பசுபதியாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரருக்குத் தலைவனென்று நமதன்பொழிந்து, அவர்மெச்சியகம்ப ன்சொன்னாலும், அவரது ஆழ்வார்கள் சொன்னாலும், வேறுயாவர்சொன்னாலும் மதிப்பிழந்துமாளுவது சித்தமெ ன்றறிக விரிககிற் பெருகும். நிற்க.

இவர் “இராமாயண மஹாத்மியம்-இராமாயண ஸாரஸங்கிரஹம்” என்னுஞ் சிலவற்றின் பேரைப் பிரஸ் தாபித்து இராமாயணம ஸாவோத்தமமானது எனவும், இராமன் பிரந்த நாளிது-இராமன் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்ட நாளிது-இராமன் காட்டுக்குப்போன நாளிது- இராமன் பெண்டைப் பறிகொடுத்த நாளிது-இராமன் குரங்குகள் காலேக்கட்டிக்கொண்டநாளிது-இராமன் இரா வணனை வதைத்த நாளிது-இராமன் பட்டாபிஷேகஞ் செய் துகொண்ட நாளிது என்று உதவியில்லாத சங்கதிகளை யெல்லாம் கிரப்பி, இவையெல்லாம் இராம வைபவமென் னது சந்தோஷித்தார். அவ்விராமன் பல்விளக்க ஆரம்பித்த நாளிது-கைகாலம்பத்தொடங்கிய நாளிது-தானே அன் னிச் சாதஞ்சாம்பிடத்தொடங்கிய நாளிது-சிறையின் சரணஸல்லாபமாயிருந்த நாளிது-அவளோடு பிணங்கியிரு

ககச சித்தாந்தஞானபோதம்.

ந்த நாளிது என்பனவாதி இராமவைபவங்களையும் ஏனோ தமது தூலில் நிரப்பாது இவரேமாநதுவிட்டனர்? இவ ரெழுதிய வமிசங்களில், தெய்வலட்சணம் யாது கண்டார்? ஏதோ குடிருமுகிப் போவதாகவன்றோ நாள-நாழிகை- விநாடி-வாரம இவைகளையுங் கண்டு கூறினார்? இவரது பேதமைக்கு வியசனப்படுகின்றனர் பெரியோரென்க.

இவரது பிரசங்கத்தில், ஸ்காந்தம அகஸ்திய சங்கி தையில் இராமாயணப் பிரபாவம் பார்வதியாருககுச் சிவ னாற் சொல்லப்பட்டதென்ப பிரகாசப்படுத்தியிருப்பதாக வாய்திறந்து வம்பளந்தார். இவ்வஸங்காதம் வாதத்தை மேலே யாம கூறியிருக்கும் ஸமாதானங்களே வெட்டிச் சா ய்க்கும். இதற்குப் பிரத்தியேக வுத்தரம் வேண்டியதில் லையாயினும், கொஞ்சம் சொல்லுகிறோம். சாந்தோக்யம் “*अविज्ञानं*” என்று புகழ்ந்தது. உபநிஷத் பிரதிபாதிதமாகிய இதிலூஸ்புராணங்களில், புராணங்களை யாட்சேபிப்பாரிலலை-இராமாயணந்தான் இதிலூஸமென் னும் பட்சம கடைக்கால பலமின்றித்தளாவெய்தியிருக்கின் றது. இதிலூஸம் பாரதமென்பதே முக்ய விதநாந்தம். அதவா இராமாயணமும் இதிலூஸமாகட்டும். இதனை ஸ்கா ந்தாதி புராணங்கள் புகழுமாலை, அவை இராமாயணத்து க்கு அநுக்கரம் பண்ணியதாகவே நிச்சயிக்கப்படும். இவ் வுண்மையைச் சாந்தோகியம் இதிலூஸ்புராணங்களுக்கு அநுக்கரித்தபடியறிக. புராணங்க ளநுகரகியாதபோது இராமாயணம் பிரபலஸ்திதிக்கு வராதென்க.

இமமட்டோ, இராமாயணம் திரிமதஸ்தர்களாலும் பாராயணம்பண்ணப்படுவருகிறதெனவும், வடநாட்டார் எப்போதும் “*ராம ராம்*” என்று ஸ்மரிக்கின்றனரென வும் ஒரு விசேடங்கண்டு கூறினார். திரிமதஸ்தரென்றினர் கொண்டாடிய வதிகாரிகள் பாஷ்யபேதங்களாற் பிரிந்தவர் கள். இன்னோர் ஜாதியொற்றுமையுடையவர்கள். இவர்

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம், ககடு

கள் திரிமதஸ்தரென்று பிரஸ்தாபிக்குங்கால், சூத்திரர்களை யொதுக்கியே விவகரிப்பார். அவர்களொதுக்கிய ஜாதியில டங்கிய நமது பூவபடசியா “ திரிமதஸ்தா ” என்று பூஷி த்தது தமமையுந் தமதுஜாதிப்பெரியாயையு மிகழுககற்று க்கொண்டபடியாம். திரிமதஸ்தர் என்று பார்ப்பார் தம் முள் வழங்கிக்கொளவதேயன்றி, இதற்கொரு ஆதரவும் கி டையாது. அநாதரவுபெற்றொதுங்கு யிந்த ஸாமான்யவாச கத்தையும், இவ்வாசசத்துக்கு வாசயர்களா யெழுந்த பேர் கொண்டபாரப்பாரையும் இவா பிரஸ்தாபித்தது, இவாகளாற் பாராயணம் பண்ணப்படடது இராமாயணம் என்று பூஷி த்துகொண்டது ஒருகொளவத்தையும் வகித்தலதென்க. அனனோர் (திரிமதத்துப்பார்ப்பார்) இராமாயணப்படநஞ் செயவது வாஸ்தவநதான். வான்மீகராமாயணம் இருபத்து நாலாயிரங் கிரந்தங்களா லமைந்தது. காயத்திரிமந்திரம் இருபத்துநான கெழுத்துக்களா லமைந்தது. இவ்விரு பத்துநான்கெழுத்துக்களில ஒவ்வொரு எழுத்து முறையே அநத நூலி னெவ்வொரு ஆயிரங் கிரந்தத்தின் முதலில் வைக்கப்பட்டு இராமாயணம் காயத்திரி ஸம்புடமாக வமை ந்ததெனறு அவாகளாற கொள்ளப்படும். இதனால் இரா மாயண பாராயணமபண்ணுவது காயத்திரியை அதுஸந்திப் பதாக அவர்களது நிச்சயம். காயத்திரி நோக்கத்தால இரா மாயணத்துக்கு ஆதிக்கங் கொடுத்திருக்குமவாது ஹ்ரு தயமறியாமல நமதன்பர் வீணெடுப்பெடுத்து உள்ளம் வெதும்பியது மிகுபரிதாபமென்க. இனி யிவர் “ராம் ராம்” எனனும ஸ்மரணையை யொரு விஷயமாக வரைந்த தும இவரது பேதமையை வெளிப்படுத்தியது. வடநாட் டாரைப்போலத் தென்னாட்டார் ஏன் அந்தஸ்மரணையி லிறங்காராயினர்? தென்னாட்டார் “**ஊதுருநாந்நு து:ஷந் ஊதுருநாந்நு | தருநாந்நுநாந்நு | தருநாந்நுநாந்நு**” என்று ஸ்மரிக்கும அரியமந்திரங்களைக் கவனித்திடிக. இவ்வாறு சந்தர்ப்பநேர்ந்தவழிப் பிரபலமந்திரங்கள் பஹுளமாய்ப்

படிக்கப்பட்டு வருதலும் அதுபவதஷ்டமாம். புண்ணிய பூமியாகிய இப்பரதகண்டத்தில “காசி ராமேசுவரம்” என்று ஓதிக்கு நலம் யாவருமறிவார்கள். இவ்விரண்டும் பூஜ்யமாயினதுபோல விவற்றினெலையிற் பட்ட பிற வெல்லாகேஷத்திரங்களும் பூஜ்யமேயாம். தர்சனோபநிஷத் தா விவ்வுண்மை விளங்கும். பரதகண்டத்தி னிரண்டு கோடிகளாயமைந்த காசி ராமேசுவரம் என்பவற்றுள், காசியிலெழுந்தருளியிருப்பவர் விசுவநாதா. இராமேசுவரத்திலெழுந்தருளியிருப்பவா இராமநாதா. இவ்விருநாதருள் விசுவநாதர் அசித்தப பிரபஞ்சகர்த்தரும, இராமநாதர் சித்தப்பிரபஞ்ச கர்த்தருமாவர். விசுவம ஜடம. இராமன் சேதனன். ஜடசித்தகளை யியக்கும் பரமசேதனபதியாயிடம ஸ்ரீபரமேசுவரது இயக்கப் பாட்டினையுணர்த்தும் ஸாக்ஷிகளாக விசுவமும் இராமனு மமைந்து, தம்பெயர்களால் விசுவநாதர் இராமநாதர் என்று நிலைபெறுவித்திருக்குங்காட்சியை இனியேனும நமதன்பர் யுகித்து மகிழ்வாராக. இவ்வருமையுணர்ந்தால், இனி “ராம் ராம்” என்பதைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளிவந்து பரிபவமுறார். நமது நாட்டில் இந்துபாவிசருள் கேவல ஜனங்கள் அல்லாப் பண்டிகையில் “ஆவசேன் பாவஸேன்” என்று தெருத் தெருவாய்த் திரிந்து கத்திவருமதுபவத்தை யிவா கண்டால் “ராம் ராம்” என்பதன் பிராபல்யிதத்தைக்கூறி எமக்குப் பூச்சிகரட்டவரமாட்டார். இவருக்கு யாமொன்றுசொல்லுகிறோம். Bible என்னும் நூல் பலபாஷைகளில் இவ்வுலகமுழுதும் பிரபலமாய்ப் பரவிக்கிடக்கின்றது. இந்தப் பலபாஷை Bible களுக்கும் ஆதிபாஷையிலுள்ள Bible உடலென்றாகையவதற்கு “ஸிவ்” என்று பிரஸ்தாபிக்கின்றது. இந்த “ஸிவ்” என்னுஞ்சொல் “சிவ” என்பதன் திரிபென்று மதுரையில், சிவகாலத்திற்கு முன்னர், ஸாயராயிருந்த ஸ்காட் (Scott) துரையவர்கள் சொல்லிவருவார். இதனால், சிவசப்தவாசீயமாயுள்ள வஸ்துவே உலக

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ககள

முழுதும் வந்திக்கப்பட்டு ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணதிஷ்டான ஸத்துப்பொருளாய் நிலைபெற்றிருக்கின்ற தெனல் பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல காட்டப்பட்டது. Ash wednesday (சாமபறநிருவிழாநாள்) கிறிஸ்தவர்கள் கொண்டாடுவது. அல்லாப்பண்டிகையில் மகம்மதியர் பூசுவதும சாமபலணியே. இவ்வாறு பலபடியா னிருபிக்கத்தக்க நேற்றுப்பெருவாழ்வை இவரது ஆழ்வார் களுக்கொண்டிருந்தமைக்கு “நீறுசெவ்வேயிலெவர்” என்றும், “வெளிய நீறு சிறிதேயிடும்” என்றும் போந்தவசனங்கள கரியாக நிலைசுகம. இவறறை நன்கு தெளிந்து நமதன்ப ரிமமட்டிலேனு மடககிவாழ்வாராக. இனியிவ ரிந்தவாக்கியங்களுக்கு அசைவாரத்தங் கற்பிக்க முக்கிமுரணுவர். அவ்வாறு செய்வதன் முன்னர் தமது ஸாதுமார்க்கத்தை (நாமககாரமதத்தை) ஆழ்வார்கள் பிரபந்தத்திற்காட்டி, அவ்வாழ்வார்களுக்கும், இராமனாதி யர்க்கும் பட்டை நாமத்தைப் பரக்கத்தீட்டி இன்புறுவாராக, “கரியமேனியில் வெளியநீறு” என்று ஆழ்வார திருநீற்றினை விஷ்ணுவக்கொப்பித் துதித்ததன்றியும், உபநிஷத் து “ஓஸ்ஸு^{ஸீ}ஷ ஸஸ்ஸு^{ஸீ}” என்று இராமனை அலங்கரித்து மகிழ்ந்தது. இதனையே “ஓஸ்ஸு^{ஸீ}ஷ ஓஸ்ஸு^{ஸீ}” என்று பதமமெழுந்து பரிஷ்கரித்துவிட்டது. இவைகளைக்கவனியாது பூர்வ பட்சிகள் கூறும் நாமத்துக்கு நிகண்டுவில் என்ன பெயர்? ஆன்றோராட்சிளில யாது பெயா. கீர்வாணம் தமிழ் முதலியபாஷைகளில் நிகண்டுகள் பிறந்தகாலையிலும் ஆழ்வார்கள வாழ்ந்தநாளிலும் நாமம் பிறக்கவில்லையாகையால் இத் தன் பிரஸ்தாபம் அந்த தூல்களில் வரக்காரணமில்லாமற் போயிற்று. நாமம் என்பது பெயர், வஸ்துவல்ல. பஸ்ம மாகிய வஸ்துவை வேதம் முதலியகலைகள் சைவாசாரியர்கள ஏனையான்றோர் நிகண்டுக்காரர் இவரது ஆழ்வார்கள் பிரகாசப்படுத்தியதுபோல வைஷ்ணவபுண்டரத்தத்துக்கு யாதேனும் வழியுண்டாவென்று விசாரிக்கிறோம். உண்டெ

ககஅ சித்தாந்தஞானபோதம்

ன்று சாதிக்கும் வல்லப முண்டேல் முன்னுக்கு வந்து
சுகப்படுவாராக. நிற்க.

இவா இராமோத்தரதாபரியில் இராமனை நோக்கி
ஆயிரம் மந்வந்தரம் சிவன் தவங்கிடந்தானென்றும், அப்
போது வெளிப்பட்ட இராமனை வந்தித்துச் சிவன் அநேக
வரங்கள் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டானென்றும் பெறப்
பட்டிருப்பதாகப் பிரசங்கித்து ஸந்தோஷித்தார். இரா
மன் பிறந்து செத்துக் கடந்த காலடி இன்னுமொரு மந்வந்
தரமாகவில்லை. இங்ஙனமாகவும், ஆயிரம மந்வந்தரத்து
க்கு அவகாசமுண்டான விதமெப்படி? இவன் வேறு இரா
மனா யிருக்கலாமபோலும். ஏனோ விப்படிப் பொய்க்கதை
களை முடைந்து விடுத்து உலகத்தைக் கெடுக்கவேண்டும்?
இராமன் மனுஷ்யன். சிவன் தெய்வம். மனுஷ்யனா தெய்
வத்துக்கு வரங்கொடுப்பவன்? மனுஷ்யனிலும் இராமன்
கூத்திரியன். இவன்காலில் இவன் காலத்திலிருந்த எந்
தப் பிராமணனாவது வீழ்ந்திருப்பானா? பார்ப்பார் கால்
களிலெல்லாம் இராமன் வீழ்ந்து வேண்டியவரங்களைப்
பெற்று வாழ்ந்தான். சிவபரஞ்சுடரோ தேவாசுருக்குள்
பிராஹ்மணர். “ஸ்வீசீஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு சுஸுஸுஸுஸுஸுஸு”
என்று வேதம் சிவனாவது பிராஹ்மணத்வத்தை ஸ்தாபித்
ததற்க. மனுஷ்யப் பிராஹ்மணரே இராமனை வந்தியார்
களானால், தேவப்பிராஹ்மணராகிய சிவபெருமான் ஒரு
கூத்திரியப் பசுவை நோக்கித் தவங்கிடந்தாரென்ற வாதம்
எங்ஙனோதலைதூக்கும? இந்த ராமோத்தரதாபரியைப்பற்
றிய வொரு விசேடங்கூறுகிறோம். இகில் எல்லாம பொய்
யல்ல. மெய்யில்லாமலும் போகவில்லை. அநேகவா
பாசங்க ளிடையிடையே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.
காசியில் தக்ஷிணமூர்த்தி ஸந்யாஸியென்பவ ரொருவ
ரிருந்தார். இவர் சிவத்வேஷி. இராமனிடத்தில் அபி
மானி, கொஞ்சம்பணக்காரர். இவர் எப்போதுஞ் சிவ
நிந்தைசெய்துதிருவர். சிவபக்தியுள்ளவர்போலும் கடிப்

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம். ௧௧௯

பர். இவர் யா மிப்போது பிரஸ்தாபித்த பொய்கல
 ந்த இராமோததரதாபரியை அச்சிட்டுக் காசிமுழுதும்
 பரப்பினர். அப்படிபரப்பியவர் தனியே வெளியிடாமல்
 காசிகாண்டத்துடனேசேர்த்துத் தமதுகரவடத்தைக் கடை
 சியாக்கி நூன்முகத்தைப்பார்ப்பவர்க்குக் காசிகாண்டம் எ
 ன்று தோன்றும்படிச்செய்து பிரவர்த்தித்தனர். எவ்வாறாயி
 னும் தனது அஸத்துநூல் ஜீவிககட்டுமென்பது அவர்கரு
 த்து. இவ்வாறு செய்தொழுகினோர் அதிலொருபுத்தகம்
 ஷ்டி காசியின்கண்ணே அதிரபல சிவபக்தசிரோமணியா
 யெழுந்தருளியிருந்த ஸீமத் ஸஞ்ரயநாரயணஸ்வாமிகளுக்கு
 அனுப்பினர். அவர்காசிகாண்டமென்று வாங்கிக் கண்களி
 லொற்றிகொண்டு அதைத் தமது புத்தகசாலையில் வை
 த்துமகிழ்ந்தனா. சிலதினங்கழித்துச் சிவதவேஷ்யாகிய
 தக்ஷிணமூர்த்தி ஸநயாஸி தான் சுவாமிகளுக்குப் புத்தகம
 னுப்பியதாகவும், அவா அதைவாங்கிப்பார்த்து, அது இரா
 மோத்தரதாபரியாயிருந்தமையால் பூஜ்யமாய் அங்கீகரித்
 ததாகவும் சிலமுக்கிய சிவபக்தர்களிடத்தில சொலபிதுங்
 கவிட்டனா. அதைச் சகிக்காத சாமபவாகள் சுவாமிகளி
 டஞ்சென்று விஷயத்தையறிவித்தார்கள். அவரொன்று
 மறியாதவராகையால் அப்புத்தகத்தை வரவழைத்து
 அப்போதுதான் சோதித்தனா. சிவமணங்கந்திக்கு நூலின்
 கடையில சிவத்வேஷநாற்றம் வீசக்கண்டு உள்ளமவெதும்
 பி அபுத்திபூவகமாகத் தம்பாலேறிய சிவாபராதத்துக்காக
 வருந்தி இதற்கு யாது பிராயச்சித்தஞ் செய்வதென்று யோ
 சித்து, அங்குவந்தவாகளைக் கையமர்த்தி யிருக்கச்செய்து,
 தாம் தமது திருமடத்தினுள்ளே யாதோகாரியார்த்தமாகச்
 செல்லுவதுபோற்காட்டி உள்ளேசென்று, அத்திருமடத்
 தின் பின்புறத்திலோடுங் கங்கையிலிறங்கித் தமதுதிருவுருக்
 கரந்திடச செய்தனர். இவர் சங்கரமதஸ்தராயினும், சிவ
 பக்தி வெள்ளமாயிருப்பவர். திரிலோகமு மிவர் சந்நிதியில்
 வாய்திறக்கமுடியாது. இவர் போய்விட்டது சிவத்வே

ஷஸந்யானிக்கு அதிக ஸந்தோஷம். அந்த ஸந்தோஷம் கெடுமாறு ஸீ சிவாந்தஸ்வாமிகள் என்னும் மஹானத் திருவருள் இப்போது அங்குக்கூட்டிவைத்திருக்கின்றன. இவரைப்பார்த்தபிறகு சிவதவேஷிக்கு முன்னிடைஞ்சலி னும் அதிக இடைஞ்சலாய்விட்டது. எல்லாஞ் சிவச்செ யல். இந்திவ்வியசரித்திரத்தை நமதன்பர் கவனிப்பாராக. கிற்க.

முத்திகோபநிஷத்தில் இராமன் அநுமானுக்கு ஞா னோபதேசஞ்செய்து, அதில்பிராஹ்மணன தனது பரிபூரண ரூபத்தியானஞ் செய்தால் ஸாமீபயமெய்துவனென்றும், குரூபதேசப்படி தனது நாசரகிதமான ரூபத்தை அவன் தி யானித்தால் பிரமாதீடநியாயப்படி ஸாயுஜ்யமடைவானெ ன்றும் சொல்லப்படடிருப்பதாக நமதன்பர் பிரசங்கித்து இளைப்பாறினார். இதில இராமனுக்குப் பரத்வபங்கமே சித் தித்தது. எங்ஙனமெனின, இராமன பிராஹ்மணனுக்குத் தனது பரிபூரணரூபத்தியானஞ் சொன்னான். அநதரூபம் யாது? தாசரதிக்கோலமன்றெனின், தாசரதிக்காக இவரிது காணும் மாரடித்துக்கொண்ட பயனெனவது? கோசலை மகனாகிய தன்னைப் பரிபூரணனல்லவென்றும், குரூபதேச த்தால் அந்தப்பரிபூரணரூபத்தை நாசமற்றதாக வறியவே ண்டிமென்றும், தனது பிராகிருதரூபம் நாசமுள்ளதென் றும் இராமன்குறினமையால், நமதன்பர் குரூபதேசமின் றித்துலமாயுணர்ந்த தாசரதியின் வடிவம் தியாஜ்யமாகத் தக்கதென்க.

இராமனது அவதாராதிஷ்டானமாகிய விஷ்ணுவின் துஷ்டத்தைப்பரிபூரணம் நாசரகிதம் என்று கொண்டா லோவெனின், இராமன்கதியே அந்தவிஷ்ணுவினிடமுஞ் சிறந்தலானும், “வாஸுதேவ பரஃ ப்ரக்ருதி” என்று கூறிய க்ருதி விஷ்ணுவைப் பிரகிருதியென்று சாதித்தலானும், அவர் அபரிபூரணராயிருந்து செத்தகதைகள் கோடிகோடி

ஆஞ்சநேயராமவைபவபங்கம் ௧௨௧

யாகலானும எதிரிகள் மனோரத மீடறமாடடாதெ
 ன்க. இனி யுணமையாதெனின், இராமன் குரு. ஆஞ்சநேய
 ன் சிஷ்யன். சிஷ்யனைச் சீர்ப்படுத்தவேண்டித் தன்னிடத்
 தில பிரமஹபாவனை அல்லது சிவபாவனையைக் கலபித்து,
 ஸோஹமபாவனை மேற்கொண்டொழுகினான் இராமனென்
 றறிக. கண்ணன் கீதையில் கூறிய ஸோஹம பாவ
 னையை மேலிடத்தில யாம கூறியிருக்கின்றோம். அது
 வே ாணமும் நிதிரிசனமாகத்தக்கது. இவ்வுண்மையுண
 ர்ந்தால இராமன் கூறியவெல்லாம் தனது ஆதமநாதனாகிய
 சிவபரஞ்சுடரின பிரபாவமேயென்று எளிதி னுணரத் தின்
 புறலாம். நமதன்பா கொடுமைவிளைத்தலால் யாம சோபி
 த்தாலும், அவருக்கு அதிபாமரஹஸ்யமான சைவதாமங்
 களைபெல்லா முணர்த்தத் திருவருளெமமைத்தூண்டலால்,
 அவரைச்சிவபுண்ணியத்துக்கதிகாரியென்றும் புகழ்ந்து இம
 மட்டிவிதை நிறுத்ததுவாமென்க. அவரது இரண்டுநூலும்
 இருண்டநூலென்று யாவரு முணரக்காடடி, மருண்ட
 அவா துள்ளமாசகலத் தெருண்ட மனததோ தித்திக்பூந்
 தேனிதுவென்று கொண்டாட யாம தீட்டிய இந்த ஸத்
 கிரந்தம் ஸாதுக்கள் சேஷமாத்நம் உலகி வீடுவாழ்க.
 சுபம்.

வாழ்த்து.

நந்தியருள் பெற்றவது மானவாழ்ச் தாசாதி நானும் வாழ்க
 புநதிமகிழ்ந திவாலவண டோதரிநேயனைமாயத்த புராரிவாழ்க
 சநதமுங் கௌரிகண பதிவாழ்க முருகனிரு சாணம்வாழ்க
 வந்தெமையாண டருணூல்வா பரமகுரு மூர்த்திகளும் வாழ்சமாதோ.

ஸ்ரீஹரத்ததயோகிகள திருவடி வாழ்ச.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

ஆஞ்சநேயராமாநுபவக்காட்சி.

சிவரகசியம்.

வானரங்கள்பூசைச்சருகம்.

“கனலின்முனஞ்சைவர்சொன்ன தினந்தான்வந்துகலந்ததெனக் கவிக்குலங்கள்களித்தெழுந்தே, வனைதவிர்க்குமுதியகங்கையாகுங் கோதாவிரிப்புன்னதியின்மூழ்கிவனவிபூதி, தனையுடலெகணுமுத் துள்ளங்கள்செய்துதழைத்தவில்வமுதலானபொருளுங்கைக்கொண், டெனையளிக்கும்பரமசிவனாலயதநிலிறைவனைப்பூசிக்கடையெய்திற் றன்றே.

இனையவருமுன்னமேயாலயதநினிடைப்புருநது புலத்தியனா மிருடியென்போன், நனையொவ்வாவிலிங்கநாயகனறன்பூசைதான் புரியக்கதவங்கடாழ்ச்செறித்தே,முனைவனவனுள்ளிருந்தர்ச்சனைதான் செய்வான்மூன்றுயாமததளவும்பார்த்திருந்த, புனைதுளவோனருள் வலியாறகதவம்பேர்த்துப்பொறகோவிலுட்கவிகளபுகுந்தவன்றே.

பூசைசெய்வானுட்புகுமந்திகளைக் கண்டு புலத்தியனந்தவமு னிவன்கோபங்கொண்டா, நேசியேயான்செய்யஞ்சிவபூசைக்கே யிடையூறுபுரியவந்தவென்றசாபம், பேசினுன்கோபவங்கிதன்னுள் ளீயமபிறிதொருசாபமுமுனியைப்பேசிற்குமா, னைமுறுமெங்களா லுனக்குமையநாசமெனப்புசன்றிறந்தநாலுமன்றே.

விமலனருச்சனைசெய்யமுயரசிபாலேமேவியவைவீரத்தினுல் விமானமேறிக்,கமலனுறையுலகதனிப்புருந்தசேன்றகண்டெ திராகொ ண்டெகொடுபோய்த்தனதுபீடத், தமரவைததுப்பூசுததானநனைக் கண்ணுறறகன்சபையிலிருந்தனோர்வினவுகின்ற, ருமதுசுங்காத னத்தில்வைத்துப்பூசைசெய்யவுறற விவர்செய்தவமயாதுரையீரெ ன்பார்.

இனிமேலிங்கிவாபெறம்பேறதையுஞ்சொல்வீர் யாங்களுறுசந் தேகமெவையுந்தீர்த்தே, மனமேவுமகிழ்ச்சிபெறவென்றலோடுமலர் க்கிழவன்றூன்புல்லு னமுனிவீர்தேவர், புனமேவுவாரைகளைவ

ஆஞ்சநேயராமாநுபவக்காட்சி. கஉந

ர்தாமீசன் பூதசிவரிசிப்பூசைபுரிவானெண்ணிக், கனமேவுமுயற்சியு
ற்றார்முடிந்ததில்லைக்கருதபலஞானபூசைசெய்யவேபெற்றாரா.

அருந்தவததோர்சிவபூசைமுயற்சிதானேயநுதமெனபர்புலத்தி
யன்கோபத்தியாலே, பொருந்துமிவர்வீந்தனர்சங்கரனைப்பூசை புரி
ந்திடச்செல்பலந்தன்னுலவனைக்கொல்ல, வீருந்தனராற்சிவபூசைமு
யற்சிசெய்யோரிநாதிடினுங்கதிபெறனிச்சயமதாகூந், திருநதுபுலத்
தியன்பூசைநடுவிற்கோபஞ்சோதலாலரக்கர்குலஞ்சோவனன்றே.

உலகமெலாநவிவுற்செய்யுதளவில்செலவ முற்றவர்க்குமீறுவரு
முறுசெய்யாக், கலகமிடுமிராவணனாடவரு னன்னான் கடவுளைப்
பூசிததடையுமுரத்தாலவிண்ணோக், கல்புரிந்ததண்டிப்பெருநவ
ரானுமடப்படான சிவனவரநத்தருளும்போதி, விலகுமனிதரைக்
குரங்கினினங்கடம்மையெண்ணு மறறுளவரவகொண்டிருப்பன
ன்றே.

நதிதருஞ்சாபமென்றுவந்ததாலேநாவடிவாய்நாரணனும்வரு
வன்விண்ணோ, வெந்திறலசேரூரவநினினமாகவநதுமேதினியிற்பி
றந்திராவணனைவெல்லா, ராதயிலாவிதல்வாலிசுக்கிரீபனனுமானங்
கதனுமெனவிவாகுல்லா, வுதிடுவரிஉரைநாரணமுனகாததவண
மையாலவாகுமுஞ்சகாயராவா

எனப்பிரமனசொன்னவுரையவைககனுற்றோ யாலருங்கேட்
டனர்வியநதாரேதையாரீர், வனப்புநநாரணநாதிசாபத்தனைமரு
வினென்றுரைத்திவநதவாறே, தனப்பெறுமககதினைவிரித்த
ரைப்பீரென்னவோதுவான்முன்முகுந்தனுமையாள்கேள்வன, ந
னைப்பணிந்தவரத்தினில்வைகுந்தலோகந தனக்கரசாம்பாக்கியதது
ட்சாரந்துறறூல்.

மற்றவன்ரூன்பிரதோடகாலந்தன்னின்மானிடரூபங்கொண்டு
மாமாதோடும், பொற்றடநதோளவடனங்கணனெருமுகப்புல்லிப்
புணர்ந்துறானசிவபூசைபுரியகில்லா, னுற்றதனைநந்திசனகணங்கள்
கண்டேயுயர்கயிலைரைச்செனறரவர்கட்டுசெல்லாங், கொற்றவனா
மவன்றினையேபரமன்கோயிறகோபுரவாயிலிற்கண்டார்ருழைந்துதா
ழ்த்தாரா.

வணங்குகணங்களைநந்திதேவனொக்கிமற்றூரீ ரெவவுவகிற்போ
ய்வந்தூற்றீ, ரினங்குறமெவவுலகங்கடம்மிற்தேவர் யாவரவரவர்
பூசையேற்றாரென்னக், குணங்கொளற்புதாக்கண்ணன் வணங்கி நி

ன்றுகூறுவானடி யினையெவ்வுலகுஞ்சென்று, கணங்கொளுந்தேவர்க ள்புரியுஞ்சரிதமெல்லாங்கண்டு வரப்பணிதனை யாற்கடவுணீயே. ()

அந்தந்தவுலகுதொறுஞ்சென்றுபார்த்தே ன்சுகதீனயன் நிமற் றைத்தேவரெல்லாந், தந்தமுறைதவறிலாபாமன்பூசைதனிற் பிரிய ராயிருந்தார்வைகுந்தத்தே, வந்தனனப்போது பிரதோடகாலம்வந் ததுகோவிந்தனெநதைபூசையாற்றான, முநதுமானிடவடிவாயவிந் தையோடுமோகமுறறாகந்தமுலக்கண்டேனயானே.

அவணையாவனடாவென்றுகேட்டேனயபுயப்பெண்ணைத்தழுவ னீங்ககிலலா, வெவனமாதுடன் கூடியிலச்சையின்றியெனணையாவ னடாவென்றுகேட்டான், கவனமுறுமிவன்றுாததெனன்றுகேட் டேன்சுருத்திலவன்றனைத்தள்ளவலவேனெமமான், சிவனருளசேரு னதாணைகுறித்துமீண்டேனறேவரிஸீதொருபுதுமையவனபாறகண் டேன்.

எனையேயிவவாறுபுரியுமனஞ்சூககினிமேல வந்திடுங்கதிதா னேதோவீத, தனையேபெனககறியவிராமபாயென்றுசாற்றமுறபு தாக்கணப்பாரத்தரைப்பானநதி, யனைவனறானபூலோகந்தனனின் மிக்க வயோததிரகர்த்தசரதெனனரேதுபாணமை, யனைவனறன் மைந்தனாமிராமனாகிவநதுபிறநதிடககடவனாகுமனறே.

ஆங்கவன்றன்மனைவிதனையாககாவேந்தடைவ்புருந்தேகொடு போந்திடவவன்று, நேகுகிடேயலைவனவனபினையுந்தவிருநிலத் திற்பிறந்திடுவனஐநநதோறுஞ, சாங்கலிங்கபூசைசெய்ககடவனெ னமுசாற்றுநநதிவாரததையறபுதரககேனாடு, மோனகுணநாதரெல் லாங்கேட்டிறும்பூதுற்றனரென் றயனசபையோககுரைத்தானன் றே.

இதன் கருத்துவருமாறு.

கோதாவரிக்ககாயி லோரா சிவசநநிதியில மஹா சிவ ராத்திரிப் புண்ணிய தினமொன்றில புலஸ்தியா சென்று, சந்திரியின றிருக்கதவையடைத்துக்கொண்டு உள்ளிருந்து சிவபூசை செய்திருந்தார். இவாபோலவே பூசைசெய்யு மார்வத்துடன் நானகு வானரவீராசள் அங்குவந்து திருக் கதவந் திறக்கப்பாடாமைகண்டு வருந்தி மூன்றுசாமம் காத் திருந்தனர். அப்போது விஷ்ணுவும் அங்கு வந்தனர். அவ

ஆஞ்சநேயராமா நுபவக்காட்சி. ௧௨௫

ரைபபார்த்தவுடனே வானரங்கள் தங்கள் துக்கத்தை அவாபாறசொலவிகொண்டன. உடனே விஷ்ணுவானவா திருவருளைச் சிந்தித்துக் கையாறகதவைபறைந்து திறந்துவிட்டனா. உடனே குரங்குகள் மகிழ்ச்சியோடு உள்ளே சென்றன. இவைகளைப் பார்த்தவுடன என்பூஜைக் கிடர்விளைத்த நீவிரா இப்போதே சாகக்கடவீரகனென்று முனிந்து சாபமிட்டனா புலஸ்தியா. நியாயமின்றி யெங்களைச் சபித்த நீரும். இப்போதே இறக்கக்கடவீரென்று வானரங்கள் பிரதிசாபமிட்டன. அவ்வாறே பிறந்த *முனிவர் சிவபூசைக்கிடையின் முனிவுகொண்டா ராகையால், இராவணனென்னும் அரக்கனாய்ப்பிறந்தாரா. அன்றியும் விஷ்ணுவானவா வானரங்களைப் பாத்தது உங்கள் சாபத்தாலிறகருமிவன் அரக்கனாய்ப் பிறக்கப்போகிறான். இவனைக்கொல்லும் படி நான் மானிடரையப் பிறந்து வருவேன. எனக்கு நீங்கக் காலவருநீ வாஸி - சுகீவன் - அநுமான - அநகதன் என்னும் வீரர்களாய்த் தோன்றி உபகரிக்கக்கடவீர்கடென் னு கேட்டுக்கொண்டனா. அதற்கிசைந்து வானரங்களுன் கும உயிர்பிரிந்து தெய்வ விமானமேறிப் பிரமலோக மெய்தின நிற்க.

நந்தியெமபெருமான ஒரு பிரதோஷ காலத்தில் சிவகணங்களை யேவி நீவிரா அண்டங்கடோறுஞ் சென்று ஆங்காங்கதிகாரஞ் செலுத்துந் தலைவாகள் இன்று சிவபூசை செய்கின்றனரா? பார்த்தது வரக்கடவீரென்று பணித்தருளினார். அவ்வாறே பார்த்ததுவருங்கணங்களிலொருவர் விஷ்ணுலோகஞ் சென்றபோது விஷ்ணுவும், இலக்குமியும் மானிடவுருவெடுத்தது காமவேட்கை, மீறிக் கலந்தினபுற்றிருந்தனர். இவ்வஸங்கதத்தைக் கண்டு பொறுது ஓடிச்சென்று நந்திதேவர் பாதத்தில் வணங்கி எங்குஞ் சிவபூஜை நடந்திருப்பதையும், விஷ்ணுவினது சிவாபராதக் கொடுமையையும் விண்ணப்பித்தனர். அதனைக் கேட்ட நந்தி பகவானுள்ளம் வருந்தி, அந்த விஷ்ணுவானவன் இராமனென்னும்

கட்சி சித்தாந்தஞானபோதம்.

மாண்டுகவும், இலக்குமியானவள் சீதையென்னும் மாண்டி
 டஸ்திரீயாகஷங்குமியிற் பிறந்து இருவரும் மணந்து, பின்
 னர் ஒருவரையொருவர் காட்டிற் பிரிந்துமுன்று வருந்தக்
 கடவர்கள். அப்போது இராவணனென்னு மரக்கன் சீதை
 யையபகரித்துக்கொண்டு இராமனறியாது பல வருஷங்கள்
 சிறைப்படுத்தி வருத்தக்கடவன். இவ்வாறு திண்டாடிவிஷ
 யசுகத்தை யீழ்ந்து வெதும்புறக்கடவர் என்று சபித்துப்
 பினனுஞ் சிவாறுக்கரகத்தால் இராவணனைக்கொன்று சீதை
 யை மீட்டுத் திரும்புகையில் சிவபூசை செய்து இன்புற்று
 வாழ்க்கடவன. இன்னுஞ் ஜம்மங்கடோறுஞ் சிவபூசையாற்
 சிறந்து வாழ்க்கடவன் என்றருள் புரிந்தனர். இந்த ஸத்
 தியத்தைப் பிரமதேவா பிரமலோகவாசிகளுக்குக்கூறி மகிழ்
 ந்தனர் இதன் விரிவை ஷை அதயாயமுழுதும் பார்த்து இ
 ன்புறலாம்.

இவவுண்மை பெறப்படட சிவரகசீத லகஷ்ணீரந்
 த முடையது. இதற்குப் பாமேதிகாசமென்று பெயர்.
 இதிகாசங்களிலு, பாரதராமாயணங்களடங்கு மேனும்,
 பாரதமே சிறந்த இதிகாசமாம். அதனினுஞ் சிறந்து
 “பாமேதிகாசம்” எனது பிரசித்தி பெறற விந்நூலினியர்
 லும், அருமையும் ஸாமானிய ரறியார்கள். இந்த நூலில
 டங்கிய ஆஞ்சநேய ராமானுபவக் காட்சியை நமதன்பர்
 இலக்குணப் பிள்ளையின் பொருட்டு வெளிப்படுத்து மாறு
 திருவருள் பிரஸாதத்தது சைவசமயிகள் செய்தவத்தின்
 பயனையாமென் றறியத்தக்கது சுபம்.

ஆஞ்சநேயராமானுபவக்காட்சிமுற்றியது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

அடையாறு, சென்னை-20.

